

ВЕСЕЛА НЕСТОРОВА

ПЪТ
КЪМ
СВЕТЛИНАТА

СИЛА И ЖИВОТ

БУРГАС, 1993

17.Р

ВЕСЕЛА НЕСТОРОВА ★ ПЪТ КЪМ СВЕТЛИНАТА

Тази книга е автобиографична по
своя характер.

Весела Несторова е един
от малкото самоотвержени
Работници за Новото около
Учителя Дънов.

Педагог по професия и
талантлив музикант по призвание,
тя влиза в духовния кръг
около Учителя,

за да остане завинаги
в тази животворна и мистична среда,
даряваща я с постоянен прилив на
творческа енергия.

От всяка страница
на тази книга лъха искреност и
дълбока радост
от срещата с Великото,
от срещата
със Светлината.

ВЕСЕЛА НЕСТОРОВА

ПЪТ КЪМ СВЕТИНАТА

Първо издание

СИЛА И ЖИВОТ
БУРГАС 1993

- © Весела Несторова, автор
- © Георги Куртев, художник
- © ИК **СИЛА И ЖИВОТ** Бургас

ISBN - 954-8146-09-6

ЗА АВТОРА НА КНИГАТА

Има хора, които срещнем ли веднъж, присъствието им става за цял живот наша вътрешна необходимост. Всеки от нас ги е срещал в живота си и знае колко трайни остават спомените от първата ни среща с тях.

Срещнах Весела Несторова в Бургас през най-младите си години. Тя бе отседнала в приятелско семейство. Присъствието ѝ одухотворяваше всичко и всички. Постоянната ѝ жизненост ни омайваше, а творческият ѝ плам ни пренасяше в друг свят - свят на музика, на светлина, на красиви образи. Но истинската магия започваше, когато тя седнеше на пианото. Гласът ѝ бе вълшебен топъл и проникновен. Досега не съм чула друг да пее така - като че самия дух на музиката бе сред нас. Често с песента си хората искат да покажат себе си, своята личност. Никога не чух тази нотка на показност, никога не усетих в гласа на Весела Несторова нещо, което да ми напомни за местоимението "аз". Дали пееше тъжните песни на американските негри, или нейните, продиктувани от сърцето ѝ песни, или вътрешно озарените песни на

Учителя - еднакво се усецаше силата на нейния богат вътрешен живот. От пеенето ѝ разбрахме, че той е поставен на принципите: чистота и святост. И там, край нейното пиано ние ставахме съпричастни на един велик духовен акт. Онова, което тя бе поела от Учителя, сега щедро раздаваше на всички, които я слушахме. А то беше енергия с най-високи вибрации, докосваща най-финните ни чувства.

Спомените ми край това вълнуващо пиано са много, но един от тях ме кара и сега да преживявам със същата сила чувствата, породени тогава. Той е свързан с песента на сестра Весела "Майко Богородице, цъфнала ябълко". В нея аз усецах мировата скръб. Като че тя разкриваше тъгата на една велика душа, слязла сред човеците да им помага, да ги повдига, да носи скърбите им, да ги утешава. Никога няма да престана да чувам дълбоко в себе си тази песен...

Благодарна съм на Съдбата, че ме срещна с Весела Несторова. Благодарна съм, че тя, именно, описа събитията от една светла за нас епоха - явлението на Учителя. Благодарна съм, че ни повери да издадем нейните най-съкровени спомени по пътя ѝ към Светлината.

Пожелавам на читателите на тази изключителна книга да срещнат поне веднъж в живота си човек, в когото Бог живее и твори, така както аз го видях в лицето на Весела Несторова.

И разбрах, че съм срещнала един Ангел Божий!
Слязъл доброволно на земята!
За да служи!

Милка Кралева

УВОД

Колко бавно и трудно си пробива изворът път към светлината от дълбоките земни недра! Колко бавно и трудно проглежда човекът, облечен в тази тъмна, тежка материя, за да познае поне отчасти скритата истина за единството в многообразните прояви на живота! Да разбереш смисъла и логиката в безкрайния низ от условия и събития, да доловиш лайтмотива на съществуването си, изисква дълги наблюдения, съпоставки, изводи, размишления и проблясъци. Труден е пътят на земята за всички, а още по-труден - за ония, които гледат на живота си не като на някаква случайна, безпричинна природна проява, а като на низ от задачи, които чакат своето разрешение. Много са неизвестните, които трябва постепенно да се открият и дълъг е пътят към тяхното откриване. Животът прилича на тема, която един музикант трябва да развие. Самият живот, който му е даден, е темата, но какво ще направи от нея музикантът, е лично негова задача. Бетховен призова природните стихии на помощ в разрешението на своята жизнена тема. Когато те не му стигнаха, той се позова на най-висшата проява на музиката - човешкия глас, за да постави короната на творението си. Той разбра, че не бурите и стихииите ще разрешат великото неизвестно на живота му, а вдъхновеното песнопение на човешките

души, които ще поведат неспокойния му дух по светлия възходен път, към онези възвишени сфери на битието, откъдето е произлязъл. Вдъхновената душа е пътеводителят на човека, която го извежда от бездните на мрачното материално битие и го извисява към своето светло царство.

Всички велики души слезли на земята са работили усърдно в една и съща посока, макар и по различни пътища. Това са учениците на божествения живот, които са разрешавали сложните му задачи. Велики души са онези хора, които са въплътили стремежите, копнежите и търсенията на цялото съзнателно човечество. Те са големите пълноводни реки, които събрали водите си от безброй малки и големи притоци, вървят плавно и мощно по пътя, който сами са си проправили през поля и планини и дават живот на земята. Без техните върховни усилия да свалят на земята онази красота и хармония, в която е потопена душата им, светът би изглеждал сив и невзрачен - свят без полети, без възторзи, без висши импулси към неспирен възход.

Светлите фарове обаче, които показват пътя на безбройните кораби по нощните морета и океани, са осъдени да бъдат неми наблюдатели на природните стихии. Те стоят високо над вълните, но дъхът и грохотът на бурите непрестанно ги облъхва. Вълните безспирно стенат и се разбиват в подножието им. Океанът никога не спи. Това е човешкият свят - свят, който тепърва ще се организира по висшите принципи на битието, за да придобие хармонията и равновесието, които са присъщи на един възвишен живот. Сега е епохата на големите катаклизми и сътресения, които с гръмогласни слова напомнят на човека, че земята не е място за покой, че тя не е неговия постоянен дом, а само една спирка в безкрайния му път, където той може нагледно да научи най-висшите уроци на живота. Който дойде на земята минава през вратата, над която

стои с огнени букви надписа: “Място на страдания и противоречия”. Но, пътничко, ще потънеш ли във вълните на страданията, и ще угаснеш ли в разпятието на противоречията? От теб зависи. Колкото по-скоро се научиш да плаваш и колкото по-бързо достигнеш до възкресението, толкова по-добре за теб! Страданията тук те карат да разрешиш правилно задачите си, а противоречията съществуват докато намериш центъра на примирението им. Кръстът - знак на противоречията, трябва да се разреши. Математикът знае, че той представлява диагоналите на окръжността, на сферата. Щом се движиш по диагоналите, ще намериш центъра, защото разрешението не е в тях, а в центъра, който е образувал сферата. Разрешението на земните задачи не е на физическото поле. Истината е извън триизмерния свят. Там ще я търсим. Затова човек трябва да стане музикант, творец и да се извиси над материята. Пътят на съзнанието е труден и дълъг. Не спирай и не замръзвай на някоя точка на земята, защото е опасно! Колко съзнания стоят заровени като архаични реликви под пластове на материята, от която като корени в земята не могат да се изтръгнат! Не разпъвай съзнанието си на дървен кръст - страшно е това положение! Всички условия на земята - непостоянството, преходността на физическия свят, ти говорят, че не трябва тук да спиращ. Тук не е мястото ти. Ще ходиш по земята, но главата ти да е на слънцето. Там е източникът на съзнателния живот. Оттам ще дойде разрешението на всичките ти задачи. Оттам иде светлината и виделината в душата ти. А слънцето е символа на Вечния Дух, който храни и поддържа вселената. Този Дух непрестанно работи като вътрешен принцип във всичко живо. Той създава единство от многообразието, той държи вселената в едно хармонично цяло, той обединява органите ти в органично единство. Пътят към възход е пътя на придобиване на Всемирния Дух.

ДЕТСТВО

Човешкият живот е тема, която чака своето развитие. Никой не може да развие чужда тема. Всеки сам ще работи върху собствения си живот. Някога темата е минорна, тъжна, която ти навява есенен залез. Мелодията едва уловима сред бурния вятър, който брули листата и свири сред оголелите върхари, те натъжава и ти си мислиш: “Ще излезе ли нещо от тази мелодия? Няма ли скоро да заглъхне? Не ще ли я заглуши есенната буря?” Питаш се, защото вятърът е силен. А животът, който протича като нежна, минорна мелодия в ранното детство, излиза по-силен, по-устойчив от бурята, която идва и отминава; той е по-жилав от яките клони на дъба, по-устойчив от планинската канара. Той се скрива като планински ручей в камъните и ти мислиш, че завинаги е изчезнал, но ето го! Плиска се и се смее в полето, минал през тъмните затвори - победил всичко! Той се плиска и се смее на препятствията по пътя си - планинския ручей. Така животът в нежното, слабо телце на едно бледо дете, което слезе като някакво недоразумение на земята, мина пътя на планинския ручей. Спомням си как баща ми обхвана един ден лицето ми с големите си длани, повдигна го и се вгледа в него с въпроса: “От теб човек ще излезе ли?” Бях много малка, но тези думи се записаха с огнени букви в съзнанието ми. Боледувах, често

боледувах и животът едва намираше опорна точка някъде в мен, та се почувствах крайно изумена от въпроса, който татко ми отправи. Та няма той не виждаше, че аз едва живеех и правех усилия за това. Не беше ли крайно жестоко да ми зададе такъв въпрос? Аз нищо не отговорих, а само една загнездила се отдавна в сърцето ми болка, се раздвижи и усили повече от всякога. Значи, всички мислеха, че аз не съм годна да живея, че нямам ония качества, които правят човека човек! Детският ми ум се помрачи от мъката на сърцето ми. Почувствах се излишна на земята. Оттогава се занизаха тъмни години, които не могат да се опишат. Да имаш съзнание за малоценност е много страшно нещо. Това чувство се разраства като някоя стоглава хидра в сърцето и ума ти и поглъща всичките ти жизнени сокове и радости. Смяташ, че никой не те обича, че си по-долен от другите и излишен в света. Ето как започна минорната тема на живота ми - като малкото ручейче потънало в планинските скали. Дали щеше да види някога слънцето? Дали щеше да запляска радостно ръце сред цъфнали поляни, или потънало в тъмната земя, щеше да остане завинаги там? Детският ми ум не можеше да отговори на този въпрос. Детето само страда в безизходица, затова страданията му са тежки и почти непоносими. А не е ли вярата на родителите в детето, онзи светъл лъч, който озарява живота и пътя му и който го изпълва с надежда? Дете, което се чувства излишно на земята, е най-нещастното създание в цялата вселена. Какво е вселената пред онзи малък слънчев свят, който детето носи на земята? Не е ли този свят жадуваният рай от нас възрастните? Този девствен свят на чисти образи и мечти, тази непоковарена любов, която блика от сърцето и очите на детето - не е ли това блаженството, за което закопняват душите ни, когато надрастнем детството си?

Така това дете напълно отрече човешкия свят. Хората бяха сурови и груби! Те го раняваха непрестанно!

Те нямаха и най-малката представа за света, в който то живееше. Какъв свят беше той! От малката къща с южен прозорец, от който се виждаше само парче небе, не можех да получа нищо, което да ме зарадва и вдъхнови. Пет души в една стая с две железни легла, маса с пет стола, етажерка за книги и зидана печка, черга на земята - обстановка за войник, но не и за едно мечтателно дете, което още живее в един свят, където багрите се преливат в изящни образи и лъчите на някакво незримо слънце плетат непрестанно чаровни приказки изпълнени с феи и богини, с небесни образи и ухания, с мелодии, които никакъв земен инструмент не може да произведе! Свят, в който ангели живеят, където погледът е усмивка, обноската - милувка, а словото - любов. А в обстановката ми нямаше нито помен от него! Този груб, мрачен свят, затвор и пустиня бе непоносим за нежното, чувствително дете. Мечтаех за красота, за златокоси кукли, за играчки, а какво получих? Малка порцеланова кукличка, с прилепени ръце и крака, с черни порцеланови коси! Това е единствената играчка на цялото ми детство. Получих я, когато лежах тежко болна от паратиф - татко ми я подаде през прозореца. Седях край прозореца и гледах как минават белите априлски облаци по небето - те взимаха чудновати форми - ето полянка с бели агънца - чуден свят бяха облаците - много по-близък до онзи вътрешен свят, в който непрестанно живеех, отколкото външната обстановка, която ми бе противна, чужда и задушаваша. В малкия двор имаше единствено дърво - стара ябълка. Това голямо дърво се простираше върху цялото дворче като сайван. Вечер, през топлите летни дни, седяхме под ябълката и пеехме. Татко ни аккомпанираше на китара, а ние трите деца и майка ми пеехме на няколко гласа. Това бяха блажени минути за мен. Ето, тази хармония на душите ни унесени в чудните песни, бе един здрав стълб, който крепеше живота ми, защото копнеех за хармония. През зимните

вечери пеехме насядали около печката. Майка ми бе извънредно работлива, практична и умна жена, докато баща ми сякаш не живееше на земята. Той винаги замислено мълчеше. Изглежда, че и той се бе откъснал от грубия живот и си бе създал един поетичен свят, в който постоянно се приютяваше. Когато през последните две години на живота си написа “Химнът на мировете”, която поема пишеше нощя, разбрах, че и неговият свят е бил на звездите. С него си приличахме. Той мълчеше и аз вечно мълчах. Не можеха с ченгел да извадят дума от устата ми. А когато проговорех, думите ми излизаха бавно, протяжно, почти напевно. Нямаше за какво да се говори. Животът в къщи бе крайно еднообразен. Понеже нищо не получавах отвън, реших, че трябва сама да си създам разнообразие. И ето - роди се куклен театър. Направих го от кутия за шапки, а джуджетата и феите - от вълнени конци. Сцената бе гора с мъхове и скали. Събирах децата от квартала и ги забавлявах. Играех балет. Това бе най-големият отдушник на натрупаните до болезненост образи във въображението ми. Слагах си корона от бял атлаз извезан с мъниста на главата и си представях какви ли не положения: че съм царица на феите, русалка, лебед, цар на джуджетата и какво ли още не! Събрах целия детски фантастичен свят в игрите си и в тях се чувствах щастлива. Споделях радостта си със съседските деца, а това ме удовлетворяваше. Но баща ми бе пуритан в пълния смисъл на думата. Никакви суетности не се позволяваха в къщи. Пълно въздържание и скромност бе неговото житейско мото. Той никога не пропуши, никога не докосна алкохол и никога не ни заведе на някакво увеселение, ресторант или забава. Единствено киното бе допуснато за нас, а и то много рядко. Той обичаше природата и ни извеждаше лятно време от сутринта с храна в боровата гора на Княжево или Борисовата градина. Редът и хигиената в къщи бяха безупречни. На всяка храна той изчисляваше калориите и се грижеше само за храната ни. Работата

му като библиотекар на Народната банка му донасяше бедна заплата, която едва стигаше за храната и наемани. Майка ми, завършила стопанското училище за шев, рядко изкарваше по някой лев, защото татко не я пускаше на работа, и ни купуваше по нещо за обуване и обличане. Помня, че исках балетна рокля с волани, но такава никога не ми ушиха. Носехме със сестра ми някакви вълнени бодливи рокли, които се обръщаха по няколко пъти в течение на годините. А баща ми реши да ми купи обувки, защото краката ми винаги бяха мокри от старите ми скъсани подметки и ми купи високи мъжки обувки с кукички. Приличах в краката на Мики Маус, тънки като свирки крачка в тежки кондури! Плаках, но напразно. Трябваше да понеса присмеха на децата в училище. А моите съкласници бяха дъщери и синове на министри, генерали и богати хора. Момичетата носеха разноцветни панделки като големи пеперуди на главите си. Тази обстановка още по-силно подчертаваше бедното ми облекло и ме караше да страдам непрестанно. Копнеех за пиано - чувствах въпиюща нужда да сложа пръстите си върху белите клавиши на истинско пиано, но имах само нарисувана клавиатура, която се мъчех да одухотворя с въображението си.

През една стена живееше в същата къща семейство с три деца като нас, едното от които следваше музикалната академия. М. свиреше непрестанно на пиано, а аз гледах да стоя поне близо под прозореца, унесена от чудните хармонии на Моцартовите и Бетховеновите сонати. Сега си при мен, мечта на детството ми, но къде е онзи тайнствен чар, който ти криеше от мен тогава? Къде е онзи детски възторг от кристалните ти звуци? Как годините на земята заглушават вътрешния ни слух, който в детството - свеж и изтънчен, чува симфонии в малките мелодии и ни кара да тръпнем от възторг дори когато улицата се оглася от духовата музика на някой военен отряд!

Бе краят на зимата. Печката в стаята ни все още

бумтеше пълна с дъбови пънове. Вечер, насядали около нея, ние често прекарвахме часовете в пеене. Една вечер реших да изпея първата си композиция, която бях съчинила по думите на едно стихотворение в читанката ни. Взех китарата да си акомпанирам мелодията и изпах двата стиха с увлечение. Думите бяха: “Сбогом, сбогом, зима люта, бабичко зловеца! Красна пролет приближава, ето я насреща!” И т.н. Свърших песента и очаквах одобрението на слушателите. Но сестра ми, която имаше много критичен ум и рязък език, ми каза подигравателно: “Ти си я преписала отнякъде! Не може ти да си я съчинила!” Аз дълбоко се обидих, тъй като мелодията беше чисто мое творение. Откъснах листа от нотната си тетрадка и го хвърлих в печката. Обаче знаех песента наизуст и още я помня. В главата ми винаги се пееха мелодии, странни, красиви, които не могат да се запишат. През последните години от живота си татко ни четеше вечер части от поемата си и ни ги обясняваше. Сестра ми внимателно му преписваше стиховете. Тя имаше красив почерк.

Но в живота ни настъпи прелом. Забелязах, че неделен ден майка ми започна да излиза сутрин и да се връща на обяд със светнало лице. Тя ставаше необикновено нежна към нас и постоянно пееше. Обаче, това нейно необяснимо за нас щастие бе осъдено на ранна гибел. Една неделя като се завърна на обяд в къщи стана голям скандал. Татко ѝ се караше жестоко и ѝ забрани да посещава събранията, на които бе тръгнала от известно време. Но мама застана пред него за пръв път изправена с гордо вдигната глава и му каза с категоричен тон: “На плътта ми можеш да бъдеш господар, но на духа ми - никога!” Това подежда като отрова на татко. Разгневен той се спусна към нея. Майка ми се разплака и веднага напусна къщата ни. Сестра ми, по-голяма от мен и братчето ми избягаха след нея. Татко ме задържа: “Ти ще стоиш тук!” Аз бях галеното му дете - той имаше слабост към мен, но и аз

и аз го обичах с цялото си детско сърце. Татко не признаваше никакви черковни религии и външни обрядности. Като дете баба ми го завела в протестантска църква и го записала като член, но когато пораснал той се оженил за майка ми в православна църква и бил веднага отлъчен от протестантската църква. Оттогава той не бе стъпил в църква и не даваше на майка ми да я посещава. Аз останах сама с татко, който се чудеше как да ми създаде някаква радост. Скърбях за мама неутешимо. Прегръщах роклите ѝ в малкото гардеробче, целувах ги, виках я с глас и плачех. Скоро се разболях от тежка заразна болест. Татко се принуди да извика мама, която живееше у леля ми Анка да дойде да ме гледа. Тя веднага дойде. Затворихме се двете в стаята и аз се почувствувах отново щастлива. Болестта ми съвсем ме сломи. Едва ставах от леглото. Татко идваше всеки ден да ме гледа през прозореца, който беше ниско до земята. Молах го за кукла. Ах, колко радост щеше да ми донесе някоя къдрокоса кукла, с очи, които се затварят, на която винаги бях мечтала да уشيا най-хубавата рокля. Един ден татко се яви на прозореца засмян и ми показа нещо - то беше кукла, но каква? Малка, бяла, порцеланова кукличка със слепени отстриани ръце и черна лъскава главичка. Та това ли бе отговорът на многогодишното ми желание за кукла! Взех я в ръцете си, погладих я и жално погледнах татко! О, и той не ме разбирал! Сега поне като бях тъй безнадеждно болна, не можа ли да отдели няколко лева за мен, за да зарадва тъжното ми сърце? Пак се занизаха еднообразните дни на легло и неразделната ми другарка - мъка - сви гнездо завинаги в сърцето ми. Вече нямах надежда да получа от родителите си нещо, което да ми открие тяхната любов към мен. Майка ми седеше до мен бледа и мълчалива. Тя не бе надживяла обидата от татко и стоеше до мен сякаш по принуждение. Тя не ме обичаше, или пък не знаеше как да прояви любовта си към мен. В това започнах да се убеждавам.

А татко - и той не знаеше как да ме обича. Той никога, както и майка ми, не изразяваше външно любовта си. А малкото ми сърчице тупаше едва-едва, хладно, измъчено, жадуващо топлота, милувка, нежност...Ах, печално детство! Безлюбно детство между двама, които не се обичат, които се отблъскват, а аз стоях между тях с протегнати студени ръце, които не можеха да стоплят. Защо живеех тогава? Никому не бях нужна, никого не можех да зарадвам, а така дълбоко желяех да видя мама и татко радостни, усмихнати, в нежната прегръдка на любовта, копнеж, който никога не се сбъдна, дори когато татко лежеше на легло през последните дни на живота си в агония и нечувани мъки. Тъжно изтекоха сивите дни на болестта ми и един ден олюляваща се, отново стъпих на крака. Излязох на дворчето - беше ранна пролет. Ябълката бе напъпила, а суровия дъх на влажната земя изпълни гърдите ми с надежда. Бях оздравяла и скоро щях да тръгна на училище. Но каква беше мъката ми, когато ми съобщиха, че училището ни е взето за болница от няколко дни, а учебните занятия временно прекъснати. А аз така жадувах да отида на училище при любимия си учител, при веселите, добре облечени деца! Върнаха се сестра ми и братчето ми. Какво ли преживяваха те! И двамата бяха замислени и мълчаливи, сякаш не се радваха, че ме виждат отново здрава. Те се бяха отчуждили от дома ни, над който бе надвиснал облака на скръбта - не се чуваха звуците на китарата, никой вече не пееше. Един ден татко дойде и ни каза, че земинава за фронта. Всички се натъжихме. Световната война бе отдавна започнала и татко ми, който правеше отчаяни усилия чрез статии във вестник "Мир" да убеди обществото в неизбежната катастрофа, която щеше да постигне България, поради вземането ѝ страната на Германия, сам се отправи по необходимост към фронта да защити безумната кауза на обеднялата ни гладна страна. Настъпиха тежки дни на мизерия и глад. Ядохме царевичен хляб, с какъвто можеш да

храниш пилците, но не и хората. Вместо обувки носехме дървени сандали, с които тропяхме като коне по тротоарите. Всеки час отварях долапчето за храна, но такава не се намираше - в него се търкаляха сухи жълти парчета хляб, а стомахът ми след тежката болест бе изнежен и страшен глад ме измъчваше.

Един ден камбаните на “Александър Невски” тревожно забиха. Всички се изпокрихме в зимниците. На прозорчето натрупахме камъни и дори хазаите ни от голямата до нас къща се скриха при нас. Всички се прегърнахме и треперехме от страх. Отвън долитна трясък от експлозии, минаваха аероплани. Някои плачеха, а мама се молеше на глас: “Господи, бъди милостив към нас, запази децата ми!” Мислех, че края на света бе настъпил, такъв ужас изживях. В тъмния студен зимник прекарахме няколко кошмарни часа. През следващите дни камбаните пак биха тревожно и отново слизахме в зимника. Един ден майка ми ни облече в неделните ни дрехи и ни каза, че отиваме да посетим татко, който се е върнал болен от фронта и е в една близка болница. Заскачах от радост при мисълта, че пак ще видя татко, та дори и болен да е. Мама ни заведе до една дъсчена ограда през две три улици от къщи и зачакахме. Аз тревожно надничах през процеп между дъските да видя по-скоро татко. Към нас се приближи блед, отслабнал човек в болнично сиво расо, който се олюляваше при всяка стъпка. Той дойде до оградата, през която не можех да хвана ръката му, а проврях само пръстите си да се докосна до него и извиках: “Татко, татко!” Колко мило ни изглежда той! Колко измъчен бе видът му и как плаках за него като се върнах в къщи! Ето какво бе направила войната с него! Милият татко, колко мъченически вид имаше на лицето си! Какво ли бе преживял? Ние бяхме премрели от страх само от трясъка на няколко бомби, а той какъв ли ужас бе преживял на фронта! Не след дълго го докараха с файтон в къщи. Той не бе никога вече същия

човек. Широкоплещестият, със здрава конструкция човек се бе свил до неузнаваемост. Очите му бяха хлътнали, а цветът на лицето му бе мъртво блед. Той не можа да се възстанови до края на краткия си живот.

Докато татко бе на фронта, майка ми пак тръгна неделен ден на беседа, като вземаше и мен. Незабравима остава картината, която дълбоко се е врязала в паметта ми от тези събрания. Те се състояха на ул. "Опълченска" 66, където в ниска къща с малък калдъръмен двор, Учителя Петър Дънов държеше всяка неделя сутрин беседите си. Той седеше до отворен към двора прозорец, а слушателите бяха насядали на столове в дворчето. Бледо лице с дълбоки тъмни очи, черни дълги коси - образ на светия - ми изглеждаше Учителя през тези времена, а мекият му глас се чуваше ясно и в най-отдалеченото място на двора. Майка ми го слушаше съсредоточено, но аз не разбирах почти нищо. Помня, че ми ставаше хладно или огладнявах към обяд и побутвах майка ми да си тръгнем, но тя без да си обръща главата ми даваше знак да стоя тихо и да не я смущавам. Тези събрания крепяха духа ѝ и тя винаги пееше песните на Учителя: "Ще се развеселя", "Тебе поем", "Ангел вопияше" с висок, красив глас. Тя никога не отпадала духом - бе силна, волева и деятелна жена и понасяше всички несгоди със стоическо търпение. Тогава не можех да разбера словото на Учителя, но ясно наблюдавах ефекта на това небесно Слово върху духа и настроението на майка ми. Тя се изпълваше със светлина - лицето ѝ просто грееше, а гласът ѝ ставаше благ и нежен. В такива часове виждах майка си като ангел и я обиквах безгранично. Виждах, че тя обожаваше Учителя, но на нас нищо не говореше за Него. Смяташе, че сме още малки и няма да я разберем, но аз така дълбоко я разбирах без тя да съзнава това.

Но войната свърши. Радостно забиха камбаните. Примирие! Завръщаха се от фронта войниците и надеждата пак озари лицата на измъчените, посърнали

от глад и терзания хора. Училищата се опразваха от болни и не след дълго ние отново се завърнахме в любимата ни сграда. Там всичко миришеше на карбол, но радостта ни да бъдем отново в познатите обширни слънчеви стаи, бе голяма. Наближаваше краят на учебната година. Приготовлявахме се трескаво за годишния акт. Правехме репетиции на детската оперета “Двете пролетни царици”, в която ми дадоха ролята на едната пролетна царица - Розета. Радостта ми бе неопикуема. Научих ролята си много бързо и с нетърпение очаквах деня, в който щях да се явя за първи път на сцената на “Свободния театър” да пея с оркестър. Едната царица - Роза, играеше моя съученичка, която впоследствие се оказа крайно страхлива. Настъпи денят на голямото тържество. Поканих мама и татко да дойдат да ме видят на сцената, където щях да бъда облечена в хубава цветна рокля и където поне за малко време мечтата ми да бъда артистка щеше да се сбъдне. Вълнения, трепети, чиста детска радост изпълваха сърцето ми. В последната минута преди да тръгна разбрах, че нито мама, нито татко ще присъстват на тържеството ни. Натъжена тръгнах за театъра. Но когато стъпих на сцената се изпълних с незнайно вдъхновение. Звучите на оркестъра ме възнесоха на седмото небе. Стиснах здраво ръката на другата пролетна царица, защото тя трепереше като лист и ѝ шепнех насърчителни думи: “Не се плаши от хората, представи си че са грънци!” Аз се чувствувах като у дома си. Но когато дойде време да пеем дуета си пред княгинята ни-майка, моята партньорка не можа да започне партията си. Аз, която пеех втория глас на дуета, започнах нейната партия, като здраво стиснах ръката ѝ. През малката оркестрова пауза ѝ казах гласно да започне да пее с мен и тя наистина сякаш пробудена от сън започна да пее. Дуетът ни не се провали, но първата му част излезе соло сопран. В края получихме бурни овации. Хвърляха ни цветя от страничните ложи, които

се осмелих да събирам по сцената и си тръгнах към къщи с пълни ръце. Но сърцето ми беше празно. Мама и татко не ме бяха видели на сцената, те не бяха споделили моя успех, не бяха чули бурните ръкопляскания - и аз вървях към къщи още развълнувана от току-що преживяното, но тиха тъга отново обви сърцето ми - отивах си сама! Другите деца бяха обкръжени от възхитените си родители, които ги целуваха и им се радваха, а мен само учителката ни ме поздрави и ми се усмихна одобрително, а аз побягнах веднага през задния вход и се отправих тичешком към къщи. Да, радостта никога не е пълна, когато не е споделена с обичните близки, а с тях и малката радост е велика.

Но този успех от първата ми истинска проява на сцената ми даде криле. Мечтата ми да играя и пея пред хората най-после бе осъществена. Бях радвала и забавлявала цяла зала в течение на един час и тези хора ми се бяха отплатили накрая с възторжени аплодисменти и цветя. Това бе първото предвкусие на оценени усилия в живота ми, първото насърчение, което бях получила. Та нали най-голямата ми мъка бе това, че никога не можах да зарадвам, най-малко родителите си, които винаги ме упрекваха за нещо, сякаш не вярваха, че от мен може да стане човек. А тази мисъл ме докарваше до отчаяние. До този момент аз няхах вяра в себе си, но първия лъч на това светло слънце изгря там, на сцената. Аз вече знаех, че въпреки всичките ми недъзи и физическа слабост, въпреки простото ми облекло, в мен има нещо, което може да радва хората и нещо голямо, топло, обнадеждащо бе изпълнило за миг гърдите ми, което обаче бе осъдено скоро да изчезне, като напъпил цвят, който умира преди да се разцъфне, защото никой не е разбрал тихия му зов за слънце, никой не го е полял с освежителна струя, с която да подкрепи крехкия му живот. Новородената вяра потъна някъде дълбоко в мен и като спящата царкиня заспа

дълъг сън, за да се събуди след много години от докосването на магическата тояжка на живота, която единствена е в състояние да изведе на бял свят всичко ценно и красиво, спотаено от векове в човешкото неосъзнато и неразгадано естество. През онези последни дни на раздяла с любимия ми учител - човек с кротък и благ израз на лицето, с тих глас и бащински обноски към всички, когото обожавах и обичах с всичката сила на сърцето си, бяхме събрани в едно фотографско ателие да направим последен портрет на класа заедно с учителя Владислав Алексиев. Аз не можех да си представя да се фотографирам далеч от него. Обаче, когато се явих в ателието и се озърнах наоколо си, видях не предишните си съкласнички, които бяха винаги добре облечени, а някакви прекрасни бели феи. Повечето имаха големи бели панделки като пеперуди на косите си, а роклите им блестяха целите обсипани с волани като моята мечтана рокля, която никога не облякох. На краката си носеха черни, лачени пантофки с каишки и копченца отстриани. Те ме гледаха с насмешка и погледите им ме пронизваха като стрели. Как да не ми се подиграват, като се бях явила в най-тържественния ни ден с черните кундури на краката - същите онези момчешки обувки, които татко ми бе купил по погрешка, и с които от години ходех на училище. А вместо нова бяла рокля носех няколкократно обърнатата вълнена рокля, която се впиваше с тясно изрязано деколте във врата ми, а на главата си няхах никаква панделка. Учителят ни избра двете най-добре облечени момичета с пеперудено вързани бели панделки на главата да седнат от двете му страни, а аз се скрих зад декора в дъното на ателието и горко заплаках. Сърцето ми се късаше от мъка както от унижението, което преживявах в това бедно облекло, тъй и от скръбта, че не бях избрана да седя до учителя си. Когато класа бе нареден за фотография, учителят ни забеляза, че аз отсъствам. Намери ме зад декора

потънала в сълзи, с подпухнали очи, усмихна се благо и каза: “Веса, защо плачеш, ще излезеш в портрета с халки под очите.” И ме нареди да седна на същия ред през две момичета от лявата му страна. И наистина, тъжния ми вид с подути очи в портрета - малкото незначително дете тъй смазано от живота стои и днес пред очите ми и ми напомня за неизброими деца като мен расли на сянка, нестоплени от лъча на любовта в ранното им детство, които през целия си живот остават под булото на скръбта - хора, чиито сърца дори в най-радостните моменти на живота им тихо ронят невидими сълзи за това, което са пропуснали и което никога не може да се върне - за топлия пролетен повей на майчината любов и светлия лъч на вярата, която само насърчителната дума и одобрителния поглед на бащата могат да вдъхнат в крехката детска душа. Така падна завесата на първите четири години от ученичеството ми - най-нежните години на живота, които с нищо не могат да се заменят.

В дома ни настъпиха тежки дни. Татковото положение се влошаваше от ден на ден. Сърдечните му кризи зачестиха и неведнъж изплашени изтичвахме за лекар. Още преди да настъпят тези тежки дни в живота ни, мама, човек със силна вяра започна да ни събира след обед на молитва, преди да си дойде татко от работа. Трите деца коленичехме пред нея сред стаята, а тя изправена зад нас започваше да се моли на глас. Тогава всички запявахме молитвената песен “Тебе поем”, след която всеки тихо се молеше. Тези минути са оставили незаличими спомени в паметта ми, защото през време на тихите сърдечни молитви съм преживявала неземни състояния. Сред неволите и мъките на живота, тези минути бяха като оазис, където отморявахме наболелите си сърца и получавахме сили да продължим трудния си път през безкрайната пустиня.

Спомням си едно чудно видение през време на молитва, когато през замрежени от сълзи очи видях как

слезе от небето бяла каляска теглена от два бели коня, в която стояха прави двама белобради старци в бели тоги. Каляската влезе през прозореца ни и застана пред нас. Двата старци ни благословиха и веднага каляската мина обратно през прозореца и изчезна в небето. Развълнувана попитах мама дали е видяла старците, но тя ми отговори, че сънувам - никакви старци не са идвали при нас. На източната стена на стаята имаше голяма икона на Господнята Майка, която ни гледаше с кротките си състрадателни очи и сякаш се усмихваше, така живо я чувствах понякога.

Един ден татко изгуби съзнание през време на кризата си и ние всички помислихме, че краят му вече е наближил. Пристигна линейката и изнесоха татко на носилка. Аз скочих в нея след него и седнах в краката му. Мама искаше да тръгна с тях до болницата, но аз не давах и дума да се каже да напусна татко. Седях до него и не свалях очи от лицето му. По едно време той леко се надигна и загледа през прозореца на линейката. Помислих си - той се прощава с всичко, погледът му бе мрачен, дълбока тъга бе изписана на лицето му. Исках да изплача мъката си като го гледах така безпомощен, но се въздържах, за да не го наскърбя. Той нищо не продума. В Александровата болница му целунахме ръка и той ни посъветва да слушаме мама, защото вече тя ще ни бъде всичко. Каза на братчето ми да пази името му неопетнено. Той знаеше, че вече няма да ни види и се прощаваше с нас. След два дни мама дойде от болницата бледа и тиха. Тя едва издума: "Деца, баща ви почина." Минутата на най-тежката ми детска скръб не се поддава на описание. Почувствах, че всичко рухна под краката ми, че животът ми се изпразни. Стаята ми се видя мрачен гроб. Там, където бе лежал татко имаше няколко бели косъма от главата му - а той бе само на 44 години. Скътах ги в любимото му Милтоново томче, което беше под възглавницата му. Дъждовен и студен октомврийски ден - 25 октомври

1922 година. Вятър гонеше по пътя изсъхналите листа, а студените капки удряха разплаканите ни лица. Ние вървахме с бавни стъпки към мястото на татковия вечен покой. Бяхме малко хора, но мен никой не ме интересуваше. Камбаната бавно отекна прощалните звуци на всички, които си отиват завинаги от нас. Воят на вятъра се смеси със задавените ни ридания. Целунах татко по челото - този, който беше всичко за мен и който тъй особено ме обичаше, но чиято любов бях прочела само в дълбоките му погледи към мен - без милувки и нежности, без насърчителни думи - вечно мълчаливия сфинкс отнасяше тайната на своята скръб в гроба. Много по-късно разбрах причините за неговото мълчание и дълбока скръб...

Млада седемнадесетгодишна девойка - кръгъл сирак, отгледан от по-голямата си сестра Ана, майка ми е почувствала за първи път трепета на любовта. Измъчена от седем годишната си възраст, принудена като дете да изкарва с черен труд из тютюневите пловдивски фабрики прехраната си, тя е жадувала за обич и живот. В дома им идва млад, светлокос китарист, който я учи да свири на китара. Той я обиква нежно, както и тя него, но моралът на времето, нейната скромност и свенливост, както и неговата нерешителност да говори за това, което е въздух и хляб за живота му, не съдействат за сближаването им. В двора на същата къща живее беден студент със старата си майка. Той е снажен, хубав младеж, с тъмни къдрици и сиво-зелени очи. Той е видял чернокосата румена девойка в двора, чул я да пее, тя е работлива, весела, енергична - тя ще украси живота му. Един ден я вижда на двора и се запътва към нея, но тя като уплашена сърна побягва - тя не иска да срещне погледа му - та нали сърцето ѝ е заето! Но смелият студент говори на нейната сестра, при която тя живее - иска направо ръката ѝ. Старата сестра хвали студента на девойката - та той е завършил в Робърт колеж в Цариград, езици знае, сега е юрист - има

бъдеще, има професия - при него тя ще е добре. Попарена от ранна слана девойката се съгласява. Тя не може да бъде повече в тежест на сестра си, та нали затова сестра ѝ така убедително я увещава да се съгласи. Тя дава дума и вечерта студентът я вижда на двора и я заговорва. В църквата свещеникът благославя младата двойка. На вратата на храма стои рус момък - блед, треперещ, със смъртно наранено сърце. Веселата птичка - радостта на живота му - отива в клетка. Той вече няма да я вижда - тя завинаги изчезва от живота му. Девойката се обръща и вижда този, който пръв събуди огъня в сърцето ѝ. Тя го гледа като поразена от гръм, забравя за миг къде е и защо е там - нещо я тегли със страшна сила към него - тя иска да падне в нозете му, да му признае всичко, но вече е късно - пръстенът е на ръката ѝ - тя се сепва. Следния миг русокосият младеж е вече далеч от нея. Исква да го види, но не може, отива в дома на студента, който вече е и неин дом. Тя праща цветна картичка с поздрав на светлоокия китарист, но не го вижда вече. Не минава много време и до нея достига новината за кончината му - той не е могъл да понесе удара - и с картичката ѝ в ръка покрусената му душа е напуснала ограбения си дом - опразненото му сърце... Но е заключил и сърцето на тъмнооката девойка, която вече не може никой друг да обикне. Той е в нея завинаги - само неин и на небето. И тази девица създаде рожба, в чието сърце тя пося стремежа към онзи, който взима сърцата ни и ги отнася високо над земната твърд. В дома на студента тя намира образа на съдбата - на лошата съдба, която поставя в затвор сърцата на онези, които изневеряват на любовта. Там я чака със студен поглед майката на студента - онази, която бе прелиствала Библията с полуграмотните си очи в протестантската църква, но бе стигнала само до Мойсеевия закон - око за око, зъб за зъб. Душа, която се бе превърнала в каменна статуя, поради това, че бе хвърлила поглед назад, като Лот и жена му, към

загиващия град - назад към мрака и хаоса на човешкото битие, към залеза на доброто, а не към бъдещия изгрев на безсмъртното в живота. И тази вкаменяла душа разедини мъжа и жената, за да не видят ден на мир и щастие и не изградят пухено гнездо за трите малки рожби, които трябваше да създадат на земята. Те не приказваха никога за заминалия. Студентът никога не узна тайната на сърцето ѝ, но хлад обви сърцето му и той замлъкна. В дълбока бездна потънаха буйните води на живота му, които само здравите нишки на любовта можеха да извадят на повърхността, за да утолят вечната му жажда. Заглъхна гласът на тази душа, защото нямаше кой да я разбере.

Стремеше се любовта на девойката все по-високо и по-високо и търсеше любимия из лазурното небе, а в тъмната бездна в душата на младежа потъваше все по-дълбоко словото на живота му и нямаше сила да съедини тези две души. Те обичаха безкрайно рожбите си, но бяха безсилни да изкажат любовта си и стояха неми и безпомощни пред тях сякаш виновни загдето ги осъждат цял живот да търсят разрешение на неразрешеното в тяхното битие. Но, ако това, че каквото съдбата не е съчетала, никой не може да съчетае, и че каквото съдбата е свързала, никой не може да развърже е вярно, тогава би трябвало всеки да следва спокойно пътя си и да оставим всичко съдбата да разреши. Сега разбирам защо, като разтърсен от някаква страшна буря, баща ми скачаше посред нощ през последните години на живота си, грабваше перото и пишеше, пишеше с часове при светлината на газената лампа, докато ние спяхме край него - това бе силата на потъналото в бездната слово, което неговия мощен дух се стремеше да извади на бял свят - това бе набраната мощ на неизказаната любов, която напираше за израз - това бе и бащинският му дълг към нас да ни помогне

с разрешението на тъй трудната задача, която ни оставяше да разрешим. Даде му се сила да ни говори чрез перото, чрез могъщия глас на музикалното слово - на вечната поезия, която изригна като вулкан от дълбините на духа му. Той чу химна на мировете, който възпя и чрез който намери смисъла на страшните човешки страдания, които като съскащи змии” бяха обвили сърцето му докато го разрушиха. И като намери разрешението ни даде ключа му: той отрече представата за Бога на непросветената си майка, свали булото на лъжливото християнство, което държи в мрак душите на невинните вярващи - на лъжехристиянството, облечено в черната мантия на егоизма, което отдалечава хората от истината и живота и ги държи в робско невежество. Земята е мястото на апогея на страданието, където адските сили подложили на мъки човешките души разпънати на кръста от тежки, почти неразрешими противоречия, стигнали върха на своята стихия, изопнали докрай и най-здравите струни на човешкото съзнание, изчерпали и последните си възможности, падат обезсилени в бездната на небитието несъзнали, че те са стигнали до тази бездна поради това, че са оставили всичките си сили и сокове в човешкия дух станал диамантно як, за да не се намери вече сила на небето и на земята и в целия космос, която да може да го сломи.* Човешкият дух кален като стоманата в огъня и водата, превърнат в “алхимична стомана” изплува все по-як и твърд след всяко страдание, падение и противоречие и че колкото по-големи са страданията на хората, толкова по-безсилни стават силите, които ги причиняват и толкова по-скоро ще потънат те обезсилени в бездната на небитието, за да се освободи това измъчено човечество за вечни времена от властта на злото, да му стане господар и да се отворят най-после за човека вратите на рая - на изобилните блага и щастие - да рукнат пълноводните реки на доброто и

---

* Основната идея в поемата ”Химн на мировете”/неизд./

благословието и да викне освободеният човек: ”Благословени бъдете, палачи мои! Защото слаб бях - силен ме направихте; сляп бях - накарахте ме да прогледна; премръзнал бях - стоплихте ме в огнената битка; в мрак бях - заставихте ме да просветна; роб бях, но вече съм свободен и сега съм за вечни времена пълен господар! Служете ми, о, поробени, оковани във вериги на безсилието, роби на злото! Аз няма да бъда жесток господар като вас, защото вие в невежество ме бичувахте, а аз в светлина и просветление ще ви ръководя! Но аз няма никога да ви позволя да ме владеете, защото няма по-страшно робство за човека от това да робува на тъмнината и невежеството! О, вие, сили на злото! С вашите сили аз ще съградя земята - рай - където един ден и вие ще благувате - само послушайте ме, почакайте малко и ще видите, ще бъдете свидетели на истинността на моите думи! Тогава на земята няма да има добро и зло, а просветени, които поставят всяко нещо на своето място, за да се радват всички на ред и порядък, на изобилие и благоденствие. Така ще бъде!”

Тъй пееше гласът на неизказаното слово от глъбините на татковия дух и това той искаше да ни каже чрез поемата си, но бяхме малки и нищо нямаше да разберем, затова той мълчеше и пишеше нощем, когато спим. Той говореше на съзнанията ни слова, които остават вечни и незаличими върху чистите им скрижали, за да родят един ден изобилие от истини - най-сладките плодове на тази земя.

А неизявената любов на страдалната ми майка ми казваше в молитвените минути, когато коленичехме пред Великото Невидимо и Незнайно: “Не търси любовта на земята, тя няма форма - най-великата, безсмъртната любов е като лазурното небе. Когато някой те обича с цялата си душа, той жертва и последната си клетка за теб - той ти се принася в жертва, за да остане любовта му вечна и неопетнена; той изгаря като Хус на кладата; той бива разпнат като

Христос на кръста, за да възкръсне в душите ни, защото няма смърт за любовта - само тя е вечно жива и могъща; тя е по-жива от светлината, по-могъща от движението на небесните тела, защото тя ги движи; по-нежна от пролетния лек ветрец, по-ароматна от най-уханните цветя, защото тя ухае чрез тях; тя е музиката в живота, топлината в слънцето и земята; тя съединява душите чрез великата неразделна прегръдка на вечното творчество; тя твори чрез тях, тя е живот, светлина и безсмъртие. Тъй пееше душата на тъмнокосата девойка, влюбена в чистия образ на синеокия младеж, до чиято ръка дори не се бе докоснала и който бе отлетял далеч от нея. Той ѝ казал, че на земята няма условия да я обича, затова отива горе, за да слезе и живее завинаги в сърцето ѝ. И нейното сърце стана олтаря, пред който двете свързани души ежеминутно си даваха клетва за вярност и си обещаваха вечно щастие. И тъмнокосият младеж разбра, че девойката е свят олтар, пред който той трябва да застане с трепет и страхопочитание, че в нея се е родила любовта, която не му било отсъдено да изживее. И той занемя пред величието и святостта на това, което душата му прозря последните дни на живота му. Думите, които изговори пред по-старата ѝ сестра Анка, която я бе отгледала, разкриват това: “Како Анке, Божана е светица.” Така завърши дуетът на тези две души, които отдавна са извън земните предели.

“За мъжа и жената, които са полюси няма примирение на физическото поле - тяхното единство се постига в света на душата - в друго измерение”, казва Учителят.

Вълнуваше се морето. Потъмнял бе хоризонтът и път не се виждаше. Но малката лодчица бе спасена. Дойдоха благодетели и ѝ помогнаха да излезе на брега. Положението ни след татковата кончина бе тежко. Живеехме под наем, а хазайката ни започна да ни пъди, защото не си бяхме платили наема от доста време. Майка ми ходеше по къщите да шие и ние бяхме винаги

сами след училище. Тя се връщаше късно вечер уморена, съсипана, защото работеше по десет и по единадесет часа на богати дами, които все бързаха с изискванията си. Помня, че на една милионерка - притежателка на фабрика за розово масло - бе ушила елегантна копринена рокля за един ден. Дамата се оглеждала дълго в балната си рокля и не можела да ѝ се нарадва: “Същинска рокля от Париж!” - възклицавала тя, а в това време три гладни, самотни деца чакаха полузадремали майка си да се завърне с нещо за вечеря. В долапчето за храна нямаше почти нищо. Помня, че майка ми щом се завърнесе вечер се вглеждаше в лицето ми и с печална усмивка ми подхвърляше: “Ти пак си поила мишките!” Защото очите ми бяха почти винаги подутити от плач. Съжалявах я, скърбях за тежката ѝ съдба и нашата безпомощност да ѝ помогнем. Като не знаех как да я зарадвам, често пъти измивах дъските в стаята с четка и така ги търках, че тези стари дъски ставаха кремави като лимон. Обожавах майка си, но как можех да ѝ помогна.

Настана Коледа - първата Коледа без татко. Мълчаливо я посрещнахме. Нямаше баници и сладкиши. Нямаше почти нищо, с което да отпразнуваме светлия празник. Сутринта рано мама ни извика в стаята и всички коленичихме за молитва. Молахме се на добрия Господ, сега единствения ни баща, да се смили над нас, да погледне и в нашия тъжен дом и ни зарадва за празника. Пеехме “Тебе поем”. Аз плачех от неудържимото вълнение в душата си. Говорехме на Господа, като на родния си баща. Топлата молитва сгръ сърцата ни. Майка ми сияеше. Тя ни насърчи с думите: “Деца, Господ няма да ни остави. Не бойте се!” И стана чудо. Не след дълго на вратата се почука. Госпожа Лунка Цветанова, съпруга на добрия пастир Цветанов, ни поздрави с празника и сложи на масата ни кошница пълна с продукти. Радостта ни бе неопишуема. Тя също така запита майка ми какво мисли да прави с мен като

завърша прогимназията. Не би ли искала да ме изпрати в Американския пансион в Ловеч? Майка ми това и искаше. Тя веднага ѝ каза, че често пъти говорили с татко, че съм само за пансион, там да ме оправят, тъй като съм била странно, мълчаливо дете и дори своенравно. А дисциплината на един пансион би оправила грапавините в характера ми - би ме стегнала, както тя се изрази. Аз се вълнувах. Как ще напусна мама? Няма ли да ми е тежко далеч от къщи? Но друг изход нямаше. Американски мисионери ми издействаха стипендия в пансиона в Ловеч и предстоеше да замина. Но там имаше изисквания, които майка ми не можеше да изпълни. Трябваша униформени дрехи, обувки, а средства за такива няхаме. Заминах без униформено палто и обувки. Впоследствие майка ми щеше да ми прати дрехи.

ПАНСИОНЪТ

Настана денят на раздяла. Първата ми раздяла с родното огнище. С голяма тъга в сърцето целунах майка си, братчето и сестра си и влакът потегли.

Плевен. А Ловеч е на тридесет километра далеч от Плевен. Влак няма. Отива се с файтон. Намирам една ученичка, която за пръв път пътува за Ловеч - Олга Аврамова - и двете решаваме да вземем файтон. Вече е към един часа след обяд. Файтонджията ни върза денковете отзад на файтона и сядаме. Никога не ще забравя това знаменито пътуване от тридесет километра! Теглеше ни един полумършав кон, който спираше на всеки стотина крачки да си откъхне или зобне трева край пътя. А файтонджията бе пълен, спокоен човек, който не се интересуваше дали коня върви или дреме по пътя. Всъщност, ние по-късно разбрахме, че самият той дремел през целия път, а дори и спал защото пътувахме повече от десет часа! Минаваше единадесет часа вечерта, когато влязохме в Ловеч. Всичко спеше. Вечерта бе безлунна. Файтонджията изведнъж, като че ли оживен от оса скочи от капрата. Олга и аз се уплашихме. Какво ставаше с този човек? Той вдигна един празен чувал в ръце и изпсува. Всичкият ечемик изтекъл по пътя от Плевен до Ловеч! Как не е чул или разбрал това, той се тюхкаше и ни питаше не сме ли чули да тече ечемика, та да го събудим. Таксува ни повече, взе ни почти всичките пари, които носехме. Скъпо пътуване, ужасно!

Копитата затропаха по един турски калдъръм. Изкачвахме хълма, на който е пансиона. Файтонът спря пред зидана висока ограда. Всичко бе мъртва тишина. Опитахме се да отворим високата дървена порта, но тя бе заключена. Да стоим цяла нащ на улицата бе немислимо. Файтонджията силно заблъска вратата и извика. По едно време от двора се зададе тъмна фигура на забрадена жена. Тя застана отвътре на оградата и извика с недоволен глас: “Как може пансионерки да пристигат по такова време! Защо не пристигнахте по правилника? Къде сте се бавили досега?” Ние изтръпнахме. Обяснихме, че файтона е причина - коня, файтонджията... Вратата скръцна и се отвори. Влязохме. Не чухме думите “Добре дошли!” Злата съдба ни посрещна. С тежко сърце изкачих скърцащите дървени стълби на двуетажното здание, в което ни заведе стопанката. Зад някакви пердета, които се развяваха от вятъра, който духаше вътре дори по-силно отколкото отвън, спяха спокойно пансионерките. Дадоха ни две празни легла, и ние, капнали от умора и вълнение, веднага заспахме.

Силен шум от звънец ме събуди. Беше тъмно. Защо бие звънец посреднощ? Никой не мърдаше в леглата. Звънецът биеше дълго, безкрайно дълго! Това бе някаква манастирска камбана, която нямаше намерение да спре никога. Обаче богомолките не мръдваха от леглата си. Аз стоях с опулени очи в мрака и се чудех какво да правя. Какво означаваше този зловещ камбанен звън? Изведнъж пердето силно се дръпна и на вратата се показа стара жена с бели разплетени коси, по бяла нощница. С неистов вик тя се спусна към едно легло, бързо дръпна юргана и момичето скочи като уплашено. - “Още ли ще се излежавате! Скоро всички ставайте! След десет минути е закуската!”

Та няма било сутрин? Всички бързо наскочаха. Сkochих и се заобличах и аз. Плиснах си на очите и подгоних побегналите към трапезарията момичета.

Долу в сутерена в една голяма стая бе трапезарията. Всички застанахме прави около масите, даде се акорд на пианото и се запя молитвена песен. Слушах като замаяна. Пееха преди да се хранят. Щом завърши песента, затропаха столове и всички седнахме. На масата имаше бяла, чугунена кана с топло мляко и осем купички. Всяка получи по една купичка мляко без захар и парче хляб. Солницата тръгна от ръка на ръка слагаха сол в млякото. Аз направих същото, но млякото сякаш спираше на гърлото ми. За пръв път пих мляко със сол. Излязох от ниската трапезария в двор, от който се виждаше отсрещния висок хълм със стена от сиви скали като корона на върха му. Долу се виеше сребристия Осъм, над който се простираше стар, покрит мост с мозайка от ръждиви ламаринки за покрив. В двора имаше още едно двуетажно здание - жилището на американските мисионерки - учителки и директорка. Заведоха ме при директорката - мила, сбръчкана старица с побелели коси - мис Блякбърн, която същата есен напускаше пансиона, за да не се върне никога вече с дългогодишната си приятелка мис Дейвис, също побеляла, но висока, снажна жена. Мис Блякбърн ме посрещна сърдечно. Заговори ми на хубав български език: "А, вие сте новата ни стипендиантка, изпратена от доктор и мисис Каунт." Погледна ме надеждно и ме попита имам ли униформени дрехи. Отговорих, че майка ми ще ми прати по-нататък необходимото, тъй като не е успяла да ми набави всичко наведнъж. Тя се усмихна и влезе в другата стая. От там изнесе тъмносино американско палто и чифт високи, черни обувки с връзки. Подаде ми ги и ми каза, че ми ги подарява. Бях учудена, смаяна, от тази неочаквана любезност. Благодарих ѝ сърдечно и изтичах в стаята да обуя обувките. Бяха от мека, черна кожа, точно по краката ми. А палтото се нуждаеше само от скъсяване. Почувствах се неизказано щастлива. Веднага писах на мама да не се тревожи за палто и високи обувки. От

самото начало почувствах, че няма да бъда вече в тежест на мама. Тук се задоволяваха всичките ми нужди и на нея щеше да е по-леко без мен. Пари нямаше да ѝ искам, защото ми дадоха учебници.

Започна живота на звънците. Ако кажа, че на ден биеха повече от двадесет звънци няма да съм далеч от истината. Бяхме около осемдесет момичета - само гимназистки. В 1923 година нямаше прогимназия. Учехме, хранехме се и спяхме в първото здание, а имаше и трето здание, където се помещаваха спалните. Зад него се пресичаше тясна уличка, която ни бе забранено да пресичаме без да ни гледа някоя учителка.

Моят клас се състоеше от шестнадесет ученички, които идваха от всички краища на България. Интересното бе, че с нашето пристигане пристигнаха три нови американки - едната директорка Идът Пери със сестра си, а другата учителка - Флорънс Рийвз. По-късно дойде Мелъни Търнър, приятелка на Флорънс Рийвз. Младите американки бяха пълни с енергия и ентузиазъм. Особено енергична бе новата ни директорка, която идваше от западния щат Оклахома и носеше повей от волния Запад. Напомняше ни на индианка, с изящния си малко орлов нос. Косите ѝ бяха орехово червеникави, а очите ѝ сини, живи и пълни с енергия. Тя остана като образец на деловитост и жизнена сила през целия ми живот. Всички бяхме просто грабнати от нея от първия момент. Нейната сила и власт не знаеше граници. Тя взе целия пансион с всичкия персонал от мъже и жени в ръцете си като топка и правеше с всеки каквото си иска. По-положителен и упорит човек от нея не срещнах през целия си живот. Тя приличаше на някакво голямо динамо скрито в женска форма, чийто ток с високо напрежение грабваше всичко наоколо и го държеше в плен. Удивителна жена! Изключителна жена! Тя започна да ни предава английски. Но можеше ли тя, която не знаеше дума български, да предава на деца, които не знаеха дума английски! И комедията

започна. Донесе ни някакви начинаещи учебници за американчета. Те имаха картинки и по тях научихме известен брой думи. Но тя предаваше езика с цялото си същество. Ставаше, скачаше, излизаше, влизаше, пляскаше, смееше се и плачеше! Ах, какъв артист беше тази необикновена жена! Подвижна и гъвкава като пантера, тя изтичваше по време на час до офиса си и обратно и успяваше да върши сто работи едновременно. Разбира се ние се възползвахме от честите ѝ отсъствия и понякога си разказвахме весели истории в час. Но тя още от самото начало ме взе на око и реши, че мога да ѝ бъда асистентка. Когато излизаше ме извикваше на стола си, даваше ми своя учебник и ми казваше да изпитвам класа и да записвам успеха. Направи ме учителка преди да знам да събера две и две на английски. Но аз бях свикнала да учителствам с кварталните деца, които често събирах в къщи и ги нареждах като ученици. Не ми бе тежко да заемам тази почетна служба и тогава. Мис Пери се връщаше понякога чак в края на часа и ме питаше, цяла зачервена и запъхтяна от тичане: “Уел, хау ар деи?”* Аз отговарях винаги “Ол, райт”** . Значи работата винаги беше наред. Но тя не знаеше и никога не узна, че докато я нямаше аз четях и превеждах редовно уроците на съкласничките си, които бяха съвсем загубени от цялата американска система на обучение. Но много скоро, почти преди да свършим буквара, ни се поднесе творбата на прочутия американски поет Хенри Лонгфелоу, а именно “Песента на Хайауата”, индиански герой, поема на висок стил. Можете да си представите ужаса на класа ми! Думите бяха километрични, като “инвълнарабъл”, “ънфорготън”, “афрайтед” и т.н. Да спомена само първите, които смаяния ни поглед съгледа без да можем да проумеем абсолютно нищо от поемата. Мис Пери започна да чете оживено, като на някоя зряла аудитория, и да преживява чудесата на героя Хайауата. А ние още не можехме да

---

* - Е, как са? - от англ.

** - Добре! - от англ.

произнесем името му! Нещастната поема! Как можехме да следим текста ѝ като мис Пери ни даваше по цяла страница наведнъж? Намерих изход от сложното положение като изваждах всяка дума от речника, който носех непрестанно със себе си и научавах стиховете наизуст. Когато ме извикваше да чета, което тя правеше винаги в началото на часа, аз внимателно впивах поглед в отворената книга и декламирах стиховете с патос. Накрая тя винаги извикваше “Детс райт!”* Но излизанията ѝ зачестиха и учителството ми стана почти редовно занятие. Така съученичките ми почти не учеха английски на занимания, а в час. В малкия покрит с плочки двор имаше баскетболно игрище. Винаги след обед преди да започнат следобедните часове, мис Пери - пазач на футболна топка - изтичваше с нея и ни викаше на игра. Играехме до умора. Тя играеше център или гард и щеше да ни избие. Но ние нямахме много време за игра. Програмата бе следната: сутрин след закуска имаме един час занимание и молитва с песни; след часовете - обяд, а след обяд още два часа училище. След училище неизменно един час разходка, след която вечеряхме и пак отивахме на занимание до осем и тридесет часа вечерта. След занимание идваха учителите и директорката за вечерна молитва. Пеехме хубави английски песни и директорката четеше Библията и се молеше на глас. Но преди молитвата имаше една крайно неприятна процедура, която всички очаквахме с настръхнали коси. Директорката влизаше с голям списък на провинили се ученички през деня и четеше наказанията. Но това бе най-чудноватото нещо в света! Откъде събираше тя всички сведения, да знае кой какво е правил през деня: коя е пресекла уличката без да я гледа някоя учителка, коя е пускала писъмце през високата китайска стена, коя е избягала от занимание или не е отишла да бие млякото за масло, или пък е оставила недоизтрити вилиците и лъжиците и т.н. и т.н., а провиненията винаги бяха безброй! Но най-дълги

---

* Браво! - от англ.

бяха списъците на онези, които не са говорили английски през деня. Изглежда, че е имало цяла мрежа от слухтари, които тайно са записвали имената ни. Никога не ги открихме кои са. За този случай мис Пери носеше една пръстена паница с газ, в която бяха киснали тиквени семки през целия ден като повикваше провинената, слагаше в устата ѝ с лъжичка семки с газ. Последната нямаше право да ги плюе, а ги ядеше в присъствието на съдия-изпълнителя. Понякога семките с газ отстъпваха пред ролката с лепенки. Кафява, амбалажна лента с тежко лепило бе проклетата ролка. Мис Пери откъсваше парче от ролката, колкото да ти залепи устата от ухо до ухо. Така залепена ти трябваше да спиш и да стоиш през другия ден докато те извика да те разлепи. Разлепянето бе страшно болезнено. Но най-ужасното наказание бяха плакатите и качулката. Виновната биваше извикана пред целия персонал и ѝ се окачваше на гърдите плакат, който обявяваше провинението ѝ. Тя го носеше през целия ден за назидание на другите. А качулката бе върха на всичко! Шарена, палячовска качулка щръкваше на някоя нещастна глава и горкото момиче трябваше да ходи и на часове с нея. Не можах да изпитам това щастие, но приех прилична доза семки с газ и опитах сладостта на лепенките не един път.

Освен претрупаната ни учебна програма - редовната гимназиялна програма, плюс всеки ден английски, три пъти Библия, домакинство, доказателство и какво ли не още, ние вършехме буквално цялата физическа работа в пансиона. Бяхме разпределени на: метачки, сутрешни, обедни и вечерни миячки, готвачки, гладачки и дежурни по какво ли не още! Най-тежка бе службата обедна миячка, защото трябваше да минат няколко стотин мазни чинии и прибори през ръцете ти в един голям леген гореща вода и докато ги измиехме ни прилошаваше от умора и пари. Тази чест ми се правеше често, защото главната домакиня имаше зъб

на мен от самото начало. Тя беше недоброжелателен човек с амбиции да блесне дъщеря ѝ в класа ни и не можеше да понася и най-малкото засенчване на детето си от когото и да било. Тя ни беше посрещнала на вратата в онази тъмна нощ, когато пристигнах за първи път в пансиона. Освен това, бе ми възложено всяка събота да мия стаята с пианото, където ученичките се упражняваха да свирят. В пансиона нямахме чешма. Черпехме вода от един кладенец в двора, откъдето в съботен ден всяка дежурна понасяше пълни кофи към зданията. Зимно време ръцете ни премръзваха докато извадим със синджир и пренесем водата до стаята по етажите. Дъските не бяха боядисани и се миеха с четка. Когато на следната година ме преместиха от първото в третото здание, трябваше да се пресича тясната уличка. Стоях с кофите с вода до премръзване и чаках да надзърне отнякъде някоя учителка, за да мога да премина.

Теглата ни не бяха малко. Енергичната мис Пери сякаш се явяваше едновременно навсякъде. Докато я разбереш, че е в кухнята, ето я точно на уличката хванала някого за яката, да го поразтърси и събуди от сън. Ние бяхме наистина полусънливи. Ставахме в ранните часове недоспали, защото вечер мъчно заспивахме. Правило беше да не се отопляват спалните и да се спи с отворени прозорци. А над леглото ми имаше голям прозорец, който именно отваряхме. Така аз започнах да си обличам понякога дебелото палто вечер, а дори и обувките и се завивах с перушинения ми дюшек като лягах на юргана. Сутрин се събуждах в полуптиче състояние защото перата лесно излизаха от дюшека ми и се набучваха по палтото. Помня, че имах доста печален вид - бях много слаба и бледа. Работех непосилно като гледах да имам висок успех, за да не ми отнемат стипендията. Условието бе да нямам по никой предмет по-малко от четири и половина. Значи не можех да получавам четворки. А колко трудна ни бе

математиката! Веднъж получих четворка и мис Пери ме извика и хубаво ми се накара.

Неделен ден ходехме два пъти на църква. Сутрин в десет часа наредени две по две влизахме тихо и заемахме местата си по пейките. Мис Търнър свиреше на орган. Тя бе красива млада жена с чудни като на сърна, кестеняви очи и бледа кадифена кожа. Приличаше на хубава мраморна статуя. Ние всички ѝ се любувахме на красотата. Но тя винаги се държеше с достойнство и високо самочувствие. Вечер, церемонията се повтаряше, но ние повечето дремахме по пейките защото бяхме винаги уморени.

Складът за храна бе в сутерена, от който тясна стълба водеше нагоре към спалните. Не зная как някои изгладнели момичета намерили начин да се доберат до него. Там имаше тенекии с мед и мас. Мед ни се даваше само в неделя вечер. Обикновено вечеряхме с компот и с определено парче сирене, а понякога вместо сирене - малко парче масло. Ставахме от вечерята тъй гладни, както сядахме. Затова някои по-смели момичета намерили разрешение на гладната проблема. Влезли те в склада и успели да се наядат с мед. На следния ден всички знаеха за подвига им. През нощта друга организирана група влязла в склада. Обаче вместо в меда бръкнали в тенекиите с мас и си напълнили устата. Едва не повърнали. Медът не личал, но в маста останали дупки и белези на пръстите. На другия ден се започна следствието. Не зная как, но виновниците винаги се откриваха. Влязоха в действие плакатите, качулките и килера с мишки. Всеки се движеше с някакъв плах израз на лицето. Най-много ни беше страх от килера, където имаше мишки.

В пансиона нямаше баня първите години. За тази цел ни вдигаха съботен ден от пет часа сутринта, нареждаха ни по групи на смени и с торбичка под ръка тръгахме надолу по заледения калдъръм предвождани от домакина бай Илия с фенер в ръка. Минавахме през

тъмния покрит мост от двете страни на който спяха затворени дюкянчетата, денем обкичени с цървули, аби, каиши, потури, бакър и пр., който миришеше на стара необработена кожа. Банята бе турска, където се давехме от гъста пара, през която едва проникваха лъчите на фенерите по стените. Бе ужасно хлъзгава и тъмна. Най-неприятното ни бе връщането от горещата баня, когато зимният вятър свиреше по мостчето заледяваше мокрите ни коси и ни блъскаше от баира, където той винаги духаше силно.

Зад пансиона на хълма се помещаваше лудницата. Тръгнахме на разходка, наредени в дълга редица предвождани от две учителки. Най-често ни водеха на хълма над лудницата. Насядали по тревата пред нас се разкриваше забавно зрелище. Лудите ходеха по двора, ръкомахаха, пееха, декламираха, представляваха разни драматични герои, а ние ги слушахме с удивление. Колко забавни бяха тези часове при еднообразния ни живот в пансиона! На кино рядко ходехме. Помня първото радио, което трябваше да чуя. Бе инсталирано в църквата. Ние скачахме от радост, че ще слушаме за първи път прочутото вече в света "радио". Насядахме по дървените пейки, вперили очи в един голям сандък, до който стоеше някакъв син супник с копче в средата - подобно на грамофонна фуния. Казаха ни да пазим тишина защото ще пуснат радиото. Чу се силно пращане подобно на малки бомбички, трясък и пак пращане. Този ужасен шум продължи дълго. Ние напругахме слух да доловим нещо, но чувахме само трясък и сиренни, продължителни звуци. Накрая ни казаха, че не могли да уловят софийската станция. Разотидохме се напълно разочаровани. "Това ли ми било радиото", се питахме с поглед.

Една вечер, когато си отивахме по спалните се надигна страшен шум. По таванските стълби се втурнаха няколко момичета като обезумели с виковете: "Лудата!" Ние всички ударихме на бяг надолу по стълбите и едва ли не

се изтрепахме. Никой не смееше и да помисли да влезе в зданието, а стояхме далеч от него и очаквахме да излезе лудата. Момичетата възбудено разправяха: “На тавана в коша е! Облякла няколко палта и сложила няколко шапки на главата си!” И наистина плашилото по-уплашено от нас излезе с одеждите ни, които после ни върнаха. От лудницата избягала девойка и се скрила в кош с прани дрехи на тавана след като обходила няколко стаи. Ученичките, които отишли за дрехите си я видели и самите едва не полудели от страх. А приключения от какъв ли не вид бяха често явление при нас. Под китайската стена често се правеха серенади от влюбени младежи в ученички при нас. Ловчалии са романтичен народ. Природата им е омайна - особено през май, когато цъфтят люляците! Целият Стратиш е покрит с цъфнали люляци! А Баш-бунар, пътека край лъкатушния Осъм, сред гористи хълмове е другия романтичен кът в китния Ловеч. Серенадите продължаваха с часове. Цигулки, китари и испански протяжни танга унасяха ушите ни през люляковите майски нощи. Скрити зад прозорците, онези, за които се пееха серенадите, с разтупани сърца стискаха ръце и надничаха с половин око, за да не ги забележи някой! Ах, младежки години! Сред войнишкия режим и спартанската дисциплина имаше промеждутъци от подобен характер, но понякога струваха много скъпо. Охраната бързо взимаше мерки спрямо ония, които посмееха да се покажат по прозорците през тия лунни нощи. Може би и пълната луна бе отчасти главен виновник за напускането им на леглата, защото нали разправят, че тя изтегляла някои чак до перваза на покривите? Но нашите сомнамбули стигаха само до перваза на прозорците.

Но зла участ ме сполетя. Хвана ме остра малария, която едва не ме довърши. Тресеше ме често и температурата ми често се вдигаше до крайния предел. Често посещавах болницата ни, която бе отстранена от

спалните в едно ниско помещение, където имаше и то на рядко само една сестра. Тя ходеше на гости у приятелките си и аз лежах с часове сама. Помня, че умирах за вода. Устните ми бяха напукани от температурата, но при мен нямаше нито един човек. Обърнах се към стената и чаках смъртта си. Някой влезе и аз изстенах за вода. Съсипана още от болестта се върнах в училище, но треската не ме остави. Студената спалня щеше да ми стане гроб, ако директорката не бе съобразила да ме сложи в стаята на една учителка, която си палеше печка. Тя бе весела и жизнерадостна и непрестанно ме закачаше за бавния ми говор. Благодарение на нея се научих да говоря поживо и по-бързо. Тя сутрин се плискаше над леген със студена вода и аз се чудех как не се разболява. Ходеше тънко облечена и бе винаги засмяна. Мис Някшева, мога ли някога да забравя благия ти характер и весел нрав? Тя ме спаси от смърт. При нея се стоплих и оживях. Всички ми завиждаха, но имаше ли за какво? Едва се държах на краката си от слабост. Повече от година боледувах.

Нашата амбициозна директорка реши, че пансиона е извънредно малък и трябва да се разрастне. За тази цел тя събра средства, чрез мисията да издигне две нови здания - спални и училище. Старото първо здание бе гълъбарник. Без врати, със скърцащи дюшемета и разлюляни прозорци, то бе вече негодно за живеене. Дойде 1926 година. Късно есента започнаха да се строят основите на училището. Ние, разбира се, бяхме участници в строителството! Наредени на дълги редици прехвърляхме тухли от ръка на ръка, а други ги разтоварваха от колите. Сняг прехвъркаше и студения ловчански вятър пареше лицата ни, но ние стоически държахме фронта на строителството. Сложиха крайгълния камък с шише с документа на зданието. Беше голямо тържество то. Очаквахме да влезем

следната пролет в новата сграда.

Мис Пери бе феномен. Освен че преподаваше английски, тя ръководеше цялата работа по строежа. Често я виждахме как тича по строителното мостче да следи как зидарите работят. Покрива, зимници - тя непрестанно шареше нагоре-надолу и командваше. Не мога да си представя по-енергичен командир, дори и на наполеоновите войски. Ако тя бе мъж, нейното име щеше да блести в американската история с някой велик подвиг. Но тя избра за полесражение малката страна в света, където изгради паметници на просветата както в малкото градче, така и в съзнанието на своите питомци. Тя ни създаде като съзнателни, активни обществени личности, събуди в нас заспалите енергии, активизира телата и ума ни. Това направи тя. Името ѝ е записано в умовете на всички, с които тя работи пет неуморни години. Тя понесе тежката загуба на сестра си героично. Не я видяхме да лее сълзи, не продума дума на съжаление или огорчение. Не осъди нито лекарите ни, нито съдбата си. Гробът на сестра ѝ остана в нашата страна. Героична жена, която ни показа как да носим страданията си в живота. Само очите ѝ и страните ѝ хлътнаха, косите ѝ се прошариха и бръчки попълзяха по гладкото и високо, честно чело, напрегнато от мисъл, което сякаш ни говореше.

Издигнаха се две нови здания с удобни и големи стаи, които приютиха двойно повече ученички от преди. Създаде се и прогимназия. Разрастна се училището ни. Дойдоха нови учители - все добри и благи хора, които обичах от сърце.

Трите американки, които дойдоха в Ловеч с пристигането ми там бяха чудно съчетание на най-противоположни характери. Те не можах да се хармонизират помежду си, защото светът на мис Пери бе тъй чужд на онзи тих, дълбок покой, който се излъчваше от сърнения поглед на най-младата от тях - мис Търнър. Обаче, взети заедно като възпитателки, те

упражняваха чудно влияние върху нас, като всяка една развиваше съществени качества в характера ни. Дълбокият мистицизъм на мисис Рийвз ме бе пленил от самото начало. Тя бе една изключително слънчева, положителна натура, която събуждаше най-възвишени чувства в нас. Още с идването си, тя организира вечерни събрания всеки петък вечер, на които ни държеше назидателни сказки. Говореше ни за характер, воля, вяра в доброто, възпитаваше ни как да се държим помежду си и ни учеше хубави песни. Тези събрания очаквахме с нетърпение, защото те разнообразяваха и осмисляха живота ни. Често пъти мисис Рийвз ни показваше високо художествени картини, тъй като тя бе следвала изкуство в Америка и допринесе много за културната ни просвета. Тя ни предаваше живота на Христа с илюстрации от световни майстори. Раздаваше ни малки цветни репродукции с всеки урок, които залепяхме в големи тетрадки със съответните писмени обяснения и тълкувания на всяка картина. Тя успя да събуди дълбокия размисъл в нас, научи ни да гледаме с прогледнали очи на живота. Тя облагороди сърцата ни. Отмерената и красива реч бе истинска наслада за нас. Всички я обичахме и тя отговаряше на обичта ни с майчинска любов. Зная, че тя даваше дрехи на бедни ученички и се грижеше за много от тях. Моите задължения от година на година растяха. Най-напред работих в канцеларията на мис Пери като проверявах тетрадките с писмените упражнения на ученичките, но на следната година ме взе мисис Рийвз, тъй като тя имаше много повече тетрадки за преглеждане.

В събота не учехме. Ходехме на баня, кърпехме си дрехите и домакинствахме. Обаче аз седях по цял ден и поправях писмени упражнения. Пиших им и бележки.

Случи се, обаче едно голямо нещастие с класа ни. Класната ни, която ни предаваше история, изчезна един ден. Намериха я в кладенеца, където бе стояла вече два дни. Бяхме поразени. Защо тази умна жена бе

сторила това? И до днес не знаем. дали еднообразието на един неестествен живот не бе разстроил нервите ѝ?

През коледната и великденската ваканция всички се разотиваха по домовете. Ваканциите ни бяха доста дълги и винаги ги чакахме с нетърпение. Идваха файтони, автобуси и заминаваха препълнени с весели момичета. Но една малка група оставахме в пансиона. Това бяха тъжни дни за нас. Ходехме из опразнените стаи и не намирахме в нищо радост. През целия ми престой в пансиона едва два или три пъти си отидох през ваканциите в къщи. Но годините летяха. Настъпи краят на последната учебна година. Матурата мина. Получихме зрелостните си свидетелства и ни предстоеше дълъг път - пътя на свободния живот. Но подготвени ли бяхме ние за широката бойна арена на живота, израсли в оранжерията на пенсионерския живот? Нас не ни бяха позволявали да пресечем една тясна уличка без надзор, а сега щяха да ни хвърлят като неуки плувци в голямото бурно море. Щяхме ли да изплуваме на сигурен бряг, или уплашени от първия удар на някоя голяма вълна щяхме да изчезнем в бездните? Какво ни бе дал пансиона като броня и защита срещу злото в живота? Ето какви въпроси ни занимаваха по цели часове. Ние седяхме вечер на леглата си и говорехме до късна нощ. През петте години нас ни бяха учили да вярваме в хората, да вярваме в доброто и да не роптаем срещу съдбата си. Нещо повече, бяха ни въоръжили с вяра в живия Христос и знаехме да се молим искрено, сърдечно. Но ние не познавахме злото. Не се бяхме срещали с него и тепърва ни предстоеше да го опознаем и да изработим бронята си срещу него. Затова и тъй често момичетата расли в пансионите излизат в живота наивни като деца и биват унищожени от тежките му удари. Съвместният живот с най-различни характери прави човека отзивчив, общителен и буден към нуждите на другия, но животът изисква от младежа много по-голяма, по-реална подготовка, която идва при едно

образование отразяващо до най-висша степен положенията на действителната реалност в която човек е потопен извън стените на учебно-възпитателните заведения. Ето, това липсваше в нашето образование, което днешните педагози се стремят да внесат в съвременните учебни институти.

Беше хубав юнски ден. Мис Търнър ме извика в дирекцията. “Искаш ли да заминеш за Америка, издействахме ти стипендия в Елмайра коледж, Ню-Йорк щат?” Вълна от радост ме обля и аз се насълзих от вълнение. Бях мечтала за тази страна от момента в който срещнах мис Пери и другите американки. Мечтата ми се сбъдваше. Значи не отивах да се блъскам в суровия живот, при мизерните си домашни условия, а ми предстоеше светъл, далечен път към наука, към опитности в Новия свят! Дадох ми само две седмици за подготовка. На какво дължах тази привилегия? Намерили ме за най-добре овладяла езика. Уговорката бе да се върна след завършването на колежа и преподавам английски език за пет години в пансиона.

В Н О В И Я С В Я Т

Започна подготовката за далечното пътешествие. Майка ми купи един трънски черен сукман със шарена престилка, пафти на везан колан и бели ръкави от домашно платно с дантела на края. Цървулките довършваха националната ми носия, с които щях да се явявам пред любопитните погледи на хиляди американци, за да им говоря за любимата си родина, за красотата на природата ѝ, а най-вече за добродушието на моя народ, където посрещат всеки гост със сложена трапеза и сърдечна усмивка. В куфара ми бе сложена единствената жоржетена рокля от сестра ми наред с ученическата ми матроска униформа. Но това не ме засягаше, никога не бях мислила за дрехи. В няколкодневен срок документите ми бяха уредени и мис Търнър, която щеше да ме заведе в семейството си като мои настойници, понеже бях още малолетна, пристигна от Ловеч и дойде да ме вземе. Майка ми ме изпрати на гарата и не заплака пред мен на раздяла, но като се върнала дълго плакала. Аз не можах да се въздържа в този силен момент и заплаках гласно. Обичах горещо майка си и раздялата ми за толкоз дълго време ми се виждаше непоносима. Монотонният тропот на бързия влак заглуши плача ми, докато майка ми бавно изчезна пред погледа ми.

Заминавах за Америка! Всичко бе като на сън. Нима щях най-после да видя страната, за която бях мечтала цели пет години - страната, която бе създавала буйната като западния вятър, волна мис Пери, или

енигматичната като египетски сфинкс нейна сестра Фърн, която изглежда не можа да вирее в новата почва, на която я бяха присадили и само след три години след пристигането си напусна тази-земя завинаги.

Дунавският параход премина през тесните Железни врата и от слънчевата палуба гледах китните брегове от двете страни на реката, сред които се червенееха пакривите на сгушени селища. Над някои високо стърчаха островърхи черковни кули. Спряхме за няколко часа в Будапеща, където за първи път опитах вкуса на банани. Същия ден заболях от морска болест и я свързах с вкуса на банани, които отрекох за много години.

В пансиона ни се забраняваше да общуваме с външни хора и този навик ми пречеше да вляза в разговор с пътниците на парахода. В хола имаше пиано и един ден седнах да си посвирия. В това време ме приближи снажен, хубав младеж и ми заговори. Аз мълчах и унесена в музиката почти не го погледнах. Той разбра, че не е приет и се отдръпна. Вечерта мис Търнър ми държа лекция за общуването с хората.

“Не мълчи, когато ти задават въпроси, не е прилично. Разговаряй с хората”. Защо сега ме учеше на обратното на правилата, които бяха установили в пансиона, не можех да проумея. В тесния малък свят на пансиона бях свикнала да живея с мечтите си, но не мечти за щастлив съпружески живот, а за някакъв неземеен свят, където хората живеят като ангели в чиста обич и доброта, където мъже и жени не съществуват, а всички са равни като истински братя и сестри. Живеех с богатствата на душата си в този неземеен свят, който тъй коренно се различава от действителния свят! Тук на парахода всички ми се виждаха затворени и студени. Млада девойка - швейцарка, лежеше на шезлонг на палубата и аз се осмелих да ѝ заговоря. Тя говореше и английски. От лицето ѝ лъхаше зряло самочувствие и затвореност. Тя ме гледаше някак си недоверчиво и

хладно. Всеки живееше в своя свят и никой не се интересуваше от никого. "Какъв свят", си мислех, "нима с такива хора ще живея занапред!" А сърцето ми копнееше за топла, сърдечна усмивка, за отзивчив поглед, за близка душа.

Виена със старинния си аристократичен вид ми се видя огромен, красив град. Най-силно и приятно впечатление ми правеха продавачките в големите магазини, които посрещаха всеки посетител с весела усмивка и звънък закачлив глас. Виенските момичета ми се видяха очарователни. Попаднахме на сватба в голямата катедрала "Св. Стефан", където занемях от възторг, когато от сводовете проехтя тържествената хармония на органа след сватбената церемония. За първи път влизах в готическа катедрала, която проучвах с притаен дъх. Велико чудо на човешкия гений! Как са пълзели по тези страхотни височини плеада хора с точни указания какво да правят; кое е направлявало цялата тази сложно замислена сграда - колко ли хора са посветили всичките си сили и средства в строежа ѝ! Тук е действал друг закон на живота - подтикът е бил дълбоката вяра в правдивостта на това огромно дело. Религиозното ми възпитание тук разпери своите крила и за първи път литна към реалните висини на своите дотогава дремещи подбуди. Тук стоях пред конкретния израз на човешката вяра, тук мислещият човек се е стремил да даде образ на своите идеали, на своя стремеж към Безкрайния и Вечния, към Великото и Недостижимото.

След няколкодневен престой във Виена потеглихме с електрическия влак за Париж, а оттам за Шербург, откъдето щяхме да отпътуваме с презокеанския параход "Моратения", който бе най-бързия прекосявач на океана по това време. Шестдневното ни пътуване се оказа страшно мъчение за мен, тъй като от първия ден ме хвана морската болест. Лежах безпомощна на палубата и нищо не ми се ядеше. Океанът бе тих - беше юли и

почти никакви силни ветрове не духаха. Следях от палубата чудните миражи и картини на облаците осветявани от разнообразни багри при изгрев и залез. Не се учудвах, че Колумб неведнъж е сметнал тази призрачна земя сред океана за реална, за което скъпо е плащал на разбунтувалите се моряци. Океанът е свят на миражи, свят, в който човек се връща към своето първично битие на забрава. Океанът стопява границите на съзнанието ти - ставаш едно с него и небето. В малкия свят на един презокеански параход хората за нещастие все още живеят с дребното си ежедневие. Не виждах замечтани погледи отправени към залезните неземно красиви картини, които облаците непрестанно рисуваха по небето, докато сивата мантия на нощта се спусне над величествената панорама, за да разкрие нови безкрайно по-дълбоки и мистични платна - космичният свят отразен и на земята. И за миг чувстваш, че и ти самия не си нищо друго освен едно велико, необяснимо, космично отражение, което вечно търси своя първоизточник. Океанът остави дълбоки следи в съзнанието ми и много години по-късно написах поемата "Океан". Преди милиарди години страхотни творчески сили са сгъстили спираловидни небули във водни сфери, в които бавно се е породил органическият живот. През какви ли не фази е минала земята! Какви ли причудливи коралови рифове са нейните прадеди! До парахода долитнаха птици, а земя не се виждаше. Наближавахме бреговете на Колумбия. Гордо се изправи пред погледа ни статуята на Свободата и назъбения контур на небостъргачите започна да изплува все по-ясно от крайбрежните мъглявини.

Трясък и грохот! Огромният град на големия бизнес се извиси пред очите ми - усетих, че светът се сгромолясва върху главата ми. Нищожна твар е човек току-що стъпил на тази земя, където хора, коли, въздушни и подземни железници се надбягват непрестанно с шеметна скорост. Профучахме с колата

на моите нови настойници през нюйоркските булеварди към гарата, където със спален вагон заминавахме веднага за малкия град Кантон, Пенсилвания. Влакът летеше. Не можех нито да мисля, нито да гледам - от леглото ми нищо не се виждаше, а главата ми бе напълно замаяна. Що за свят е това - Америка! Детската ми душа заглъхна в момента на пристигането ми. Чужд, страхотен, шумен свят! Да видим по-нататък.

Майката на мис Търнър ни посрещна радостна и развълнувана. Тя бе ниска на ръст, тъмнокоса жена, с живи черни очи и израз на командир. Високият и сух възстар съпруг бе мълчалив човек със строг пуритански израз на лицето. Методистки проповедник по професия, той винаги носеше черковната си осанка на строг назидател. Явно той бе безгласната половинка в това семейство. Мод, майката преливаше от енергия и многословие. Когато пристигнахме в дървения дом - парсънедж*, посрещна ни весела група студенти, приятелки и приятели на сина им Юърт, които бяха образували драматична пътуваща група и изнасяха библейски пиеси в различни църкви в градовете на щата Ню Йорк. Шест весели, красиви и свежи младежи ни посрещнаха радушно със смях и приказки. Голяма трапеза бе сложена и всички насядахме готови за различните интересни ястия и салати, каквито щях да вкуся за първи път. Аз бях съсипана и отслабнала от морската болест и нямах апетит. Първото ми чувство обаче бе да се върна в къщи при първия удобен случай. Нещо ме подтискаше и душеше, не бях радостна, надеждите ми сякаш бяха рухнали още след слизането ми в Ню Йорк. Защо тази весела, енергична жена не ми привлече сърцето, а напротив още първия момент ме отблъсна с нещо, което се чувства без да се разбира. Тя чуруликаше на трапезата, канеше ме да се храня, но нищо не можех да ям. Взех си само от жълтите дръжки на целина, които много ми харесаха и ядох сладолед. Супа и сладолед бяха единствените храни, с които се

---

* дом на проповедник

бях поддържала на парахода.

Занизаха се тъжни дни на носталгия - дълбока и неизлечима, по-страшна от най-лошата болест, защото с нищо не може да се облекчи. Ма* Търнър ме караше да ѝ помагам с домакинската работа, да мия съдовете и кухнята, и какво ли не още. Не можех да си представя по-скучен живот и след като си свърших работата в кухнята, сядах на стъпалата към задния двор и плачех. Съдбата на Козетка ми се видя по-лека от моята - тя поне беше сред свои сънародници, а на мен всичко и всички ми бяха чужди и далечни. Мис Търнър се държеше учителски с мен, малко ми говореше, а повече мълчеше. Сякаш тя самата не се чувстваше в родния си дом и не изглеждаше щастлива. Малкият парсънедж се оживяваше от младежите, които оставаха в къщи няколко дни. Предната част на къщата бе голяма веранда обградена със сандъци нацъфтели петунии. Всеки ден наблюдавах с възхищение пъстрите колибри като бръмбари с дълги тънки клончета впити в петуниите. Кантон е малък град с добре засенчени улици от големи широколистни дървета. Пред всички къщи има квадратна тревна площ, а в задния двор е цветната и зеленчуковата градина. Американските градове си приличат. Всичко е разпределено по строго определен план. Център на града е търговския квартал, а край железопътната линия са къщите на бедното население. На най-хубавата, залесена част от града са богатите меншънс - големи, подобни на замъци в големите градове жилища с разкошни паркове и растения. На горния етаж са спалните, а долу е хола, кухнята и трапезарията.

Тъй като ми предстоеше настаняване в колежа Елмайра, Ню Йорк щат, който бе недалеч от Кантон, настойниците ми решиха да ме заведат с колата си до там да опозная новата си обстановка преди да започнат занятията ни. Мод караше колата бавно и внимателно. Когато отстъпеше кормилото на мъжа си, тя винаги

---

* съкратено от "Мам" /мамо/ - от англ.

седеше до него и командваше: - "Клиън, шифт инту дъ секънд!"* - бе често повтарян израз. В къщи по цял ден тя му нареждаше какво да прави - да нахрани пилците, да измие колата, да отиде до бакалина и какво ли не още. Той покорно изпълняваше всичките ѝ нареждания. Американските съпрузи слушат жените си за разлика от българските. Там жената управлява.

Колежа ми се хареса. Тих кът, целия озеленен с хубави дървета и тревисти площи. Две големи здания от едната страна на улицата - едното старо, доста старо, цялото обвито с бръшлян. От другата страна - ново здание в готически стил - спални и библиотека и още едно ново здание - само спални. Игрища за тенис и баскетбол - това бе Елмайра колеж, първият колеж само за девици в Америка, основан в 1855 година. Този колеж, поддържан от дарения, отпускаше четири пълни стипендии за чужди студентки всеки четири години. Условиата бяха добри, но режима - строг. В десет часа вечерта всички трябваше да бъдем по стаите си. За да продължат стипендията ми трябваше да имам висок успех през целия курс. Дадох ми формуляр с инструкциите и изискванията на колежа и заминахме за град Сиракюз, където щеше да има голям годишен панаир. Най-интересни ми бяха индианците, които облечени в националните си носии, с пъстри пера по главите играеха бойни и други танци. Техните одеала и килими напълно наподобяваха нашите пъстри орнаменти по фигура и багра. Продаваха всевъзможни ръчно изработени предмети - кошници, килимчета, чехли, шапки и пр. Народ, шум и зрелище! Замая ми се главата от нови впечатления. Индианците живеят в щата Оклахома в резерват и са останали съвсем малко на брой, но живеят както своите прадеди. Не приемат нищо от белите хора и не ги обичат. Имат тъжни песни за нещастната си съдба - как са били избивани и прокудени от земята си. По червения цвят на кожата си напомнят древните египтяни с бакърения тен, който

---

* Клиън, включи на втора! - от англ.

съвсем е изчезнал днес. Обиколихме няколко града и се запознах с различни местности и живописни кътове в щата Ню Йорк. Посетихме Бъфалоу, града на Ниагарския водопад. Импозантна гледка на могъществото на природата. Още от далеч се чуваше грохота на падащата вода, а като приближихме не се чувахме като си говорим. Застанах на перилата край водопада и се вгледах в огромните бели пухкави облаци, които се издигаха от низината - водата се превръщаше в бели пръски, а вечер множество разноцветни прожектори оцветяваха тази водна феерия. Задуха силен вятър и отвя копринения ми шал във водопада. Зарадвах се, че му изпратих веществен поздрав. Минахме свободно по тесен дървен мост над реката на канадска земя. Така са преминали множество чуждоземци от Канада в Щатите, където емиграцията е по-ограничена.

Беше лято и фермите излагаха зрелите си плодове край шосетата. На места имаше сергии с измерени опаковани плодове с цената на тях и който искаше да си купи нещо, оставяше парите в кутията, вземаше си пакета и си отминаваше. Чудех се на доверието на продавачите. Америка е страна създадена от преселници, много от които идват от скандинавските и североевропейските страни. Знаем честността на скандинавците. Те вярват, че всички хора са честни като тях. До самото шосе стояха изправени като часовои големи гюмове мляко, оставени там от фермерите да бъдат събрани от специален камион, който ги отнася до най-близкия град. Те получават празните гюмове обратно, а парите - по пощата. Харесваше ми всичко това. Лъхаше доверие и човещина от целия този начин на действие, тъй непознат у нас за съжаление. Вечер изпитвах страх и ужас от белите кръстове, които стърчаха на места покрай шосето, обозначавайки броя на жертвите от автомобилни катастрофи. Това караше шофьорите да карат внимателно. Но най-неприятното

на американските пътища е тяхната отегчителна върволица от реклами от двете им страни. “Пийте кока-кола!” - дразнеше и ме караше никога да не пия това страшно рекламирано питие. “Пушете Кемъл!” Да не изброявам какво препоръчват американците да се пуши! Като че ли те само пият и пушат. Но не по-малко бяха рекламирани парфюмираните дъвки - там всеки дъвче - деца, мъже, старци! Може би е било отдушник на нервността - не зная.

Прибрахме се отново в нашия парсънедж при петуниите и колибрите. Пак седнах на задната стълба и се замислих за завръщането си. Казах това на мис Търнър, но тя смръщено ми забрани да мисля за подобно нещо. “Ти си обещава да завършиш колежа и да бъдеш пет години учителка в Ловешкия пансион”, ми отвърна тя и въпросът бе приключен.

Започнах да пея сола в църквата на стария Търнър неделя сутрин. Пасомите, възрастни хора, ме харесаха и се заинтересуваха от мен. “Какво интересно българско момиче” - казаха те и ме оглеждаха внимателно и любопитно. “Разкажи ни нещо за България”. И аз започнах своята лекторска дейност в малкия град Кантон, която щеше да става все по-интензивна с времето. Обличах сукмана, слагах престилката с пафтите и обувах коравите кафяви цървулки. В този си вид се явявах пред публиката и започвах своя малък разказ за България, разнообразен с народни песни: “Недей ме пита”, “Стоян мами думаше”, “Луковитски моми” и др. стари български песни пеех на вслушаната публика, която явно изразяваше възхищението си. А навсякъде в Америка има безброй клубове и общества, които търсят интересни сказчици и веднъж да не се прочуеш! Не слизах от вестниците.

В Америка има пътуващи проповедници, които организират съживителни събрания в разни места, като там, където няма голяма църква, опъват огромна шатра

и държат събранията си в нея. В такава шатра ме заведоха веднъж моите настояници да чуя един от най-известните проповедници на времето. Шатрата бе претъпкана с хора, а отвън имаше стотици коли, които бяха дошли отблизо и далеч да видят и чуят този прочут оратор. Службата започна с химн, който прокълтя от стотици гърла. Настроението моментално се повдигна до екзалтация. След дълга вдъхновена молитва от проповедника започна словото. Той бил престъпник и дълго лежал в затвора, но един ден в килията му се явил Христос в голяма светлина и го обърнал към вярата и чистия и свят живот. Пастирът говореше убедително и призоваваше публиката да се обърне към Бога, защото никой не знае края си и може още при излизането от събранието да завърши живота му и смъртта да го намери необърнат. Запахме химн, през което време той призоваваше тези, които се покаяват за греховете си да коленичат около амвона. На вълни идваха трогнати богомолци и той се молеше високо за тях и ги благославяше. Лицата им просияваха от надежда и душевно вълнение. Моите настояници ми казаха да отида и да коленича с една нова група, която бавно вървеше към амвона. Коленичих и започнах да се моля да ми прости Бог греховете, които не съзнавах, защото съзнателно към никого не бях съгрешила. Проповедникът се ръкува с всеки и му изговори насърчителни думи. Този човек бе едно мощно духовно динамо и наелектризира всички ни. На подобни събрания присъствах не веднъж и всеки път настояниците ми настояваха "да се обърна". Сигурно ме смятаха за много грешна.

Америка е страна на крайните контрасти. Основана на най-чистото религиозно общество - квакерите, които избягаха от Англия да търсят религиозна свобода в Новия свят, там и до днес има истински потомци на тези строги последователи на духовните си принципи, както и крайно пропаднали духовно и погълнати от алчност

златотърсачи, за които единствения Бог е всемогъщия долар. Някъде по средата между силно вярващите и пълните безверници са милионните маси, които посещават църквата по традиция и гонят материалните изгоди като необходима цел в един свят, който изцяло се е отдал на материално замогване. Надпреварата в трупане на земни блага е ненадмината от никоя страна. Там в един дом ще намериш подробности в обслужване на домакинята за каквито у нас и на ум не ни идва. Обществения клас са основани на материалното положение на семействата. Има затворени общества, до които не може никой да се докосне сред елитните финансови кръгове, и никой не знае как живеят те и какво правят с парите си. Но и в никоя страна благотворителността не е така развита както в Новия свят. Женското мисионерско дружество, което е основало и пансиона в Ловеч и го е поддържало десетки години извършва широка общонационална обществена дейност, чрез която се пръска просвета и в най-затънтените краища на света. Средства се набират по най-различни начини: общи вечери, панаири, разпродажби, събрания с програми и волни пожертвования. Девойките, които дадат обет да служат на мисионерската кауза обикновено не се омъжват и служат до края на живота си всеотдайно. Съзнанието на множество от тези хора е социализирано и грижата за ближния явно проявена.

Занизаха се години на интензивен труд и широка обществена дейност. През ден ме канеха да говоря и пея на какви ли не дружества и в какви ли не църкви! Едва успях да се справя с учебната си работа от тази интензивна странична дейност. А и в самия колеж какво стана! Чула ме някаква милионерка от Елмайра да пея и дала сума пари на колежа да вземам уроци по пеене. Започнах и тези уроци отгоре на всичката ми друга работа. Навсякъде говорех безплатно, та пари никога няха, дрехи няха, но не съзнавах, че съм

бедна като църковна мишка. Първата година се паднах в една стая с красиво русо момиче, годено за милионер, което имаше цял гардероб рокли и голяма кръгла кутия с шапки. Лилиан беше избрана за майска царица поради красотата си. Тя бе безгрижна като птичка. Не учеше, а излизаше постоянно с колата на годеника си и се връщаше вечер с цветя и кутии шоколадови бонбони. Почти не я виждах. Тя не завърши колежа, а още третата година се омъжи и замина за Германия да я рисува някой голям художник.

Моите настойници скоро се преместиха в Елмайра и Ма Търнър ме вземаше у тях всяка събота, за да пея неделен ден в църквата им. За Коледа получих първите си копринени рокли подарък от църквата. Каква радост изпитах тогава! Бяха прелестни! Преди да замина за колежа кантонската църква ми подари одеала и чаршафи обаче нито една рокля. Ма Търнър ме пазеше да не стана светско момиче и да се омъжа, но това правеше скритом. Тя можеше да бъде спокойна, защото никога и на ум не ми минаваше подобно нещо.

Колежа ни имаше стара традиция студентките от третия курс да теглят жребий с имената на новоидващите и да им бъдат големи сестри. Задачата им бе да напътствуват новите фрешмени в живота и традициите на колежа. Имах щастието да стана малка сестра на една от най-добрите и интелигентни момичета - Рейчъл Дуинел. За мое щастие тя остана в колежа на работа още две години след завършването си и се грижеше до край за мен. Чиста потомка на Нова Англия, щата Вермонт, Рейчъл притежаваше в пълнота всичките им добродетели и не случайно бе избрана в колежа за председателка на студентското самоуправление.

Изглежда моята неизчерпаема енергия накара колежките ми да ме включат в разни кръжоци и като ръководителка и като членка в някои от тях: музикалните хор и куайер*, кръжока по поезия, кръжока на младежкото християнско дружество и др. Подготвих и

---

* малък хор за изпълнение на религиозни песни по време на служба в колежа

концерти като частна ученичка по пеене, което ми отнемаше не малко време. Прието бе солистките да се явяват на концерт с дълга вечерна рокля. Такава не притежавах, но една много мила колежанка от по-горен курс, Елен Мязлънд, неочаквано за мен ми ушила в курс по шев чудна копринена рокля - бледо розова тафта с резедав бордюор около врата. Тя ми подари тази прекрасна рокля с чифт сребърни вечерни пантофки и се почувствах също като Пепеляшка готова за бал. Роклята бе цялата в къдрави волани и шумеше при движение. Отиваше на черните ми коси, а най-вече се харесваше на колежанките, които настоятелно ме гримираха преди концерт. Пеех вдъхновено и винаги ме бисираха. Професорът ми, доста показан и шумен човек, мистър Макнайт, ми акомпанираше на рояла и цял подскачаше на стола при по-бурните пасажи, като ми хвърляше насърчителни погледи. Мечтата ми да забавлявам хората започна да се сбъдва. Навсякъде хора, хора, общества - постоянно срещах все повече нови хора и отговарях на многобройни въпроси.

“Като вас ли са българките?”, ме питаха някои. - “Много по-културни и издигнати от мен” - им отговарях. Какво бях аз? Малка издънка от здрав български корен, но още толкоз неподготвена за обществения живот, който тъй неочаквано ми се наложи! Започвах сказките си с националното знаме, което се рисува от всяко българско село - сред зелени дървета червеняят покривите на варосаните спретнати селски къщи. Ето трикоълора! Носталгията ми рисуваше фантастични картини за родината ми и изпитвах щастие, когато запознавах американския народ с нея. Черният сукман е цвета на тъжната българка през дългото робство, а пъстрата престилка изразява жизнеността ѝ и любовта ѝ към багрите. Всяка къща е украсена с огнено мушкато - по прозорци и стълби аленеят нацъфтялите карамфили, обички, а най-много - мушкатото. Ех, Българийо, колко сълзи съм проляла за теб, да знаеш! С неудържима сила

ме теглеше родината ми и чаках с нетърпение да завърша колежа и веднага да се върна. Четях и препрочитах писмата на майка си. Свидна и неповторима майко, да знаят всички как да ценят безкрайната ти любов, друг би бил света! Човек разбира цената на близките си, когато е далеч от тях. Близостта ни подценява и забравяме великата стойност на благата дума, на малката услуга с любов, на насърчителния поглед. Нямаше нито един българин в този град и гледа ми да поговоря на родния си език никога не можеше да се уталожим. А да говориш на своя език е органическа и психическа необходимост. Целият ти бит, цялата ти психика е свързана с родния език. А българският език е най-естественият език в света. Той е открит и ясен като безоблачно небе, звънък и звучен като планински поток, но мощен и изразителен, завладяващ с риторичността си - език създаден от хора силни, смели и добри. На този език се просвети цялото славянство, както и други близки народи. Той пръв пална искрата на будното съзнание в целия велик славянски род. Обичам го, защото на него прозвучаха и химните на родния ми баща, който майсторски го владееше и с патос ни четеше своята космична поема. Език на мъдростта и на величието, на който Великият Вселенски Дух избра да излее вечното си Слово. "Език на Духа" го нарече Той. Английският език, създаден от хора практични, се стреми към лаконичност, към малки, сбити форми на речта, като е създал трудната за заучаване от чужденци идеоматика.

През лятото работех на разни младежки лагери пак безплатно, а трябваше да си изкарвам средствата за книги и дрехи. Така в течение на три лета, освен редовните лагери, продавах книги, бельо в магазин в града, надписвах пликове и какво ли не още. За продавачка не бях способна и помня, че от магазина в който работех събота следобяд ме уволниха след две-три седмици като несръчна. Но как можеше човек да се

справи с куп жени от фермите дошли в събота след обяд за покупки! Всяка дърпаше по нещо от сергията сред магазина и не успях да боравя с парите им, които с бележка се изпращаха по жица до касата. Нужни ми бяха десет ръце. С продаването на детската книга по къщите също няха успех. Цял горещ август звъних по вратите на хората да им предложи тази книга за деца, но никой не я купуваше. Не умеех да ѝ направя реклама по американски. Най-напред тръгнах в богатия квартал. Там нищо не продадох. Отидох тогава в италианския квартал зад колежа ми, но тези хора няха пари за книги. Докато богатите американки надзъртаха през мрежената врата и блъсваха вътрешната врата недоволено, тук жените широко отваряха вратите си, поканваха ме за разговор да си изкажат някому мъките, но със съжаление отказваха да купят книгата. Продадох само две и фирмата нищо не ми плати за труда.

След първата година мис Търнър трябваше да се върне в България. Помолих я горещо да ме вземе, но тя категорична отказа. И добре, че не ме взе със себе си. Щях да остана без висше образование. Но околната среда непрестанно ми действаше подтискащо. Не намирах сърдечна приятелка в колежа. Всички бяха много възпитани и учтиви, но не можех да водя по-идеен разговор с никоя от колегките. Те не обичаха да се задълбочават идейно в живота, не бяха и мечтателни. Хубави, стройни, атлетични по телосложение, светлооки или кестеняви с открити лица и весел нрав, те толкоз се различаваха от нас, българските момичета расли в подтискаща среда, с оскъдни средства и културни условия на онова време. Нашите условия на живот ни караха да обърнем погледа си навътре и търсим идеалите си в психичния ни мир, а там, в просторния свят на безброй добри външни условия, погледите на всички бяха обърнати навън, към света - към широкия жизнен друм. Какво можех да споделя с тях, а те за какво щяха да ми говорят? С Лилиан живеехме в една стая, но с нея

не можех да говоря по никой въпрос. Тя хвърчеше, жадуваше да влезе в богатия живот и постигне семейно щастие. И го получи. Имах една по-близка съкласничка - Елва Найт, с която сутрин играехме тенис, а често се разговаряхме върху литературни теми, защото и тя обичаше да пише. Бяхме заедно в кръжока по поезия. Елва бе пострадала като дете от детски паралич, от който гръбнака и едното ѝ рамо бяха малко изкривени. Този недъг я отделяше от другите и я караше да си изгради свой мир, свой индивидуален живот, по-различен от този на хубавите ни съкласнички, които до една си мечтаеха добре да се омъжат. Елва не живя дълго след завършването ни. Научих, че си заминала. И нейния корен бе от Нова Англия, щата Масачусетс.

През една зимна ваканция ме покани бившата ми учителка от пансиона мисис Рийвз, която бе на специализация в Колумбийския университет в града Ню Йорк. Бе студена зима, а аз пристигнах там с жарсяно бельо и гумиран шлифер. Тя отвори уста от изумление, когато видя с какви дрехи щях да прекарам най-студените дни във ветровития, леден Ню Йорк. Веднага извади топло бельо и ме накара да го облека. Мисис Рийвз бе жена с богато духовно съдържание. В пансиона тя всади в нас стремеж към духовни идеали. Всеки петък вечер ни говореше в малкия хол в американското здание на разни теми. Слушах я със зейнала уста. Поправях ѝ години наред тетрадките по английски и тя ми беше идеал в живата. Обичах я с цялата си душа. Сега, когато ме покани, веднага отидох в големия град и се радвах, че отново ще бъда с близък човек. Тя живееше в квартала Бруклин, отдалечен от центъра на града. Започна да ме води на театър почти всяка вечер и имах щастието да чуя няколко шекспирови трагедии с известния тогава актьор Фриц Либер. Затрогваща игра, която остава незабравима. Близко до нейния дом живееше един от драматичната трупа, която заварих в дома на Търнър при пристигането в

Кантон. Леон бе проповедник в една от бруклинските църкви. Покани ме да говоря за България и да пея, след което слушателите събраха една малка сума като коледен подарък. Леон щеше да се жени за красавица от Скандинавия - Астрид, която ми се видя неземна хубавица. Самият той бе хубав човек с благородно сърце. Слушах операта Фауст с италианска примадона и през цялото време тръпки пълзяха по гръбнака ми от вълнение. За първи път в живота си чувах изящно пеене, което остана незабравимо.

Годината 1930 е знаменателна за американците. Това е годината на голямата депресия и признаците ѝ можеха да се видят ясно по нийоркските улици. През студен ветровит ден на един ъгъл стоеше човек загърнат в сакото си с няколко ябълки за продажба. Продаваше ги по една. Картината бе тъжна и трогателна. Той трепереше от студ и молеше минувачите с ябълка в ръка. И това в най-богатия град в света! Бях изумена. Мисис Рийвз ме заведе в един евтин магазин и ми купи зимно палто - първото ми цветно палто в живота - ново, хубаво. В пансиона бях носила старо, тъмносино униформено палто, което мис Блякбърн ми бе подарила при пристигането ми. Сега имах бежово вълнено палто с кафява кожена яка! Колко радостна се почувствах! И като си помисля, че и днес старата мисис Рийвз живее в Калифорния и дори ми писа, а аз още не съм ѝ се отплатила за добрините, ми става тежко на сърцето. Дано сторя това, докато тя е още на земята. А мога ли да изброя хората, които са ми сторили добрини в живота - те са толкова много! Друго не мога да направя освен да върша това, което са вършили за мен през целия ми живот. А случаи не липсват. Една неделя тя ме заведе в новата Фосдик катедрала, която е изградена в старинен готически стил и също има розетни прозорци. Когато влязохме, свиреше орган и слънчевите лъчи обогриха с многоцветни струи насядалите пасоми и сивите стени. Изживях тържествен миг, който ме

пренесе във виенската катедрала "Св. Стефан" и в "Нотр Дам" в Париж. Тук, в Новия свят навсякъде се стремят да възстановат старите европейски стилове в архитектурата, затова в някои градове се срещат сгради с фасада на Партенона или на римските импозантни здания. Бели колони на дървени сгради не са рядко явление в Нова Англия. Барокът и готиката също се срещат на много места. Имената на градове и селища повтарят често тези на европейските градове като Ром, Сиракюз, Одеса, Нейполс и пр.

Но покрай забавните ми ескапади в Ню Йорк, непрестанно ме гнетеше нестихващия човешки поток от коли и хора. Толкоз хора на малкото пространство, което заема града, всички забързани, замислени, устремени към нещо * - реката непрестанно тече, но накъде отива? Къде се влива? Като че ли никъде. Чувствах се уморена от големия шум. Вечер късно се връщаме с подземната железница, чиито автоматични врати се затваряха бързо за мой ужас и веднъж се затвориха върху палтото ми, което остана наполовина отвън. Тълпи, гъмжило! По цяла нощ улиците бяха претъпкани с хора - и това бе 1930 година. Не мога да си представя Ню Йорк днес.

Хуманитарните науки винаги са ме интересували и още втората година записах един семестър философия наред с литературата, която ми бе специалност. Професорката ми по философия, д-р Харкнес, бе неомъжена, възрастна жена и често ме канеше в малката си квартира на вечеря. Тя проявяваше особен интерес към моите идеи и ме намираще сериозен събеседник. Неотдавна получих съобщение от мисис Рийвз, че тя живее в съседно на нейното градче, и че досега е издала 34 философски книги. През лятото тя ме покани да ме заведе с големия си буик във вилата ѝ на езерото Шамплейн, в Нова Англия. Приех с радост поканата ѝ. През семестъра имахме семинарно обучение и ми се падна да проуча Лайбниц. Тя хареса работата

ми, но остана много изненадана, когато ѝ заговорих за един еволюиращ Бог. Четенето на философски книги ме бе навело на тази мисъл и като наблюдавах несъвършенството в природния и човешки живот започнах да мисля, че и твореца е несъвършен. Тя преподаваше теорията на обективния идеализам и тази идея я смути, защото бе в разрез с нейното убеждение и разбиране. Затова накрая на семестъра тя ме покани с желанието да говорим на вилата ѝ спокойно по тия дълбоки въпроси. Оказа се, че на самия чакълест бряг на голямото езеро, чийто край не се виждаше, тя имаше две дървени вили. Настанихме се в най-близката до езерото и заживяхме идиличен живот сред чудната природа. Недалеч от вилата ни имаше малък остров, целият обрасъл с трева и с разкошни кипариси - моето любимо дърво. По самите брегове бяха разперили листати клони кленове и дъбове. Синьото езеро блестеше денем под топлото слънце и цялото островче имаше вид на обработен от човек парк на някакъв призрачен принц, чийто дворец не се виждаше. До островчето ходех всеки ден с лодка и се научих умело да греба. Водех и приятелката ми понякога на този приказен "остров на блажените". Какви чудни минути изживях в тишината на това свещено, чисто място! Там никой не ходеше, сякаш бе собственост на моята професорка. В големия хол имаше камина, която вечер палехме и приседнали на меките фотьойли приказвахме до късна вечер. На широката тераса пред вилата имаше люлка-кресло, на което можеше да се лежи. Бях крайно изтощена от непрестанно напрегнатата си работа в колежа и там за две седмици се свързах. Един ден тя ме заведе до недалечен град у свои познати - италианско семейство - всички музиканти. Семейството Гизарели бе сърце и душа на малкия град. Посрещнаха ни с широко отворени обятия и ме третираха като член на семейството, когато разбраха, че ида от България. - "Съседни сме и музиканти, имаме много общо",

чуруликаха те, а и вие приличате на италианка, така мургава с черни коси”. Бащата дирижираше малкия градски оркестър, който всеки неделен ден свиреше на открито в града. И трите му по-малки деца свиреха в оркестъра, а Армано, двадесетгодишен студент в Корнел юнивърсити бе прекрасен пианист. Той дълго ми свиреше валсовете на Шопен с разбиране и темперамент. Какво чудно семейство - истински представител на музикална Италия. Те отдавна бяха емигрирали и не се чувстваха в чужда страна като бяха завладели всички с веселия си нрав и голяма музикалност. И все пак, в погледа на Армано се четеше някаква замисленост. Той бе истинско южно цвете попаднало в северен климат. Големите му тъмни очи се премрежваха, когато свиреше някой меланхоличен Шопенов валс и в звуците му се четеше неутолем копнеж по нещо, което едва ли би намерил в този шумен свят. Напуснах милото семейство Гизарели със свидни спомени и им благодарих за родната атмосфера, която почувствах в техния дом.

Отказвах на всички предложения за женитба в Америка, защото не исках да остана там. Струваше ми се, че не ще мога да живея далеч от родината си. Аз бях длъжна да се върна и работя за този малък, но тъй надарен и добър народ. С нищо не можех да заменя сърдечния, съчувствен поглед на българина, или отзивчивото му сърце към мъката на ближния. Дълго страдал народ, познал всички горчивини на живота, този народ бе изработил велики качества - твърдост, дълбок философски ум и чувствително сърце. А тези богатства не се намират навсякъде. Народ живял в материално изобилие не се развива творчески, а върви по пътя на студената логика и безчувствие към нуждите на другите. Нали казва поговорката, че ситият не хваща вяра на гладния. Материалното изобилие ще играе положителна роля при хора развили духовните си качества, при хора - творци, при хора изпълнени с чувство за другия, каквото са развили славяните след

дългите си страдания. Третото лято от пребиваването ми в колежа настойниците ми се преместиха в малкото градче Бранчпорт на брега на красиво езеро. От голямото напрежение през трите години усилена работа здравето ми отпадна. Не можех да се храня и бях слаба и бледа. Край къщата ни течеше ручей сред храсти и камънаци. Печях се на слънце край ручея да подобря здравето си и чувствах как бавно минава времето, а посталгията ми растеше и правеше престоя ми там все по-тягостен. Един ден както се греех на топлото юлско слънце, настойницата ми ме повика. Излязох от храстите наметната с чаршаф и какво да видя - деканката на колежа ми дошла от Елмайра с колата си, стои и приказва с Ма Търнър. Усмивната ми подаде ръка и ми каза, че нейна приятелка ми изпраща чек за сто долара да отида на почивка на море, защото имам нужда. Чекът бе в ръцете на Ма Търнър. Тя енергично запротестира: “Не, тя няма никъде да ходи, тези пари ще ѝ трябват есента за книги и дрехи. Тук тя много добре си почива”. Нямах думата. Сърдечно благодарих на деканката Франсис Бърлингейм и тя си замина веднага. Стана ми тъжно. Не бях ходила никога на море, а тъй ми се ходеше! Това лято не бях способна да работя и трябваше да се примиря с еднообразния си живот в Бранчпорт край тихия ручей. Написах малка битова пиеска за двама души, тъй като щеше да ни посети една ученичка от ловешкия пансион, която живееше в Америка. Сюжетът на диалога ми бе селски, народен, който описва обичая млад момък да пие от бакъра на девойката, която обича. Стоян бе героят, която роля щях да играя аз, а Рада - любимката му, която щеше да изпълнява Санда. В обръщението ми към Рада я наричах “моя малка гълъбице”, и когато играехме пиеската всички започваха да ми викат “пиджън”*.

Останах до край с този прякор. В къщи Ма Търнър по сто пъти на ден се провикваше “ - П-и-и-джън!” за каква ли не работа. В мен все по-дълбоко и по-дълбоко се загнездваше

---

* гълъб - от англ.

противоречието, в което бях изпаднала още в първата година. В църквата ни имаше младежка група и един от членовете ѝ - датчанин по произхождение - бе особено чаровен и искрен младеж. С очи светли като слънчево небе и златисти коси той бе истински представител на Севера и се отличаваше с простодушието и нравствената си чистота. По силата на контраста Севера и Юга си подадоха ръка за братско другарство и сякаш златен лъч проби облачното ми небе за малко. Ма Търнър, която винаги отблизо ме следеше схвана това и съвсем не ѝ се понрави обещаващата ни дружба. Един ден Елмър Ниелсън дойде у нас с малкия си форд да ме покани на разходка с лодка по езерото. Зарадвана взех разрешение от Ма Търнър и отлетяхме на обиколка на езерото след която започнахме разходката си с лодка. Елмър бе шеговит и закачлив. Млад селски учител той ми разправяше весели истории из учителския си живот. Забравих за малко скуката си в Бранчпорт. След няколко дни той ме потърси по телефона, но Ма Търнър му отговори веднага, че не мога да изляза. Тя дори не ми даде да говоря с него. Пълен узурпатор на живота и свободата ми тя събуди силна реакция в мен. Казах ѝ, че вече съм пълнолетна и тя не може да ме третира като невръстно дете и ми отнема най-елементарните права на човек. Преживявах криза. Усъмних се в техния бог, в чието име правеха всичко. Разколебах се във вярата си. Па* Търнър служеше в две църкви и аз бях задължена всяка неделя сутрин да слушам една и съща проповед два пъти в две различни селища. Това ме отегчаваше и започнах да не обръщам внимание на словото му, а да си мисля за съвсем други неща.

Но дойде пролетта на 1932 година - краят на втория и последен семестър, който означаваше скорошно завръщане в България. Здравословното ми състояние се влоши и ме закараха в градската болница. Не можеха да ми поставят диагнозата на болестта. Изпаднах в отчаяние. Нима тъй рано трябваше да завърши животът

---

* съкратено от "Папа" /татко/ - от фр.

ми? Нима трябваше да оставя останките си на чужда земя? Рейчъл, голямата ми сестра, ме посещаваше в болницата и се грижеше за мен като родна сестра. Посеха ми цветя от колежа. Но бях вече тъй слаба, че едва си повдигах главата. Написах прощалните си писма до майка ми и някои близки. Бях вече сигурна, че си заминавам. Лекарят каза, че трябва веднага да ме оперират от апендисит. Не се съгласих, защото не бях сигурна, че при тази слабост ще издържа упойката. Всичките ми учебници и тетрадки бяха на масичката до мен - бе време за последните изпити. Но аз нямах сила да чета и пиша. Жаждата ми за живот стана ужасна. Започнах да се моля на Бога да ми възвърне здравето, и че ще посветя живота си в служба Нему. Бях готова като се завърна в България да стана и последна слугиня. Бях лежала неподвижно повече от две седмици. Една вечер пристигна деканката ни и усмихната ми каза, че професорския съвет решили да ми връчат дипломата за завършено висше образование въз основа на добрия ми успех през семестъра. Обхвана ме небивала радост. Условието беше, че трябва да се съглася на операцията. Още сутринта ме вкараха в операционната. Мисълта, че няма да остана в Щатите още един семестър, за да завърша образованието си, ми даде сила. Пристигнаха настойниците ми и ги помолих да ми купят веднага билета за завръщане в България. Те изпълниха желанието ми и само няколко дни след операцията се намерих на палубата на "Маджестик", най-големия презокеански параход по това време.

Пътувах с линията "Бялата звезда", та дори не докоснах багажа си. Още неизправена от операцията стоях на палубата на парахода, който потегли в 12 часа в полунощ. В шумотевицата загубих настойниците си и не се сбогувах с тях. Зашумяха водите на кея и изпращачите вземаха последното си сбогом с пътниците. Свиреше оркестър и се чуваха викове. Сърцето ми преливаше от радост, че се връщам отново в родината

си. Дълго стоях на перилата на палубата и чак, когато се прибрах в каютата си и намерих там кутии шоколадови бонобони и картички за сбогуване разбрах, че не само настойниците ми са дошли да ме изпратят, а и приятели, които не съм видяла. Но този параход бе толкова голям, че те не са могли да ме намерят. При монотонния шум на моторите и люлеенето на парахода веднага се унесох в дълбок сън, за да се събудя почти по пладне на следния ден. Бях сама в каютата си и пътувах спокойно цели шест дни до Шербург. Лежах по цял ден на шезлонга слаба и изтощена, но морското слънце и чистия въздух вливаха нови сили в слабото ми тяло. Отидох да лежа на горния етаж при задното кормило и спасителните лодки. Там двама английски моряци ми разправяха интересни истории из живота си по море. Слушах ги унесена, загледана в дългата бяла разпенена пътека зад парахода. При слизането от парахода дадох на всички железопътните билети. Обаче, когато се качих на влака в Шербург и показах на кондуктора билетите си, той ми каза, че не са ми дали билет от Шербург до Берн. В купето седеше една възрастна жена сръбкиня, която пътуваше със същата линия и когато показа билетите си, кондукторът ѝ каза същото нещо. В Париж ни посрещна представител от “Бялата звезда” и аз му казах, че не са ни дали билети до Берн. Той каза, че трябва да си купим нови билети. Аз се възмутих и му се заканих, че ще изложа линията като нечестна, ако веднага не ни достави билети, които сме си платили. На сутринта рано-рано той ни донесе билети от Париж до Берн. Сръбкинята бе особено доволна, защото това не са малко пари. Тя просто ликуваше.

Девет дни изтекоха неусетно и пристигнах на софийската гара без да се сетя да съобщя на майка си за деня на пристигането ми. Наех такси и се понесох към дома. Но трудно намерих къщата ни. Младия ни квартал бе пораснал и мъчно можах да се ориентирам

сред новите улици и сгради. Посрещна ме порасналия ми брат, когото оставих като момче с къси панталони, а сега той бе с брада и дълги панталони, доста променен. Влязох в любимия дом унесена, уморена, не уморена, а пребита от дългото пътуване с влака от Париж без да спя и почти без да се храня. Брат ми изненадан и силно зарадван се спусна у съседите да телефонира на майка ми за завръщането ми, а тя чула, че не съм пристигнала, а че съм починала. Благоразумният ми брат ѝ предал прощалното писмо чак след като е получил второ известие от мен, че операцията е минала благополучно. Но тя горката в суматохата съвсем друго е разбрала. И ето, аз съм заспала моментално, като мъртва, тя пристигнала разтревожена в къщи, седнала край мен и търпеливо зачакала да се събудя. Муждувременно повикали и сестра ми и зет ми, така цялото семейство стояли дълго и чакали.

С вик и плач отворям очи и се хвърлям в обятията на любимата си майка. Пристигам на втори юли, същата дата, на която бях отпътувала за Щатите в 1928 година. Първото нещо бе да ме заведат в Банкя на баня след дългото ми пътуване из прашния влак. Зет ми подкара своя фиат и полетяхме през узрелите ниви на софийското поле. Заскачах от радост. Въздухът бе напоен с аромата на хиляди билки и цветя. - "България има парфюмиран, лек въздух! За този въздух съм копняла четири години!" - извиках възторжено и напълних отслабналите си дробове с тази безценна благодат - чудния български въздух! В Банкя едва не заспах в меката галъвна вода, която в миг отне умората ми. Възродих се бързо. Разбрах защо всички българи в Америка са носталгични и нещастни. С нищо не можеш да замениш чудния ни климат, красотата и обаянието на родния ландшафт. Съчетание на меко заоблени планини с китни поля и долини. Отвсякъде лъха уют и свежест - примамва те българската природа! Затова и хората са здрави, бодри,

хората са здрави, бодри, жизнени и работоспособни. Затова и песента ни се носи като пряпорец на здрави души и омайва света.

Ловешкия пансион отново отвори вратите си за мен, но този път да получи това, което бях натрупала като богатство в ума и душата си, с което обогатих стотици родни деца жадни за знание и обич.

Петте обещани години да бъда учителка като се завърна от Америка се изпълниха.

След пристиганито ми в София получих писмо от колежката ми американка Бърдин Крил, която ми пращаше хороскоп от Ню Йорк, където бе заминала предишната година. Тъй като нищо не разбирах от астрология, майка ми ме изпрати при Учителя на Изгрева да ми го обясни. Така отново се озовах в присъствието на Учителя, Когото бях слушала като дете, но не Го бях опознала. В стремежа си да намеря Истината бях проучила какви ли не учения, включително и марксизма, но душата ми бе останала гладна и аз все още търсех тази вечна Истина, която всъщност носим дълбоко заровена в душите си, но очакваме деня, когато тя ще се изяви в нас. Това става обикновено чрез могъщ външен стимул след някое дълбоко тежко преживяване, което събужда скритите духовни сили в нас.

ПО С В Е Т Л И Я П Ъ Т

Да въплотиш, да изявиш една велика вътрешна реалност е да родиш новия живот, който действа дълбоко в душата ти и те пресъздава. Новата вълна на живота ни поема в този век и ни подтиква към изява. Когато малкото дете проходи, майката поканва гости и търкулва топла питка пред него, за да го покаже на всички. “Ето го, проходило е моето ангелче”, радостно възкликва тя. Така и новият живот, който напирва в нас да проходи и се изяви, чака този свещен час. Нима ще го пренебрегнем и изпуснем? Нима няма да възкликнем радостно като майка-първескиня: “Ето го, проходило!” Ние тръгнахме след топлата питка, която любящия ни Баща търкулна пред нас. Великото Вечно Слово на живота озари съзнанията ни и ние тръгнахме като мъдречи от Изток водени от светлата звезда да се поклоним на новородения. През гори и планини тръгнахме с увереността, че тук някъде се дава Вечна Истина, на която искаме да се поклоним.

Слънчев юнски ден ме доведе до яслите на Пратеника от небето. В момент, когато стихията бе изкоренила всичко в душата ми и ме бе хвърлила на пуст самотен бряг сред развалините на малкия ми кораб, се отправих към Изток, където грееше звездата. И поставих в ръцете на Великия малкия си разрушен живот в разцвета на своята младост. Той не ме запита нищо, само дълбоко, тъжно ме погледна и ми подаде ръка.

Като птичка подгонена от сокол ме скри Той в пазухата си и ме опази от гибел. Седнах срещу Него в малката приемна стая и душата ми се изпълни с нов трепет. Колко трепетни часове прекарах в тази стаичка! Какви слова чува ушите ми там в тихия кът - в стаичката изпълнена с аромат на зрели плодове и с дълбокия звучен глас на благия Учител - Утешител. Започна Той да поучава малкия си ученик на сън и наяве. Животът ми се превърна в непрекъснатата школа, в която всеки ден и всяка нощ се разкриваха нови истини, които сочеха към все по-високи върхове за изкачване. Белоснежните кристални върхове на Истината са наслада и храна за душата ми, стимул в живота ми и смисъл и цел на всичко. На светлите била на тези върхове е записана поемата на висшия живот, към тях се обръща ежедневно погледа ми и се моля за сила да мога да ги изкача.

През тези топли юнски дни братството се готвеше за Рила, където всяко лято след Петровден отивахме с Учителя. Лятото на 1937 година не можахме да отидем с майка ми, макар че дълбоко желяех да бъда там с Учителя. За Петровден му изпратих стихотворение по един брат, който заминаваше за Рила. Той ми каза, че когато му го предал, Учителят го прочел и прибрал във вътрешния си джоб до сърцето. Зарадва ме приема на първото ми стихотворение до Него, което дойде на един дъх.

Към Беинса Дуно

*"Велик е мира, в който сам с Бог живееш,
велико, безкрайно е Твоето царство,"*

и т.н.*

Учителят ме учеше на сън непрестанно и когато Го запитах реални ли са сънищата ми, Той отговори положително. След първата ми среща с Него си записах онова, което Той ми каза:

---

* Из стихосбирката "Живият пламък" /неизд./

Салонът

Сред розите

Учителят излиза от Салона

“Една мисъл трябва да имаш в ума си, едно чувство в сърцето си. Божественото се проявява, когато мисълта, чувството и действието са едновременни, когато няма вътрешно раздвоение. Щом дойде мисълта и чувството, действай веднага - не отлагай - не отлагай. Постигането на вътрешно единство е съществено условие за проява на Божествения живот.

Много трудно е да постигнеш онова състояние на съвършена вяра, което е съществено за един съвършен и свят живот. Имай пълна вяра в Бога, винаги пази своя мир в Него, не се напругай над задачи и работи, които сама си планираш. Ни планирай бъдещето си, а остави всичко в ръцете на Бога. Вярвай на интуицията си - тя е светлина, която ще ти осветява пътя. Когато се намеси ума, той разваля нещата. Когато ти се дава лекарство, приеми го и лежи в леглото. Бог ще те излекува, не се тревожи какво ще стане. Не се тревожи за утрешния ден. Когато поемеш въздух трябва ли да мислиш какво да правиш по-нататък? Природата си знае работата, така Бог се грижи за душата ти и живота ти.

Ако имаш добра мисъл, но липсва доброто чувство и добрата постъпка, нямаш връзка с Бога. Дай на Бога възможност да се прояви като съчетаеш добрата мисъл с доброто чувство и готовността да действаш. Тогава Той ще работи чрез теб. Ние не сме цялостни, а живеем частично и се проявяваме частично.”

С тези първи назидателни слова Учителят ми начерта пътя на живота - пътя към постигане вътрешно единство и съвършенство. Божественото е винаги цяло и неделимо. Триизмерност в нашия вътрешен живот бе новото състояние, в което ни въвеждаше Учителят, за да заживеем своя истински живот и излезем от сенките на живота. А каква студена сянка ме чакаше по това време, ако Учителят не ми бе подал ръка! Един земен дух се бореше да ме завладее и стане господар на живота ми.

”Ако се ожениш за него, ще живееш в сянката на хълма. Сега той много ти обещава, ласкае те. Един богат търговец не бива да залага целия си капитал - той може много да спечели, но може и много да загуби - рисковете са големи. Ако не си сигурна в печалбата, не залагай целия си капитал. В брака се явяват две противоположни течения - едно положително и едно отрицателно - отблъсквателно. По силата на едното, ако човек се зароби на по-слабия, който иска да има надмощие, той погубва смисъла на живота си и себе си; а под силата на другото е осъден да остане самотен. Не обещавай много после да не можеш да дадеш всичко и да те обвиняват. Сега е време на ликвидация. Баща напуска семейство и отива да служи на други, защото им дължи. Всичко да сторим, за да не идваме след 30-40 години в същото положение чрез ново прераждане, в което сме сега.

В духовния живот човек трябва да е силен. В него има големи трудности и изпитания. Трябва човек всичко върху и чрез себе си да изпита, за да има истинско знание за живота, тогава да учи другите. Първо трябва да повдигнеш себе си, тогава да сториш същото за другите.”

Четири години прекарани в Америка като студентка бяха обогатили външната ми култура. Държах на хубавото облекло, на изисканите маниери, на доброто впечатление, което желяех винаги да направя при всички положения. Обаче там бях изпаднала в тежки вътрешни противоречия, които ме бяха направили скептична. Тъй като заминах непълнолетна, имах настойници, които проповядваха Христовото учение, но живота им не съответствуваше на Неговите принципи. Всичко ми се виждаше показно и лицемерно. В такова вътрешно отчаяние бях през втората година в колежа, когато ме заведоха на операция за болните ми сливици в близък град. В болницата в Сиракюз ми сложиха пълна упойка. Още като ми поставиха гумената маска

върху лицето, почувствах задушаване и следния миг се видях как излитам от земята във формата на сфера - краката съединени с главата с лице навътре. Летях със шеметна скорост и се отдалечавах от земята под ъгъл около 45 градуса, тъй че земята бързо намаляваше пред очите ми и скоро стана малка тъмна топка и напълно изчезна. В този момент силна жизнена струя удари слънчевия ми възел и се почувствувах изпълнена с някаква неземна божествена енергия на любов, живот и сила. Погледнах и какво да видя! Пред мен се простираше в безкрая огромен бакърено-златист океан от жива светлина, в която всичко се преливаше и този океан имаше неудържимо мощни еманации. Чух глас: "Това е Бог!", и паднах по очи пред Него. В този момент ми показаха земята и моя настойник - методистки проповедник на амвона. Той говореше на пасомите си: "Обърнете се към Бога!", но той не бе обърнат към Бога и нямаше връзка с Него. Видях как хората като малки черни човечета се движат из улиците, а от главите им не излизаше огнената нишка, която ги свързва с този океан. Откъснати от светлината, те се лутаха безцелно по света. А тази огнена жица, която трябва да ги свързва с Бога бе прекъсната. Нещастно човечество!

Когато се възвръщах отново в тялото си ми казаха, да не казвам за видението си на моите настойници. Така и направих. Но след тази необикновена опитност се почувствах друга. Съзнанието ми бе вкусило друг живот в друго измерение, не от този свят. Разбрах недоразумението на моя пастир, който обръщаше хората към Бога без да знае какво всъщност е Бог. Той е една жива, могъща, действена сила, която поддържа вселената. Ние не я виждаме, но я чувстваме. Тя е живота, любовта и силата в нас. Щом притежаваме изобилие от тези качества, имаме силна връзка с Бога. Студени, безжизнени, безлюбни и безсилни ли сме, връзката е прекъсната.

Разказах случката на Учителя, а Той ми отговори:

”Разказвайте я на хора, които искат да имат духовна опитност.”

През 1937 година след завръщането ми като учителка по английски език в Ловеч, американския пансион, станах стажантка в 3-та мъжка гимназия. След стажа си трябваше най-много в срок от три години да заема учителска длъжност. Но места за учители по езика в София нямаше. Учителят ми каза да започна със селото. Назначих се учителка първа група предмети в прогимназията в село Ковачевци, Самоковско. То се намира на 42 км южно от София в полите на Витоша. Отидох пеша. Селото е разположено точно срещу Седемте рилски езера и от стаята си гледах Харамията, Молитвения връх, Езерния връх и другите чудни места. Вечер, седнала до малката тенекиена печка под газената лампа пишех, мечтаех и скитах мислено по всички места, където Учителя ни бе водил. Чувствах присъствието на светли гости много често и бях щастлива. Сърцето ми бе пълно, радостта не ме напускаше. Пишех вдъхновено - стихове, преводи, и пр. Брат Гавраил ми пращаше редовно резюмета от беседите и сведения за Учителя, Който му бе възложил тази грижа за мен. Преведените беседи пращах по него на Учителя. В малкото селце имах възможност да се сближа с народа и да го опозная. Така също имах възможност да приложа много от идеите на Учителя в работата си с децата. Учих ги песни, излизах из околностите с тях, свирех им на цигулка и ги лекувах. Така веднъж ми се удаде случай да спася живота на едно момче, което смятаха, че е в предсмъртна агония и съседките се бяха събрали в стаята да го оплакват. Изпратих ги вън и дълго време масажирах детето, след което му направиха потна баня над казан с вряла вода с трина сварена в нея. За два дни детето бе здраво. Правеха ми впечатление хубавите линии по ръцете на децата. Запитах Учителя и Той ми каза, че това са английските лордове дошли в България на почивка и да

получат духовни енергии, за да се проявят в бъдеще. - "Те са твоя бъдещ капитал," - продължи той, а това ме зарадва, защото обичах искрено децата и имах хубави отношения с тях.

Тъй като нямаше автобуси до селото, ходех си до София пеша през планината. Копнежът ми да се срещам с Учителя бе голям и не чувствах умора от пътя. Цяла окаляна пристигах някоя тъмна, зимна вечер вкъщи след осемчасовия път, но душата ми ликуваше. Знаех, че рано сутринта в 4.30 ч. ще тръгнем с майка ми през гората към Изгрева и ще слушаме словото на Учителя. Приближавайки салона нежни звуци на пеене и хармониум се носеха из пространството и топлият уют в салона ни обгръщаше щом пристъпехме прага му. В напрегнато очакване седяхме и пеехме до влизането на Учителя. Точно в пет часа Той влезаше с вдигната ръка за поздрав и бързо се отправяше към катедрата, а ние прави Го следяхме с жадни очи. След молитвата изпявахме някоя песен, през което време Той ни гледаше мило и съсредоточено. С мек, дълбок глас започваше да ни говори и ни разгръща страниците на непознатия живот, за който жадуваше душата ни. Излизахме от беседа окрилени и вдъхновени. Как хубаво се дишаше край Учителя! Как всичко бе ясно и разрешено в Негово присъствие! Красивият Му образ; тъй жив и вдъхновен, бе непрестанен обект на съзерцанието ни и душата ми непрестанно коленичеше пред Него. Това бе небето на земята, ожидания рай постигнат тук след безкрайни търсения и копнежи.

Мъдростта, съчетана с небесната любов се сипеше като благодатен дъжд върху жадната земя. Неговата мъдрост така неусетно влизаше в душите ни и ги хранеше и напояваше. Ние отивахме като малки деца при майка си. Как ни хранеше Той! Как ни обичаше! С усмивка посрещаше трудностите ни, които изливахме често пъти със сълзи на очи пред Него. Той ни слушаше, ах, как ни слушаше Той! С цялата си душа ни

слушаше, а когато заплачихме с усмивка ни казваше, че “това е дъждът, който ще напои доброто семе да покълне в нас”.

При една среща Учителят ми каза: “Няма неразрешими задачи за Божията Любов и Мъдрост. Тя всичко правилно разрешава. Срещаш препятствие, то е един изпит за силата и геройството ти, за ума и сърцето ти. Ако се уплашиш, ако се изпълниш със съмнение, омраза и недоволство, ти не разрешаваш правилно задачата си. Ако трудностите на земята те озлобяват и спъват, не живееш в Любовта. Любовта превръща простите камъни в скъпоценни - изпитанията - в духовна сила. Как се извършва този процес? Когато виждаш Мъдростта във всичко. Когато се ползваш от страданията и трудностите в живота. В превъзможването развиваш силата на духа си. Колкото по-трудни задачи разрешаваш, толкова по-силен ставаш. Само на силния се дават трудни задачи. Защото зад всичко и над всичко стои Великата Разумност, която има за цел повдигането ти. Ако Бог ни повдигаше механически, само със Своята сила без нашето участие, ние щяхме да сме слаби, безволеви същества. Бог иска от нас сила, съзнание и твърдост - устойчивост. Колкото по-силно вятърът превива дъба в полето, толкова по-як става той. Тревичката едва се поклаща от вятъра, но и едва се подава над земята. Трева или дъб искате да бъдете? Тревата спокойно живее. Колкото по-високо се изкачваш в планината, толкова по-силна е бурята. В тихата долина ли искаш да останеш с тесен кръгозор, или копнееш за високия връх с безкраен кръгозор? Имаш избор.”

Той не нарушаваше свободата ни. Виждаше ни, че се натъкваме на трудности, на връзки без изход, на изкушения, но не ни издърпваше насила от тези положения.

“Животът ви учи. Ако не познавате и не различавате злото от личен опит, не ще придобиете

мъдростта. А най-важният ви урок на земята е да различавате злото от доброто. Злото се облича в царска мантия и обещава големи работи, но накрая ви ограбва и избягва от вас, като ви оставя последни бедняци. Да извършиш злото е лесно, не се искат усилия, но последствията му са тежки и те обременяват. За доброто е нужна воля. Който се ограничава в началото, е свободен в края, а който е свободен в началото, е обременен и ограничен в края. В човешкия свят нещата започват добре, а свършват зле; в ангелския - започват зле, но свършват добре, а в Божествения - започват добре и свършват добре. Нещата нямат разрешение на физическия свят, наполовина са разрешени в духовния свят, а напълно - в Божествения свят.”

Ето как той ни разкри тайната на злото и доброто и ни даде ключа на разрешението на противоречията. “На земята най-обикновеното нещо е противоречието, защото виждаме нещата едностранчиво - по форма, а не по съдържание и смисъл. Например, гледаш едно колело, че се движи във възходяща посока, но друг на обратната страна го вижда в низходящо движение. Нещата тук имат две страни - тъмна и светла, защото сме в гъстата материя, която не се осветява едновременно отвсякъде. Не само физическите, но и духовните явления на земята не се изясняват напълно. Затова тук има много заблуждения. Заблуждения има в понятията ни, в науката и религията. Науката постоянно се коригира. Религията, която остава на старите си позиции, изпада в заблуждение. Не може днес да се кланяме на идоли и икони. Не може да идеализираме обряди и институти, които не отговарят на истината.”

Огромна работа ни предстои за да се очистим и освободим от всичките си стари заблуждения, от ненужния си умствен и духовен багаж. Ние задържаме мисли и идеи, прашасали от времето, в главите си не оставяме място за нищо ново в нас. Живеем с догми и канони, с корони и патрахили, със жезли и тамяни. А

Творческото Начало в природата ежеминутно изпраща нови форми на мисълта, на чувствата и на постъпките ни. В нас нещо постоянно ни коригира и подтиква да променим мислите и отношенията си към всичко, да си създадем нов вид отношения към живите твари на вселената. Като грешиш, нещо ти казва, че си сгрешил, като паднеш, нещо ти казва: "Няма нищо, ще се поправи всичко". Този глас е гласът на Творческото Начало в съзнанието ни, което поправя живота ни. "Всички ще бъдат научени от Бога", казва Писанието. "Ще запиша закона си в сърцата им." Вслушването в този глас е необходимост в живота.

А нежността и чуткостта - тези две така съществени качества за придобиване на любовта! Учителят бе понежен от пролетно ухание, по-чутък от изтънчен музикант към тоновете. Нашите скърби намираха отглас в душата Му, като ехо в планина. Той всичко знаеше и познаваше най-тънките ни душевни вълнения. Те затрептяваха върху кристално гладката повърхност на космичното Му съзнание. Утеха и насърчение бяха думите Му към скърбящите - целебен балсам имаше Той за всички рани. Когато дъждовни капки блестяха по връхната Му дреха и някой понечи да ги изтрие с дланта си, Той се отдръпна с молба: "Не махайте моите любими росни капки. Те носят чистотата на небето." Той трептеше от любов към всяко живо растение, цветче, тревичка. Горе под високия връх, спрял край синьото езеро над две хиляди метра височина, Той говори за "Малкият стрък" и даде на всеки по едно стръкче трева. Той съзерцаваше всяко най-малко творение с безкрайна любов. "Вижте, паякът е научил един чуден занаят. Никой не може да тъче по-фина мрежа от него. Майстор тъкач е той. Всяко същество е изучило и развило поне едно качество. Паякът тъче, мравката все пренася нещо в мравуняка. Користолобива е тя. Пеперудата обича да показва пъстрите си крилца, които е изработила. Как кокетно се върти тя като спре

на някое цветче или лист. Животните са изработили търпението. Те носят тежките си товари безропотно. Светулката си осветява пътя, а цветята разнасят ухание. Колкото повече страда едно възвишено същество слязло в материята, толкова по-силно и по-нежно ухание излъчва то. Лозата е ангел дошъл на земята да научи хората на безкористие. Те ѝ режат ръцете и косите, но тя ражда сладки плодове. Плодните дървета ни обичат. Бог ни люби чрез цялата природа. Въздухът, който вдишваме е изпълнен с Неговата мисъл и Любов, водата, която прием е носителка на Неговия живот; земята, на която ходим е разумно същество, което ни услужва, създава ни условия да живеем на нея - тя като кораб ни пренася докато стигнем пристанището. Бог може да прояви Любовта Си към нас по безброй начини. Ако си гладен, Той може да ти донесе хляб чрез някое малко същество. Ако си залутан, може да ти покаже пътя чрез някое птиче. Чудни са пътищата на Бога. За да повдигне една душа, Той може да направи чудо, което да изглежда като нещо в реда на нещата.

Велик е Бог в Любовта Си; велик е Бог в Мъдростта Си; велик е Бог в Истината Си.

Господ Бог в Любовта Си поучава, в Мъдростта Си просвещава, в Истината Си освобождава.

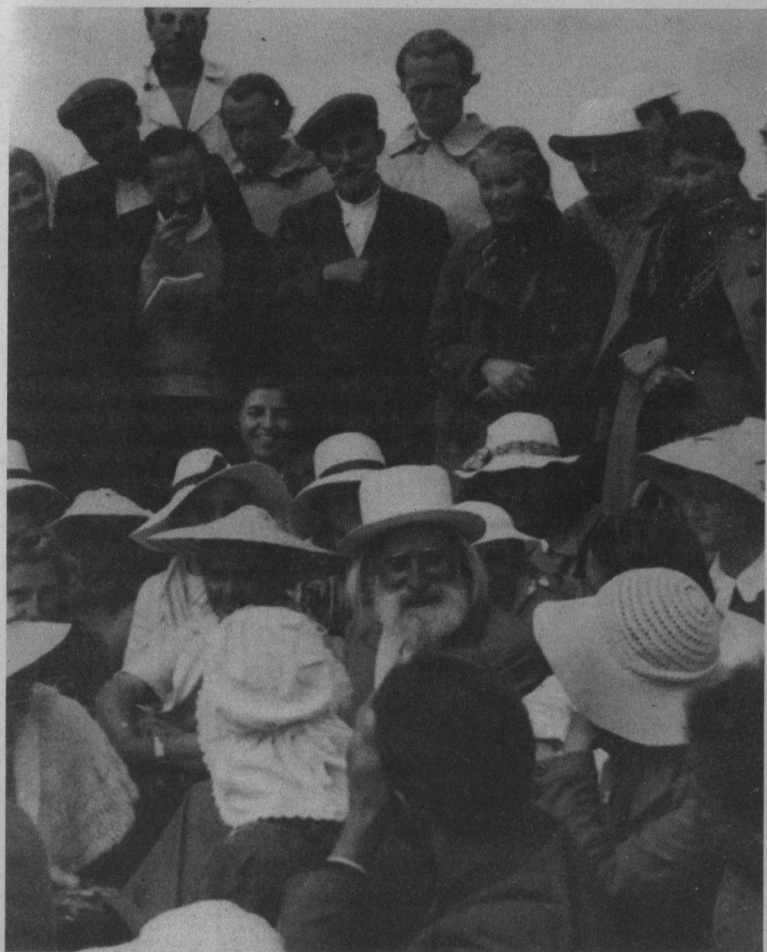
Милостив и жалостив е Бог. Неговата Благост е над всичко, веселието Му крепи всички, в Бога всичко живее и се движи, Той е Веселие и Радост на всичко живо.”

Нужно е постоянно разширение и повдигане на съзнанието ни, за да обгръщаме все по-голям кръг същества и живот в себе си, докато се слеем с Твореца, Който обхваща всичко и държи всичко във Всевечното Си Велико Съзнание. ”Той е създал вселената, за да даде възможност на всички да се проявят. Той се спира да надникне в живота и на най-малките Си творения, на които нито ангелите, нито хората обръщат внимание. В това е Величието Му. Той направи човека с ръцете Си

и му вдъхна от Своето дихание. И сега най-важната задача на човека е да възстанови живата си връзка с Него. Както земята се държи за слънцето, така и човек трябва да се държи за Бога. Както слънцето е малко, но върши толкоз велики чудеса, така и човек трябва да е малък, но да върши чудесата на слънцето. Христос е говорил много, но малко е записано от Словото Му.”

Ето, в наше време Той ни говори цели петдесет години, Словото Му изпълни много томове. И навсякъде Той е един и неизменен. Навсякъде Той изявява безграничната Божия Любов и Мъдрост чрез мощното Слово на Истината. “Любовта дава живот, Мъдростта дава светлина, а Истината - свобода. Няма сила извън Истината, която може да те освободи от заблужденията, ограниченията и смъртта. Лъжата е отричане на Истината, затова резултатът ѝ е робство - смъртта. Резултатът на Истината е свободата - безсмъртието. Истината е вечна и неизменна, защото е качество на Бога. Тези три основни велики космични принципа изтичат от Бога и създават и крепят вселената. Човек ги отразява, той е тяхно въплъщение. Любовта - в сърцето, Мъдростта - в ума, и Истината - силата - волята и тялото. Ако действаш без тези три принципа, делата ти ще са безплодни. Злото е пределно и краткотрайно, а доброто - безпределно и вечно. Един грях може да трае до четири поколения, след което се изправя и изчезва. Тези, които са слезли днес на земята са повечето от четвъртото поколение, дошли да изправят грешките на прадедите си. Затова този век е на ликвидация. Това е краят на една тъмна епоха на греха. Ще дойде време грях да не съществува на земята, когато всички се свържат с Бога и решат да изпълнят Волята Му. Това ще е нова епоха на доброто, когато Любовта ще се възцари на земята. Князът на този свят си отива. Виждаме предсмъртните му гърчове в последните войни. Вдига се войната от земята, за да отиде там, откъдето е дошла. Свърши войната на

Беседа в планината

Паневритмия в планината

смъртта, сега започва войната на живота.” Тези, които са на кораб, който потъва, навреме трябва да го напуснат. Спасителните лодки са спуснати. Божието Слово се даде за следните две хиляди години.

Земята се озари от светлината на Божия Дух, слязъл да ни покаже пътя на доброто и спасението. Сега се иска да тръгнем по него. “Пътят на доброто е път на зазоряване, път на непрестанно възраждане и подмладяване. Това е Вечното Благо, което е съставено от безброй малки блага на доброто, проявено към нас и от нас към другите. Доброто е връзката ни с ангелите, с небето. Чрез тази връзка те ще ни издигнат от земята към светлите Божии минове.”

Песента е път на доброто. Песента е израз на пробудената душа.

Милостта е път на доброто. Милостта цери раните ни и ги оздравява. Тя е най-малката дъщеря на Бога, но и най-нежната.

Радостта е път на доброто. По пътя на Радостта ангелите слизат на земята, защото те живеят във вечна радост.

Мирът е път на доброто. По пътя на мира слиза Божия Дух в човешките сърца, защото само Бог е вечен мир.

Учителят ни отвори небето и освети земята. Той свърза отново със силни, вечни връзки земята с небето, като направи бял път - път на доброто - по който да възлизат човешките души към лоното на Отца си. “Новото ще влезе в света по пътя на музиката”, казваше Той. Най-скъпите ми часове бяха тези, които прекарвах в приемната му стаичка в разговор по най-различни въпроси. Той ме приемаше с радост и ме държеше с часове. Когато стоях пред Него няха чувството за личност, а се сливах с някакъв безкрайно красив мир, където исках да остана завинаги. Той ми даваше теми за стихотворения и развиваше творческите ми музикални способности по чуден начин. Даваше ми

стихове, които да поставя на музика и все ми казваше да пея и работя непрестанно. Ето едно такова стихотворение, което ми даде веднъж:

*На ранна пролет млад овчар
със свирка във ръка
в планината стадо си поведе,
вакли овци напред вървяха,
с медени звънци звъняха,
плавно се стадото движеше
и тревата поздравяваше:
“Добър ден, сестрици мили,
ето ни при вас на гости
да се порадваме
на новата земя хубава,
где изворите извират,
где реки текат и пеят,
где въздухът е свеж,
где върхове се издигат
и на стражи стоят”.*

Често пъти Учителят ми даваше ключа на пианото в салона и ме изпращаше да свиря композициите си, като идваше да слуша как съм разработила мелодията на някои стихове. Един ден ми даде стихотворението “Изворче” да му съставя мелодия. Каза ми мелодията да бъде в ми минор. Ето думите:

*Там горе високо в планината
извира изворче красиво,
то си тихо пее и сърце си лее:
“Като мене друго изворче
така красиво няма, от моите недра
извира чиста жива вода,
кой от мене пие, нов живот добива,
учение обгръща и на работа се хваща.”*

През лятото на 1938 година можях да отида на Рила с майка ми. Учителят изпрати една малка група от нас преди Той да пристигне. Когато стигнахме бивака до второто езеро изпаднахме в ужас. Цялата земя бе покрита с корав кравешки тор, който чакаше почистване. Няколко дни изхвърляхме тор на дървени тарги, докато почистим всичко. Майка ми и аз носехме таргите, а няколко братя копаеха торта, която бе здраво втвърдена на земята. Показа се жълтеникава тревица, която за три дни позеленя. Изворчето “Ръцете, които дават” бе затлачено от пръст. Дълго време го чистих и подреждах. Когато стана кристално чисто си отдахнах край него. Сега Учителят щеше да дойде на чист бивак и чисто изворче. При пристигането ни на 7 юли мъгли покриваха цялата местност. Духаше студен вятър и бе неприветливо. Но на следния ден времето коренно се промени и до 10 юли работехме на топло слънце. Никакъв вятър не духаше и небето бе необикновено синьо. Полегнала на полянката до палатката ни се препичах на топлото слънце, когато изведнъж на лазурното небе се появи голям бял облак във формата на Учителя с панамената си шапка и бастуна. За лявата ръка го държеше жена, която стоеше една крачка зад него. Смях се от чудната картина, която така внезапно се бе появила на небето, но разбрах, че Учителят идва и ни известява пристигането си с тази картина. Затичах се до хълма и погледнах надолу. Наистина, Учителят вървеше край първото езеро с група братя и сестри. Възрадвана извиках групата ни и застанали на височината запяхме в хор братски песни в привет на Учителя. Радостта ни беше неопишуема. Той бавно ни приближи, целунахме Му ръка и тръгнахме с Него към бивака. Бяха построили палатката Му на хълма и Той се изкачи по високите каменни стъпала към нея. Седнах пред палатката си и зачаках да видя къде ще отиде Учителя. Едва оставил дрехата си в палатката Той тръгна към изворчето. Ликувах при мисълта, че ще го

намери кристално чисто и подредено. На 9-ти срещу 10-ти юли имах странен сън. Мъж и жена ми бяха направили операция като отрязали старата ми глава и поставили нова глава на мястото ѝ, което струва 5000 лева. Като се огледах видях се със златни къдрици, големи сини очи и розови страни. Старата ми глава, като от мрамор със свършени черти, бе положена на земята. Казаха ми, че тази операция може да се извърши само веднъж.

На другия ден попитах брат Боев* за значението на съня. “Новата глава е свършеният нов човек, а трите нули след петорката означават добрите условия за развитие, които ще ти се дават в трите свята: физически, умствен, духовен и Божествен. Ще придобиеш ново съзнание.”

Рано сутринта на 12-ти юли - Петровден се отправих към Молитвения връх. На пътеката срещнах Учителя и Му целунах ръка. Небето се зазоряваше в предизгревни краски. Мистично мълчание обгръщаше Молитвения връх, който като кораб стоеше високо над планинските вълни. Долу синееше езерото на Съзерцанието с огромния барелеф от естествена скала изобразяваща профила на Учителя издигнат над него. Рупите - спящият гигант - ярко се очертаваха на светлеещия хоризонт. В тържествено съзерцание всички бяхме обърнати на изток и чакахме изгряването на слънцето. Станахме. Запяхме химна на светлината. Молитва. Учителят заговори. Прочете Матей 12 глава, 12 стих. “Колко човек е по-добър от овцата.”

“Облечете се в дрехата на най-хубавите си мисли и чувства. Сейте семе житно всеки ден.

Задачата ви е - туй, което Бог ви е дал да го запазите, защото повредите ли малко нещо, много страдате и мъчно го възстановявате.

Роденият от Бога по дух няма противоречия - те му са безпредметни. Роденото от муха е муха. Трябва от Бога да се родим по дух, за да се спасим.

---

* Главен стенограф, ученик на Учителя - авт.бел.

Вие сте минали през етапа на 12-те, сега трябва да минете през 72-та. Вие сте 72-та, които напуснахте Христа.”

В 11 часа сутринта отидох при палатката на Учителя да Му подаря едно стихотворение за именния Му ден. Той стоеше на полянката до палатката и държеше банан в ръце. Като ме видя разчупи банана на две и ми подаде половината, но аз отказах да го взема. -”Той е за Вас, Учителю.” Прочетох Му стихотворението: ”Синът на зората.”* Той внимателно го изслуша, но аз Му казах: ”Съжалявам, че само едно стихотворение Ви нося,” - на което Той отговори: -”Това, което изглежда малко сега, може да донесе много плод в бъдеще.” Тогава Той ми даде купа с узрели череша и ми говори цял час. Разказах Му за живота си. Той се държеше така естествено и непринудено с мен. Шегуваше се, смееше се на някои неща. “Чудни са хората, тревожат се кой ще им обува обувките и връзва връзките на обувките им на стари години! В Америка ти се научи да се обличаш, а сега ще се учиш да се храниш. Протестантите слагат фаровете си отвън, а учениците тук носят фаровете си отвътре, както автомобилите и сами си осветяват пътя. Решавай нещата, когато придобиеш пълно вътрешно спокойствие. Интуицията ти осветява пътя. Вярно те ръководи.”

Вечерта край лагерния огън пях “Нева Санзу” и “Кажи ми ти истината” под акомпанимента на цигулка, изпълнен от брат Гавраил. Запалили голям огън от сухи кленове, събирани от братята през деня, насядали ние очаквахме Учителя. На хълма над стълбата се появяваше фенерът Му и Учителят бавно слизаше при нас. Песни, стихове и разкази до късно вечерта - незабравими часове на радост и сплотеност. Често, когато Учителят се появяше на стълбата, запявахме “Светъл лъч отгоре слиза”.

След песента “Нева Санзу” брат Трифон Кунев казал на една сестра: “Нещо велико и божествено

---

* Из стихосбирката ”Живият пламък” /неизд./

идващо от изток.” Тази мистична песен, изпята в рилската светиня под звездното небе в присъствието на Учителя, наистина може да пренесе човека в далечен свят на блаженство, за който душата винаги мечтае.

Всяка сутрин излизахме на Молитвения връх на беседа. На 13 юли Учителят говори дълго. Основната мисъл на беседата бе обличането и храненето.

“Има три стъпки в човешкия живот: Първата стъпка е обличането с най-хубави мисли и постъпки. Втората стъпка е храненето със Словото Божие. Третата стъпка е прилагането - Любовта.”

На полянката край палатката Учителят ми каза: “Духовете са виртуозите, а ти си цигулката. Чрез молитвата влизаш в хармония с тях. Бог се проявява в хармонията. Където е любовта между хората, там Бог се проявява. Молитвата е контакта с реалния свят на ангелите на любовта и мира.”

На другата сутрин след беседата останах сама на Молитвения връх и седнах на камъка, на който седи Учителят в дълбоко съзерцание. Сякаш някой ми проговори вътрешно, така ясно прозвуча приливът на мисли в този момент и веднага започнах да пиша. Обрисова се картина на жрица, която пази свещения огън в храм и целият ѝ живот в няколко прераждания се обрисова с думи. Пиших вдъхновено. Даде се план за една книга: “Пътят на душата”, която трябваше да напиша. След обяд отидох при Учителя и Му казах за тази книга, но признах, че не съм добре запозната със закона на кармата. Запитах Го за значението на името на героинята - Амунда, което се даде в плана на книгата. Учителят ми отговори: “Вие сте готова. Работете, само работете.” “А” - в Амунда значи натоварена, ”мунд” - силата, която освобождава, ”да” - влизане в положителното.” Каза ми, че иска да ме учи как да пея, не методично, но фигуративно - да рисувам картини с тоновете. “Когато ученикът завършва школата трябва да се научи на образцово пеене. В пеенето много

можете да постигнете. Каквото и да пишете, някой го е преживял. Положенията, които човек взема в живота не са реалния човек. Човек е актьор и играе различни роли в различните прераждания. Може да е цар в едно прераждане, но има ли достоинството, което един цар трябва да притежава? Ние трябва да приемаме новото, когато то идва. Вътрешният човек трябва непрестанно да расте. Абсолютната истина не можем да знаем, а само относителната.” Учителят ми каза, че съм живяла на изток и нося цвета на източните хора, както и емоциите им.

След почистването на изворчето, не мина много време и започнах да пиша стихове без усилие. Те идваха на групи най-често свързани с някои идеи от беседите, които Учителят държеше сутрин. Това ми подсказа, че каквото правим с любов отвън, има своето отражение вътре в нас. С отпушването на задръстеното изворче, нещо в мен се отпуши; с почистването на бивака сме почистили и себе си. Този беше един от най-ярко проявените закони на живота, който ми се разкри тогава и ми подсказа, че трябва да сме изключително внимателни при всяка наша външна проява, тъй като тя непременно ще има дълбоко отражение вътре в нас.

През тези дни имах сън, който силно ме разтърси с реалността си - още повече, че го сънувах точно срещу Петровден. Братството се бяха изкачили на един хълм на Витоша, докъдето бяха направили пътека, по която Учителят трябвало да мине с кръст на плещите си. Те щели да го заковат с гвоздеи на този кръст точно както сторили с Христос. Спуснах се по хълма като ми казаха това и отидох да го кажа на Учителя. Той нищо не ми отговори, но ме хвана за ръка и ме поведе по съвсем друга пътека нагоре по планината. Пътят беше почти отвесен, но успях с ръце да се хващам за предметите по пътя и да се катеря. Под нас се яви Катя Зяпкива, която извика на Учителя, че тя иска да носи кръста. Аз се обърнах и ѝ отговорих: “Христос носи

кръста от любов, а ти само от амбиция ти да си.” Тя се разплака, че ѝ се отказва. Горе по пътеката Христос бе минал вече с кръста и ние го догонвахме. Учителят каза, че Той ще понесе кръста. Силно развълнувана се събудих и още на другия ден разказах съня си на Учителя. Той ме погледна с въпрос в очите, как бих изтъкувала този сън и помълча. После бавно проговори.

“Витоша е един по-висок свят, едно по-високо съзнание. Кръстът означава, че са в противоречие с идеите. Разпятieto е старите идеи, за които хората се държат и не приемат новото. Ако новото бе дошло, всички хора щяха да живеят като братя. Те разпънаха Христа да докажат, че техният закон е прав, не Неговия.” Дълбоко се замислих върху тези думи. Значи много братя и сестри тялом присъстваха на беседите и следваха Учителя, но духом не бяха приели идеите Му, а напротив, бяха на противоположно становище. А може би това се отнасяше само до делата им, че те изповядваха едно, а вършеха друго. Нямаше единство в разбиранията и проявите. Спомних си, че веднъж бях попитала Учителя: “Това ли е братството?”, на което Той ми бе отговорил: “Които са в братството са променили живота си”. Значи да си в братството е да приемеш една идея и да я живееш непрестанно. Това ми стана напълно ясно, защото Учителят вече ми бе казал, че Бог се проявява само когато мисълта подбужда съответно чувство и желание за проява, която се извършва, не остава само като желание. Ето, това единство още липсваше на много хора, които одобряваха идеите и ги говореха като свое убеждение, но неподкрепено от дела, от самия им живот. За това жадуваше Учителят и това най-много Го радваше, когато го забележи у някого. А в мен сърцето непрестанно туптеше от желание да направя нещо за другите, което да изрази любовта ми към Учителя, защото ги гледах като Негови деца, над които Той бди и се грижи непрестанно. Колко ли е страдал Учителят

от нашето несъвършенство и грешки! Този сън ми разкри горчивата истина за хората, от които беше обкръжен, но защо именно бе така? Не можеше ли Той да се ограда с готови за приложение души и да работи с тях? Много по-късно Учителят ми разкри истината по този въпрос, който много време ме бе вълнувал.

“Аз опитвам силата на Божественото върху мъртвото. Ако то оживее, това е силата на Божественото. Тя всичко може. Тук съм събрал най-твърдите камъни. Ако накараме тях да заиграят Паневритмията, навсякъде другаде ще бъде по-лесно.” Когато ми говореше тези думи пред очите ми минаваха нехармоничните фигури на много хора в кръга на Паневритмията, техните остри и груби движения, тежка походка и всичко нехармонично. Но все пак, тези хора играеха Паневритмията редовно, упорито и с желание. У тях имаше копнеж за здраве и красота, а това бе достатъчно на Учителя, за да ги учи. С неопикуема любов и търпение Той непрестанно поправяше, подобряваше качеството на живота ни и ни даваше неспирен образец как да живеем и как да се проявяваме. Дълготърпението Му бе образцово. Той казваше: “Един лош човек е зелена, кисела, стипчива круша, но тя ще узрее и ще стане сладка.”

Учителят не гледаше на никого и на нищо в неговата моментна проява, а виждаше целият процес - миналото с настоящия резултат и бъдещето - подобреното състояние. Божествен диригент, лечител и скулптор бе Той и непрестанно се възхищавах от всяка Негова съвършена проява. Попитах Го веднъж: “Учителю, кога ще можем и ние да се проявяваме като Вас?” А Той мило ме погледна и ми отговори: “Вие виждате дървото с плодовете.” Значи и нашето дърво на живота ще върже своите плодове някой ден и ние ще проявим Божественото в нас в съвършенство. Учителят избра най-лошите условия на земята и ги превърна в рай. Той всичко и всички ни превърна в рай - в състояние на нестихващ стремеж към съвършенството

на Божествената Любов. Когато започнаха бомбардировките Той отиваше в село Симеоново пеша в някакво дамче - едва имаше място в него за сядане на три-четири човека, или пък отиваше с двама-трима ученика над горичката горе. Живееше при почти примитивни условия - без вода, без сервизни помещения и мебели, дори гардероб нямаше. Съдовете му седяха на стъпалата на солариума. Но съживяваше изсъхнали или замръзнали лимони и растения, съживяваше замръзнали от безлюбие сърца и умове, действаше непрестанно с безграничната Божия Любов и сила, която възкресява, възраства и претворява всичко. Ние отивахме при Него смазани, убити от злото на хората, вързани с дебели въжета - полумъртви затворници, а Той с магическата си сила ни развързваше, съживяваше, лекуваше дълбоките ни рани и ни правеше истински човечи. Това, което Той правеше носеше всички белези на безсмъртието и вечността.

Днес е съборен салонът и стаичката Му, както и малката приемна долу, но това нищо не означава. Той изгради нерушими салони, слънчеви, просторни в душите ни, където възцарен на слънчевия си трон, Той непрестанно ни учи, непрестанно ни обновява и насърчава да се стремим неуморно към Божественото съвършенство, което Той изяви на земята чрез личността и живота Си. Стъпканата цветна и плодна градина на Изгрева Той пренесе още приживе в сърцата ни, където е вечна пролет и вечно зреят и ще зреят плодовете на посятите там семена на доброто. Той спокойно и радостно може да посещава незримите от човешко око градини, които е изработил в нас, в които всяко цъфнало цветче най-напред праща Нему уханието си и всеки узрял плод пада най-напред пред Неговите святи нозе. За какво Му са тогава земните градини, където най-слабата слана убива ароматния нежен цвят и червеят изяжда най-сладкия плод? Нима не песнопоят душите ни чудните небесни мелодии, които изля пред

нас, свалени от най-висшите светове, за да ни развесели и повдигне? Те като небесен птичи хор ще Му пеят тези песни през вечността - и кой може да заглуши тази нестихваща хармония, с която ни изпълни? И камъните проляха кристални води и запяха песента на живота в планини и долини. Навсякъде Той отвори пътя на изворите и го постла с бял мрамор. Навсякъде където мина остави незаличимите си следи на възвишен и съвършен живот, какъвто нашата планета не познава. Ако Христос изяви Бога в три години, Учителят Го изяви петнадесет пъти по-дълго в земно време, а безкрайно дълго в небесно време, защото вечно ще живее на тази планета, и когато тя се прибере в първоначалния си дом, ще поднесе всичко на Твореца като узрял плод пред нозете Му, защото Синът Му е възрастил всичко, което Отец първоначално е посял на земята. Кой може да опише безсмъртния образ на Учителя? Хилядолетията ще Го славят, още е много рано да говорим за Него. И ако съм се осмелила да напиша тези редове за Него, то е защото дълбоко чувствам, че Той съизволява в това. Нали ми каза сам: "Опишете каквото сте видели и преживели."

Край изворчето седнали около Учителя слушахме често Словото Му. Той винаги превръщаше всичко наоколо ни в предметно учение. "Бъдете постоянни като камъка, подвижни като водата, услужливи като вятъра и благотворни като слънцето."

В беседата същия ден каза: "Езикът трябва да е твърд като камъка, подвижен като водата, услужлив като вятъра и благотворен като светлината. Четири струи трябва да излизат от езика. Сега всички усилия на невидимия свят са да поправят човешкото сърце. Доброто е дошло в света да се бори със злото. Да си добър е да се бориш със злото. Турете доброто във вас на фронта и му помагайте. Тъй ще сте добри. По количество злото и доброто не са равни. Против един добър се опълчват хиляда зли души. Но силата на един

добър е равна на хилядата и понеже доброто е умно, първо срещне първите петстотин и ги бие - дели ги и ги бие. Ако имате на страната си един ангел, силата му е равна на 150 000 лоши души. Една добра постъпка прави хиляда лоши на пух и прах. Всяка мисъл е посланик от Бога, зад нея е великият свят, който никога не сте виждали и ако го видехте никога не бихте се върнали. Не търсете единичната любов, в нея идат всичките страдания. Да любиш едного е да определяш и търсиш страданието. Езикът ви да е като кристалната вода, най-чистия въздух и най-хубавата светлина.”

Тези са някои от силните мисли, изказани от Учителя на 17 юли 1938 година в 5 часа сутринта на Молитвения връх. Но на 20 юли ми се случи нещо, което ще помня с радост и благодарност през целия си живот. Бе хубав слънчев ден и към 10 часа сутринта отидох при Учителя за разговор и Го намерих сам в много добро настроение.

Когато се изкачихме сутринта на Молитвения връх за беседа, пред очите ни се откри съвсем необикновена гледка. Сякаш бяхме на самолет над море от пухкави бели облаци. Величествена бе гледката при появяването на слънцето. Бялото море постепенно порозовя и се раздвижи. Пухкави, розови облачета тръгнаха към нас сякаш искаха да се приютят при нозете на Учителя и да слушат Словото Му. Пред силата на изгрялото слънце издигащите се облаци постепенно започнаха да се топят и изчезват. Всеки ден природата се украсяваше с различни картини, демонстрираше великото си разнообразие и безпределна красота.

Седнах край Учителя и Той започна да ми говори. Цяла се бях превърнала в слух защото чувствах, че тази среща е кардинална - нещо много съществено предстоеше да чуя. Интимният тон и израз на очите Му ми вдъхнаха това състояние. В този разговор Учителят сякаш правеше обзор на живота ми и живота ми.

Стопих се като малките розови пухкави облачета пред нозете Му и полетях към висините с крилата на Словото Му. От този ден мога да кажа, че нещата ми станаха ясни и поех с пълна увереност пътя, който вече бях избрала като най-верен и прав за извеждането ми от идейния лабиринт и безизходица, в която бях изпаднала. Учителят виждаше дълбоката жажда за истината в душата ми и откликваше на нея с готовност и любов.

Докато седяхме под топлото слънце, небето се забули с лека мъгла, която постепенно се сгъсти и заръмя ситен дъжд. Учителят ме покани в палатката си, където продължихме разговора. “Дъждът показва, че семето, което сега посяваш в себе си ще поникне.” Тези думи ме зарадваха. Те подсказваха успех в пътя, който бях поела.

“Ти нали каза, че като жрица* си напуснала храма в древни времена, където са се кланяли на каменни и златни образи. Защо напусна този храм тогава? За живата идея. Но ако сега влезеш в брака и намериш в него идоли - съпруг, деца, които не те обичат, ще се намериш в същото старо положение, когато си била в храма сред идолите. Трябва да напуснем старото, заради живото ново в живота. Мъжът трябва да те обича заради Бога в теб - да обича Бога, да направи жертва за Бога в теб. А любовта на този брат край теб е любов на вземане. Това е лесно, но жертва е нужна. Тези, които живеят и не прилагат новите идеи не са в Братството. Белите братя работят добре. Задачата ти е да прилагаш в мълчание, това е всичко. Духът на Бялото Братство ще управлява в новите страни. За две хиляди години мъжкият елемент ще организира света и управлява. Някои са избрани за борба, така че ще има война. Комунизмът е религия, защото има мъченици. Християнският комунизъм ще управлява света. Трябва да организиращ своите чувства, своя емоционален живот и да даваш всекиму еднакво от тях. Твоите чувства са били подтиснати в миналото -

---

* Жрицата е Амунда - авт.бел.

време. Това е едно богатство, което трябва правилно да се контролира. Ти имаш правата мисъл и тя ще ти помага. Нали е казано: “Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.” Ти си наследила вътрешния огън на баща си. Твоят баща не е имал добри условия на земята, затова е отишъл да работи в духовния свят. Той не е довършил своята поема, а е оставил ти да я довършиш. Той ще се зарадва, когато я довършиш. Прочети ми стиховете му в София. Той чрез теб ще свърши работата си, а сега той работи далеч в духовния свят, но често е с вас. Когато помислите за него, той е с вас.

Когато видиш нещо лошо в някого, ако го критикуваш, поемаш отговорност да го изправиш. Ако го поведеш по правия път, той ще ти е благодарен, но ако криво го напътиш, той ще те бие след това и ти ще страдаш. Всичкото зло ще падне на твоята глава.

Една жена се оженила за един мъж, но била недоволна от него, та го напуснала. Но той хитро се дегикирал и се явил пред нея като млад мъж, когото тя харесала и се влюбила в него. Невидимите агенти ни изпращат уроци, но често те считат, че човек е още в бебешкия си стадий, когато се учи да ходи, та затова му изпращат уроци, но това е нещо от миналото, съвсем не е важно. Когато детето е пораснало, то няма нужда от тези уроци, то е вече самостоятелно, но те все още го третират както преди. Трябва да се научим да различаваме и разпознаваме хората и нещата, които идват в живота ни. Веднъж видяла диаманта ще предпочетеш ли кехлибара?” Той ми показва жълтите копчета на ризата си от кехлибар.

”В хороскопа, ако седмия ти дом е наранен, мини транзит през него. За някои е добре да останат в него. Премини в следния. Ако десетия ти е наранен, мини в единадесетия, дванадесетия. Но сега мини в първия - там е Юпитер - обществена служба. В хороскопа има три хороскопа: четири дома на миналото, четири на

настоящото и четири на бъдещето. Ако знаеш настоящето, ще знаеш и бъдещето. Влизането във Водолея е равномерно даване - леене. Земята претърпява революции, само когато вътре стане голямо натрупване и за да не се пръсне тя изригва чрез вулканите, но това не е нормалния ѝ начин, а необикновения.

Електричеството има два полюса - положителен и отрицателен. Ние познаваме сега само отрицателния - отрицателната страна на слънцето е обръната към нас сега.

Добре е, че си ходила в Америка. Американците са искрени и чистосърдечни. Има много да се учи човек от тях. Сега сме във век на топене. Старото се стопява и много хора вече приемат новото. Един мъж трябва да обича всичките жени, а не да отделя една и да я нарича по-добра от другите. Не е ли и тя съставена от същите елементи и няма ли същия произход като другите? Забранено е всякакво изключване. Научи се на правилна обхода към всички. Всяко нещо, което ти създава вътрешно раздвоение, не е свършено. Ако нещо подтиска и ограничава сърцето ти, то ще се развие в по-нататъшни противоречия и мъчнотии. А защо да си създаваш излишни тревоги в живота? Направи живота прост и плодотворен доколкото ти е възможно. Кое е по-добро, да учиш стотици деца или да служиш и се жертваш за четири-пет пиячи на вино? Да им сервираш вино и да викат "Вивала"! Бих сложил малко газ във виното им да им се развалят стомасите, за да спрат да пият вместо да им сервирам вино. Внимавай с лостовете! Не вдигай големи тежести да не ги счупиш! Знай кога и къде да ги използваш, особено лоста на любовта. Когато хората се женят мъжът дава на жената червени, сини и жълти цветя, но те са мъртви. В замяна на това той иска от нея любовта и вярата ѝ. Вместо това той трябва да ѝ дава живи цветя в саксии - живи чувства и живот, а да не дава мъртво за живо. Ти обичаш Библията, защото тя ти дава нещо. Можеш ли да

обичаш букваря по същия начин? Ами ако в брака започнеш да учиш буквите отново каква полза ще имаш от него?

Нараненият Нептун в хороскопа е като красивите цветя, които се затварят и изсмукват живота на насекомите. Внимавай, когато спреш да пиеш мед от такова цвете да не останеш в него и умреш. Бъди винаги будна!”

Попитах Учителя за мъглата, която се превърна в дъжд дали е съзнателен процес. Той отговори: “Да, при положителното и отрицателно електричество - когато земята и небето са положителни, няма движение и мъглата стои по средата. Небето като стане положително, а земята отрицателна, облаците отиват горе и стават на дъжд, който пада.”

Разговорът ни продължи цели три часа. Към един часа една сестра донесе обяда на Учителя на табла, тъй като валеше и нямаше обща трапеза. Той ми подаде една чиния, в която ми сипа от супата си, а след това и от зеления боб, който ядох с чаена лъжичка, понеже нямаше втори прибор. Учителят каза, че зеленият боб е хубаво ядене. Чувствах се щастлива, че обядвам от храната на Учителя, но Той така ме бе нахранил духовно преди това, та физическият обяд бе като естествен резултат на всичко. Той ядеше бавно и красиво. Радвах се на вида Му - седнал на плетения си стол като патриарх, всяко действие в Него бе внушително, смислено и изящно. Седях на столчето срещу Него и ядах също така бавно храната, която ми даде с такава любов! Дъждът все още леко ръмеше и шумеше върху палатката, а мен ми се искаше да остана там завинаги при Него, така добре се чувствах в присъствието Му. Когато се нахранихме, Той продължи да ми говори, след което взе шлифера си и ми го държа да го облека. Като го облякох Той го закопча, сложи съдовете на таблата и ме помоли да я занеса долу, в палатката на стенографките до края на стълбата.

Сърдечно Му благодарих за обяда и всичко, и бавно слязох по каменната стълба. Стенографките учудено ме изгледаха, защото бях облечена с шлифера на Учителя, но нищо не ми казаха. Отправих се към палатката ни, а след мен се затича брат Кирчо и ме замоли да му дам да отнесе шлифера на Учителя, което сторих. Прибрах се в палатката с пълно сърце и започнах да записвам всичко, което можех да си спомня от дългия ми разговор с Учителя. Мислих дълго върху жеста на храненето и обличането и колко неща разбрах тогава! Бог ме облече и нахрани за вечността. Той ме предпази от посегателството на тъмните духове, които непрестанно ме атакуваха, за което вечно ще му благодаря. Ето вече съм на 62 години, а този разговор се извърши в двадесет и деветата ми година - точно преди 33 години - и виждам как това, което ми говори Учителят се изпълни, за да мога да го кажа на всички, които жадуват да се докоснат до Учителя, както някога ние се докоснахме до Него. Преди да ме изпрати, Той завърши с думите: "Пейте, винаги пейте, това ви спасява от много положения в живота."

Наближаваше времето да напусна Рила. Отидох сама на разходка до езерото "Вътрешния близък". Следобедът бе тих и слънчев. Остнах дълго сама на високия зелен бряг на изумруденото дълбоко езеро, в което се отразяваха многоцветните скали на отсрещния стръмен бряг и белите преспи във форма на молитвени ръце. Тишината бе дълбока, когато вслушана в нея дочух пеене. Някакъв висок тенор пееше възходяща мелодия следван от множество гласове. Пеенето продължи няколко минути и постепенно заглъхна. Приличаше на мистична мантра в древен храм и събуди дълбоки непознати чувства в мен. Станах и бавно се запътих към лагера. Какво бе това пеене? Откъде дойде и накъде отиде? Сякаш слизаше от високия езерен връх с леко падащите води от Шестото езеро, които като разплетени сребристи коси се спускаха по стръмния

скалист склон. “Това е природна музика”, ми каза Учителят, когато Му разказах какво съм чула.

Направихме дълга екскурзия с Учителя до всичките езера, след като бяхме играли Паневритмията край петото езеро “Бъбрека”. Бях опиянена от красотата на шестото езеро “Сърцето”, с тъмносиния си цвят и спокойствие, което никъде не се чувства така силно. Езерото е много дълбоко и има чудно красива форма на сърце. От езерния връх видяхме цялата великолепна панорама на свързаните едно с друго седем езера като седемструнна арфа на природата. Рила е духовен център, свързан с Хималаите и Алпите. Високите вибрации на планината спомагат духовното развитие на българина и един ден тя ще играе голяма духовна роля за цялото човечество. На широката просторна поляна край ”Бъбрека” Учителят каза, че ще кацат самолетите на хора от целия свят. Рила е мистичен храм за нас, осветен от Учителя, Който прекара много лета с нас край чудните седем езера и откъдето изпълни земята с Божественото Слово на Новия Век, в който ще се възплътят идеите Му. Рила обогати душите ни и стана светиня за нас, защото е неразделно свързана с живота и делото на Учителя.

Настъпи 24 юли - денят, в който трябваше да напусна Рила. Цялата сутрин бях при Учителя, който ни говори дълго след Паневритмията. “Светът е създаден с много мъчнотии. Безброй са пострадали, за да създадат това красиво място - жертвали са се за благото. Ако не сме щастливи, погрешката е вътре в нас. Лично щастие няма по пътя, по който се търси. Щастието седи в това: да знаеш цената на въздуха, храната, земята и да ги употребяваш. Не може да ви обичат хората, защото нищо не сте направили за тях. Една книга се обича за съдържанието ѝ. Ние трябва да държим каквото Бог е написал в нашето сърце, ум, душа - затова ще ни обичат. Камъкът е проста книга, в която тепърва ще се пише. Планината не търпи лоши мисли и желания. Тук

атмосферата е чувствителна, престъплението ще си намери белята на главата. Човек не трябва да напуща земята преждевременно, преди да свърши работата си. Ако сега учите добре, ще минете. Бъдещето ви щастие сега се гради. Вашият живот е уреден. Баща ви оставил наследство, не знаете за това десет години и случайно откривате наследството. Бог ви е осигурил, а вие трябва да учите, а не да се осигурявате. При всякакви условия да ви е приятно, че живеете на земята. Най-лошият живот е по-добър от смъртта. Но животът има утайки, които ще се изцедят. Божествената искра сте вие. Истината е Божествения зародиш. Да се събуди Божественото в нас и да го оценяваме. Обръщайте внимание на хубавото във вас, туй, което ви хвали и критикува. Каквото направим на земята и горе на небето да става, та да си образувате приятели в невидимия свят. Тежкия земен живот казва, че нямаме горе приятели. Ние ги имаме сега, само учете се добре. Като се върнете благодарете за този ден - сега и в бъдеще.”

Целунах ръката на Учителя и горещо Му благодарих за безценното богатство, което ми даде на Рила. Окрилена, но тъжна при раздялата, се спуснах в Сапарева баня придружена от брат Крум Вържаров, който бе най-големия планинар и помощник при всичките ни лагерувания в планината.

В дневника ми пише: “Неописуем мир и нежност изпълнят сърцето ми. Чувствам непрестанно присъствието на Учителя. Сънувам само, че работя с Учителя и Той се стреми да ми покаже как се работи с любов.”

Поемата на баща ми “Химнът на мировете” бе останала недовършена на 25 октомври 1922 година, когато той напусна земята. Тя трябваше да завърши с пет върха, от които той бе написал стиховете за Голгота и Олимп. Седнах да довърша работата му и до 9 август написах последните три стихотворения “Синай”,

“Арарат” и “Тавор”.

При първата ми среща с Учителя на Рила, Той ме бе попитал дали съм чел Сведенборг. Отговорих Му, че не ми е известен, но сега имах възможност да намеря и прочета нещо от него. В националната ни библиотека намерих единствена книга от него на английски: “Ангелска мъдрост относно Божествената Любов и Мъдрост”. Ходех всеки ден да я чета. Този велик мистик ми изясни много неща и започнах по-ясно да разбирам беседите на Учителя. Мистичната идея за съответствията, която той разкри, свързва вселената с всички невидими минове в едно цяло - проявата на Божията Любов и Мъдрост, отразена както в невидимите, така и във видимите светове. Този верен “слуга на Христа”, както се нарича той сам, е разкрил истините за духовните полета по прост и убедителен начин - като негов собствен опит. Единственото, което малко смущава съвременния читател е, че се повтаря и дава понякога излишни детайли. Описва всичко с научна системност, която импонира на критичния днешен ум и убеждава. Като Йоан Предтеча, Сведенборг даде предвкусие на света за Онзи, Който щеше да дойде след него. Той правеше “прави” пътеките за Святия Син на Мира, Утешителят на страдалното човечество. С вдъхновението и прозрението на Свети Йоан, Сведенборг описва мирозданието и хвърля обилна светлина в съзнанието на Западния свят за вечните истини. Обаче, Сведенборг е само един духовен художник, верен описател на преживяното. Безлично и абстрактно разкрива картините на невидимите минове и прочиства пътя на Светия Дух, Който щеше да прекара света през огненото кръщение на ХХ век - векът на последната кармична разплата на човечеството, векът, който ще доведе света до вратите на рая.

“Този век ще донесе една социална буря, която ще продължи четиридесет и пет години, но ако хората не се вразумят, тя ще продължи по-дълго”, казва

Учителят в 1921 година. “Човешката ценностна система ще претърпи коренно преобразование. Както е построена днешната цивилизация на неустойчиви основи, тя не може да устои на мощната социална буря, която ще я разклати издъно. Новата култура на Духа иде да постави в основата на човешкия живот вечните и неизменни Божествени принципи, които никакви сътресения не биха могли да разклатят.”

Днес ще стане явно на света, това, което е било скрито от него през вековете”. Но откриването на истината подразбира големи размествания на пластове в човешкото съзнание. Пътят към свободата е покрит с жертви и тежки изпитания. Социалната буря е резултат на мощното действие на Духа, Който иска да освободи човечеството от вековното му духовно робство на лъжата и насилието. Цялата човешка история е пропита от духа на насилието и измамата. Днес и най-дивите племена се борят за свобода, защото всичко е движено от Мощния Всемирен Дух в проявление.* А Духът носи свободата. Духът е великият пратеник на Отца, за Който Христос говори на учениците си: “Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви упътва на всяка истина, защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори и ще ви извести за идните неща. Той ще ме прослави, защото от Моето ще взима и ще ви известява.”/Йоан, 16:12-14/.** Епохата на Святия Дух е в своята сила. Борбата за свобода е всемирна. А свободата е плод на Истината, която изтича от Духа. “Ще познаете Истината и Истината ще ви освободи” /Йоан, 8:32/. От всички думи на Христа тези са проникнали най-дълбоко в мен и от ранна възраст са мой идеал. При разговора ми в палатката на Учителя Му казах това, което Той изслуша с явно одобрение. Не случайно, на приемната Му стаичка стоеше надслова: “Глава на Твоето Слово е Истината.”

---

* ”Бог е активизирал Духа Си в този век да преобрази съзнанието на света.”/Учителя/ - авт. бел.

** Тези стихове разкриват кой е Учителят - авт. бел.

В частните ми разговори с Учителя Той много пъти ми казваше на изпращане: “Пазете свободата си!” Той ме предупреждаваше да не я продавам за малки придобивки. Свободата е единственото условие, при което Божественото в нас може да се прояви, защото свободата е атрибут на Духа. Светлият лъч се пречупва в по-гъстата материя и изменя посоката си. А средата на свободата е чистата непречупена, незамъглена светлина. Ние не можем да извоюваме духовната си свобода без светлина, без вътрешно виждане - вярно, истинно, необусловено от човешките ни разбирания и предразсъдъци.

“Бъдете в света, но светът да не бъде във вас”, да сме свободни от оковите на света. Тук идеята за света е идеята за падналия човек - забравил своя източник и потънал дълбоко в материални грижи и осигуряване. Скъсал вътрешната си връзка с Дарителя на всяко благо, човек мисли, че сам, без ничия подкрепа трябва да се бори за земното си съществуване, което го прави страхлив, мнителен и алчен. А Христовата Истина изказвана и днес чрез Словото на Учителя е, че който “първо търси Царството Божие и неговата правда”, всичко друго, от което има нужда ще му се даде. Не беше ли сам Учителят жив пример на тези святи думи? Кой от нас не копнееше да Му подаде дори чаша вода, или да Му направи и най-малката услуга от искрена любов? Не хвърлиха ли хората дрехите си по пътя на Спасителя при влизането Му в Ерусалим, за да мине Той по килима на проявената им любов, защото сам непрестанно бе раздавал любов на всички! А Той драговолно отиваше към Своето разпятие. Какво търси безсмъртния Дух в тленната материя? Търси да осъзнае и докаже Своето безсмъртие, както и Своята абсолютна власт над материята. Какво търси Любовта на кръста на безлюбието? Да бъде осъзната и разбрана от заблудения свят, който я разпъва. Лъчът става видим в тъмнината и на тъмния фон изпъкват най-ярко светлите образи на

художника. Божественото се проявява и осъзнава при най-лошите външни условия, защото то ги преобразява.

Методите на любовта са методи на трансформирането. От горчивите земни сокове в плода, светлината и топлината създават най-ароматните и вкусни сокове на земята - съвършените плодове, които хранят човека с небесна манна. "Лошият човек", казва Учителят, "е неузрял стипчив плод, но с време той ще стане сладък". Това прави Любовта.

Учителят усилваше непрестанно любовта в нас. На 22 ноември 1939 година съм записала в тетрадката си следното: "В десет часа сутринта ме прие Учителят за разговор. /Бях дошла от село Ковачевци, където учителствах същата година/. Божественият Учител ми разкри толкова истини за живота ми! Той разгледа всичките ми проблеми и ми каза как да ги разреши най-добре - какво да искам и какво да не искам от живота. Да се научим да се смаяваме и да не демонстрираме вътрешното си богатство пред света. И както стоях пред Него почувствах, че Неговият външен и вътрешен образ се отпечатва в мен, че се трансформирам в Него - мистично единство, което ме освобождава и вдъхновява. "Бъди буден, веднъж изправен да не паднеш и пази свещено свободата си", бяха последните Му думи." Чрез земния ни живот да подготвим съкровищата на небето - така да живеем всеки ден, че с нищо да не нарушаваме своята вътрешна хармония и хармонията на другите. Музикалните закони на хармонията Учителят превеждаше в живота ни и ни учеше как да живеем музикално." Животът е музика, най-хубавата музика, защото животът е плод на Любовта. Условията за хармоничен живот са задължителни на физическото поле чрез абсолютна чистота в храна, мисли и чувства."

На Рила Учителят ме бе помолил да превода на английски беседата Му "Абсолютна чистота", която разкрива високите изисквания от всеки, който иска да стане ученик на Новото Учение. Христос бе казал, че

само чистите по сърце ще видят Бога - ще познаят Любовта. Това, което Христос каза на света преди две хиляди години, се каза през този век в голяма пълнота от Учителя. Сам Учителят казва, че Христос е говорил много, но съвсем малко е записано. Ето какво казва брат Благодумов по този въпрос в книгата си "Великото учение":

"И през двата прозореца, отдалечени един от друг на две хиляди години, грее светлината на все същото онова велико невидимо Божествено слънце, Което твори и направлява живота на цялата вселена и сега отново зове човечеството към нова култура и нов живот. На това пълно единство в Словото на двамата велики Учители се дължи онова възторжено мистично отнасяне, оная свещена почит и любов, с която П.Дънов е обкръжен от своите ученици. В техните души стои отпечатан светлия и възвишен образ на Исуса, а в сърцата им е вдълбано Неговото велико Божествено учение; и ето, в Словото на своя нов Учител те виждат да възкръсва отново това учение, в неговата най-висока светлина и красота. Нещо повече - в самия Него, в Неговия личен живот, те виждат жив нагледен пример на самия Исус, на съвършения човек, на светлия идеал, към който се стремят. Те чувстват светлината и силата на живота, която им иде от Неговото Слово и чрез която заживяват в своето съзнание, в своята душа, един нов живот непонятен за тях преди това, непонятен и за ония, които не са го опитали. И това изпълня сърцата им с любов, почит и признателност.

От времето на Исуса до днес никога Великото Учение за Царството Божие и за Любовта не е проповядвано тъй живо и тъй мощно както от Учителя Дънов; никога за Бога, за Христа, за човека, за живота, за живата природа, за небето и земята, не са казани думи тъй възвишени и пълни със смисъл и живот, както от Него; чрез устата на никой пророк или духовен учител Бог не е отправял към своите земни деца думи

тъй кротки и поучителни, тъй нежни и мили, каквито Той сега ни отправя чрез устата на Учителя Дънов. Изобщо, от времето на Исуса до сега никога Божественото Слово не е свързвало тъй здраво небето и земята, както сега чрез Словото на Учителя Дънов. Това Слово работи с най-голяма сила, излива се в най-ярка светлина, предава се в най-ясна и достъпна форма, преминава в най-интензивен живот, за да засегне постепенно и дълбоко сърцата, умовете и душите на всички ония, които са вече достатъчно на зрялост, за да приемат в себе си закона на Любовта и да израснат постепенно в граждани на настъпващото Царство Божие.”

Тържествено посрещане в големия салон на Новата 1939 година. В средата на салона е сложена дълга маса, около която са насядали Учителят с няколко по-възрастни братя. Някой ме поканва на трапезата, понеже останало едно място незаето. Почувствах се щастлива, че ще седна срещу Учителя на тази тържествена вечеря. След вечерята започна музикалната програма. В 12 часа станахме за молитва. Изпяхме “Химн на Великата Душа” и “В начало бе Словото”. Учителят започна беседата “Големият брат” след прочитане 10 глава от Евангелието на Йоана.

“39 е резултат, снизходителна година, която съдържа великото и хубавото. 3-те съдържа трите велики добродетели: Любов, Мъдрост, Истина, а 9-те - всички добродетели - то е една целокупност. Човешката глава представя числото 9, то е резултат на Божествения Принцип в света. То е крайния резултат на всеки живот. Това е година за добрите хора, които иска да върши добро има всичките условия. Посейте всички семена на добро в душата си. Земята е душата, земята е външното ѝ облекло. Истината не може да се прояви без душата. Душата е проявения Бог, тялото е проявление на душата и когато не я слушаме, тя се оттегля и тялото се стопява. Много добри хора ще се

родят тази година. Време е вече да се раждат добрите хора. Добрите да съберат храна за гладните години, които ще дойдат. Има нещо във вас, което трябва да възкръсне, да видите красотата на душата си. Не спете! Никога не допускайте една лоша мисъл за човешката душа. Ние ставаме добри защото сме създадени добри. Ако не ценим човешката душа, не можем да обичаме. Няма по-велико нещо от това да обичаш. Бъдете смели и решителни, да не се боите от Любовта. Да се плашим от безлюбието и невежеството.

39 - това са двамата братя, тройката е Божествения Брат, а 9-те Братът, който ръководи цялото човечество. Най-добрият брат е тук тази година, догодина друг ще дойде, а този ще си отиде. Отидете при Брат си, за да дойде и Той при вас.”

С пълни с надежда и радост сърца посрещнахме Новата година и от цялата си душа благодарих на Учителя за великото благословение, което изливаше върху нас. Учителят каза, че 1939 година ще се повтори чак в 1999 година. Това беше наистина събиране на храна за “седемте гладни години”, които щяха да настъпят по-късно. Велика благодат се изля върху всички ни. Словото на Учителя бе необикновено силно, вдъхновено и просветително през времето на Рила същата година и след това.

Мога да нарека 1939 година най-свещената година в живота ми. Има празни години, има години на страдания, а има години на пълнеж с духовен заряд като тази изключителна година. Още на 22 януари имах сън, в който Учителят ми каза: “Трябва да имате качествата на Христа, не на учениците Му.” Седнала от дясната Му страна, Той ме изпрати да Му донеса вълнени чорапи, защото краката Му бяха боси. Аз отидох в стаята Му и Му донесох чорапи. А на 24 януари видях на сън, че токът бе спрял и всичко бе тъмно, тогава небето реши да изпрати поток от светлина чрез мен. Същата нощ брат Георги Радев ми каза, че

получавам слънчево-ураново съзнание, което е съзнанието на новата епоха, а той бе най-добрият ни астролог в братството.

Всяка сутрин след събуждане получавах вътрешно по едно изречение. На 31 януари сутринта получих думите: “Събери водите в долината и тогава облечени ще се изкачат на планината”. А на следната сутрин: “Извличай живот от всяко нещо.” Хората живеят кратко, защото не знаят как да извличат живота от нещата”. Други сутрини чух: “Слънцето е неуязвимо”, “Ликът човешки е лик Божи”, “Влагай ново съзнание във всичко, което вършиш. Новото е в съзнанието”.

Идеята на “събери водите в долината” е с дълбок смисъл. Първо е нужно да съберем хубавите чувства в сърцето си, които изпратени в ума/върха/ поддържат живота му - това е препращане на енергиите ни в духовния свят, а не безразборното им разпиляване и прахосване на физическия свят. Стремежът ни винаги да е вертикален, а не хоризонтален. В томчето “Смени в природата”, стр. 96, намерих следното изречение: “Да живееш във водата като среда, да я използваш като условие за живот и да я приемеш в себе си, за да изтича въвн от теб във вид на извор, това са три различни състояния, през които човек минава. Размишлявайте върху тези три мисли, за да обясните състоянията си, през които минавате.”

В тихата вечерна самота на селцето, където работех, чувствах често присъствие на любящи същества, които понякога ми нашепваха стихове и чудни мисли. Една вечер написах стихотворението “Шепотът на Утешителя”. Ще предам само няколко реда от него:

*Ела, ела, аз близо съм до теб,
не си сама ти, Весела,
не свети само лампената светлина
над твоята наведена глава,
а бдят трептящи, светли същества.*

Почувствай ги!
Привет им ти прати,"и т.н.

Това бяха часове на вглъбяване в себе си, на осъзнаване на духовното естество в човека, което така трудно се осъзнава в шумния водовъртеж на живота. На 12 януари Учителят каза в беседата си: "Вслушвай се пасивно и чакай! Има нещо, което на никого не трябва да се дава - то е само за Бога. Сърцето си дай на Бога, а хората си дават и обменят сърцата. Бог не дава да се обсеби любовта. Ако обичаш някого ще му дадеш условия за растеж.

Да изградим домове за вселяване на велики души в себе си. Възкресението е влизане в нов живот, а възнесението - отиване към Бога. Дай на Бога славата. Имаш добра мисъл, приложи я заради Бога. Човешкото е въплътяване, а Божественото - вселяване."

Сутринта ми се даде изречението: "Само разумното е ценно; разумното се изявява като красота". А на 18 март: "Талантите са вътрешните условия за растеж и развитие."

По това време преведох "Свещени думи на Учителя" и Му я предадох. На 19 март се върнах вкъщи за празника 22 март, като бях получила телеграма от брат Гавраил с покана от Учителя и брат Боев. Първото нещо след пристигането ми бе да посетя Учителя. Когато приближих салона, Той излезе на горната площадка да ме посрещне и ми каза: "Ще говорим, останете за 22 март." На 22 падна сняг и не можахме да играем Паневритмията. Бях непрестанно радостна и вдъхновена и цял ден свирех на пианото в салона и няколко души пяха песни от Учителя. Следобед бях на разговор с Учителя. Прочетох Му преведените на английски две новогодишни лекции "Големият брат", които Той одобри. Той каза: "Да увеличим скоростта на вибрациите си. Вярата, надеждата и любовта имат високи вибрации. Да сме находчиви и да нямаме

никакъв страх какво ще стане с нас. Натисни копчето - контакта пази и всичко ще е добре. Капката въвн от океана е немощна, но е силна в океана, вземай от океана и раздавай.” Даде ми практични наставления как да работя с хората. Винаги да имаме предвид Цялото. В любовта да няма разделение. Страдаме, когато делим любовта, или искаме да я обсебим. “Любов без обект, това е великата любов.”

Срещнах се с брат Георги Радев, който бе в особено настроение /същата година през лятото той отиде в Юндола и там си замина/. Каза ми, че минава през пустиня и че всеки ще мине през пустинята докрай, както евреите 40 години вървяха през пустинята и стигнаха Ханаанската земя. Сега той живее като растение през зимата - в корените - вътрешен живот. Той бе много слаб - боледуваше от туберкулоза. Учителят му бе казал, че за да се излекува трябва да ходи на един извор и си донася стомна пълна с вода, но той отказа да стори това. Той бе брат със силно чувство на достойнство и ми бе казал: “Лесно не се става учител”, което изразява върховния му идеал. Носенето на стомна му се е видяло детска работа. Учителят каза: “Никой не е изпълнил каквото съм му казал.” Учителят бе дал закона, че когато чувствата са в противоречие, човек е раздвоен, страдат белите дробове. Брат Георги ми разкри закона на периодичността в човешкия живот - то е както смяната на сезоните. Едни са в пролетта на живота, а други в зимата.

На 22 март сутринта Учителят каза: “Бог сутрин най-напред ще помисли за всичко във вселената и ще прати на всяко нещо нужното, и като Му остане малко свободно време, ще помисли и за себе си. Да имате бързината на щастието, това значи във всички случаи на живота си да имате будно съзнание, да живеете според великия закон на Любовта. Днес мъжът работи отвън и заповядва, а жената работи отвътре. Всъщност истинската господарка е жената. Тя е господарка не по

външно положение, но по принцип. Да пребъдем в радостта, която иде от Бога”.

След завръщането ми в селото бях в изключително вдъхновено състояние. Чета в тетрадката си оттогава: “Колко е ценен дори един ден в живота, когато този живот е свързан с източника си! Колко е велико дори един момент да съзнаеш и преживееш Божественото в себе си! Всеки ден пиши по нещо красиво за отношението си към Божественото и един ден ще имаш цяла книга, която ще сочи високия връх, към който вечно се стреми душата.” Сънувах, че се катеря по отвесна каменна стена към един връх, но под мен стои леля ми Анка, която ме подpira и ми помага в изкачването. Стигам върха, а там се отваря вратата на някакво здание и някой ме посреща. Наистина леля ми Анка - по-старата сестра на мама - първа ни заведе при Учителя. Тя е отдавна в отвъдния свят, но тогава беше още жива. Колко трудно и почти невъзможно е всяко духовно постижение без помощта на някого, без любовта на близък или приятел в земния ни тежък път. Сутринта ми се даде мисълта: “Живей във височините.” Учителят бе казал: “Само при високи планини има култура.” Когато Го попитали защо е избрал България, където да изпълни мисията Си, Той отговорил: “Защото в България има много планини.”

След няколко дни се върнах отново вкъщи за пролетната ваканция. На 5 април Учителят каза: “Според височината на идеала ти и твоята култура. Любовта е непостижим идеал. Където ходите, да носите нещо хубаво. Няма по-опасно нещо от туй - човек да се влюби в себе си. Първо човек да почита себе си. Дръж в съзнанието си един ангел. Вие не се приготвявате за обикновен живот. Всяка мисъл, за да има съдържание, трябва да е минала през любовта, през трептенията на светлината - да носи енергия. Същото се отнася и за чувството. Не говори, че обичаш някого. Живееш в любовта, но не излизай да те духа човешкия вятър - ще

се разболееш. Можеш да обичаш един човек, ако слезеш на положението, на което Бог го е поставил.

Човек не може да изпълни Волята Божия без живот, светлина и свобода. Не се смущавайте как се отнасят хората с вас. Вятърът въвн ще те духа.

Станете господари на вашата мисъл, сърце и тяло.”

На 17 април чух: “Виждай с Духа.” В село Поповяне, на 2 километра от Ковачевци, бе назначен за учител един наш брат. С него имахме много интересни разговори. Той бе една мистична, углъбена душа, поет по природа и много предан на идеите. Силно интуитивен, той долавяше мигновено истината при различни положения на живота. На 1 май - чудно хубав пролетен ден, той ме посети вечерта и ми разказа свой сън. Над стаята му без таван имало друга стая, на стената висяла картина на двама светии, пред които светели две запалени кандила. Имал чувството, че това сме ние и ми каза с тих глас: “Ти си повече от светия и сега преживяваш най-хубавите състояния в живота си, защото погледът на Учителя е обърнат постоянно към теб, носена си на ръце. Радвай се!” На следния ден ми донесе стихотворение, което ми посвети: *”На душата слънце в мрака”* е заглавието му. Намирам го смислено.

*Душа с стремеж красив, преливаща с зарите,
на мъдрост свръхчовешка, спотаена
на твоя тих олтар във глъбините,
Душа, за подвизи велики вдъхновена!
Ти толкова широка, светла,
ти грееш със лъчите
на Висшата Божествена Любов!
Милувки и утеха вливаш във душите
със кроткия си лирострунен зов!
Зови безспир към висините на свят
ефирен, свят на радост, мир и чистота,
разкривай в чар лика на бъднините,*

*кога човек щастлив ще е в света!
Душа, ти нежен, благ служител,
прелитнал тук сред хаоса и мрака,
на свят прекрасен, о, сияен жител,
отколе тука страдащите чакат!
Душа на слънчеви възторзи, гори, блести, тъй .
както волните души блестят,
свети, тупти и сей в душите рози,
с Божествен нюх да се разицъфтят!
с. Поповяне
1 май 1939г.*

Той ми каза и следното: “Чувствайте се абсолютно вътрешно свободна! Чувствайте се потопена в една безпределна светлина! Чувствайте се тъй спокойна, че винаги да долавяте великия ритъм на всемира и да сте в хармония с него. Чувствайте, че в душата си имате един мощен център, който е по-силен от всеки друг във от вас.”

Наистина, това звучи като формула за всеки ученик в живота, като идеал за постигане.

На 10 май се срещнах с Учителя и дълго разговаряхме. Той ми отговори на въпроса защо земята, която е по-близо до слънцето има по-слабо развита култура от Уран и Нептун, които са много по-далече от слънцето.

“Трябва много да сме внимателни - на земята не е лесно да се живее. На земята човечеството е стигнало до най-ниското стъпало на инволюцията, повече не може да слиза. Сега е в началото на еволюцията си. Други планети имат по-благоприятни условия. Земята е шуплеста - взима малко енергия от слънцето и пропуска много. А Уран и Нептун приемат всичко и не пропускаат нищо от слънчевата енергия. Светлината не иде от слънцето, а се образува по рефлексия на земята. Около слънцето има тъмна и студена зона - топлина и светлина се образува на земята. Небето от земята

изглежда синьо. Слънцето е акумулатор на друго физическо слънце, което не се вижда. Тъмнината около слънцето е приемател на енергията, затова е тъмна. Тъмното приема, а светлото дава. Тъмните души приемат енергия и я задържат за себе си /потенциална енергия/, а светлите я отразяват навън /кинетическа енергия/. Учителят ми говори за работата в Америка и като Го попитах ще отида ли там някой ден, Той каза: “Може, рекох.” И продължи: “Когато от изток хората отидат на запад, те тропат по тротоарите, защото си вдигат високо краката, а западните хора се спъват като отидат на изток, защото има много камъни. Върви внимателно! Има тъмни същества, които искат да прекъснат контакта с Бога на някоя душа, та в тъмнината да вършат каквото те искат. От такива ще бягаш. Два вълка се карат кой да изяде една овца - овцата в това време да бяга, защото няма кой да ѝ помогне и защити. Дръж винаги връзка с Божественото! Всичко в природата да ни е предметно учение.” Учителят ми показва книгата: “Свещени думи на Учителя” на латвийски език.

“Божественото учение и изявление е непрекъснат процес, а хората мислят, че като се е изявило с Христа, спряло е. Непрекъснато ни учи, с никого не спира. Те държат на това какво Христос е казал, а не виждат какво казва днес! Непрекъснат процес е то. Да се научим да разпознаваме доброто от злото. Ходим из тръни - да пазим къде стъпваме. Ще научим краката си сами след време да се пазят.

Лош черен дроб ще храниш с добри мисли - да се регулира действието му.”

Повече от тридесет години минаха откакто Учителят ми разкри тайната на Божието Слово и едва през последните години започнах да проумявам закона на Неговата вечност. Шепотът на Божия глас в нас е така тих и нежен, че ние не му обръщаме внимание дори. Колко пъти след като пострадаме казваме: а бе, нещо ми каза, ама кой да го слуша! За ученика с будно

съзнание “Гласът” говори ясно и постоянно, но за това са нужни известни предпоставки. Реалното е само в настоящия момент, а ние живеем твърде много с преповтаряне в паметта си на миналото, което задръства съзнанието ни. Живеем и с мечти и надежди, както и със силни желания за себе си и близките си за бъдещето, което е еднакво заглушаващо. Колко е нужно да се научим да се углъбяваме и вслушваме в тихия глас, който винаги ни предупреждава за всичко! Божият Глас иде до нас чрез Учителя като велико откровение, вечно Слово на Истината и Живота, за да ни покаже изходния път към светлината от джунглите на физическия живот. Той е духовното ни слънце на земята. “За всяко нещо, което човек ще преживее, той бива предупреден поне три пъти”, казва Учителят. Единият път обезателно трябва да е тихия глас вътре в самия човек. Ние се претоварваме с грижи за осигуряване бъдещето, което е измама и сянка на реалността. Ако изпразним ума и съзнанието си от тези излишни грижи, ще живеем много по-леко и по-правилно. Грижите поглъщат светлината и радостта ни, но за какво? Не знаем утрешния ден какво ни носи. Вярата е отваряне прозорците на ума ни към слънцето - светлината сама ще влезе и внесе всички блага на живота в нас. Ние постоянно пропускаме настоящето, в което е скрита единствената ни възможност за щастие. За нас е важен топлия зальк хляб, който сега слагаме в устата си, не казваме: “Нека остане утре да ядем”, или, “нали вчера ядохме”. Само Божието Слово може да нахрани изгладнялата човешка душа.

На 12 май Учителят каза в края на беседата си: “Използвай днешния ден!” Тъй като бях няколко дни в София, се срещнах на Изгрева със сестра Маркова /белгийка/, която ми каза, че на първи януари сутринта чула няколко изречения изговорени от невидимо същество на френски език и аз ги записах:

1. “Масово напускане на погрешките.”

2. “Привързване към истината.”

3. “Учителят е всичко.”

4. “Даде Му се всяка власт на небето и на земята.”

Тя бе изключително будна и интелигентна сестра и до дълбока старост предаваше френски език в *Alliance Francaise* в София. Още виждам вълнението ѝ, когато ми предаде тези свещени думи дошли от невидим източник. “Словото” никога не спира да говори.”

Срещнах се за малко с Учителя и Му прочетох нещо от превода ми на “Свещени думи на Учителя”, което Той одобри. Трябваше да се готвя за държавен изпит по английски език. Той каза: “Ще се нареди.” За лагера ни на второто езеро в Рила Той каза: “На Молитвения връх, само птиците могат там да хвъркат. Животни няма там. Хората мислят, че нашето учение е нещо построено, скърпено, а ние сме взели всички неизменяеми опити на природата през вековете. Не е лесно лагер да имаш на 2000 метра височина, и военните се чудят как преодоляваме всички трудности. Да направиш път до там не е лесно.” За колегите ми в селото каза: “Ледовете се топят.” В беседата ни каза, че в любовта си още се изплащаме на своите деди, нашата любов още я нямаме, не сме я придобили. Каза ми: “Има стари духове, които ти говорят, говорят, докато развиеш някоя черта, която не е в хармония с твоя характер.”

На 29 юни ми каза в разговор: “Има езическо, еврейско и ново схващане на Христа. За едни Христос е като икона, евреите са правоверните, а кой е Христос? Той каза: “Аз идвам да изпълня волята на Отца ми”, и “Отец ми даде тези овци и аз Нему ще ги дам.” Христос е Този, Който е дошъл да изпълни волята на Бога, но хората живеят в заблуждения, а се страхуват отвън да не ги заблудят. Христос по вътрешен път ще Го познаеш.” Учителят ми каза тези думи по повод едно писмо от моята професорка по философия в Щатите - доктор Харкнес, която е издала 34 книги досега върху

религията и философията. Учителят ми каза да преведа главата “Христос” от книгата “Учителят говори” и да я изпратя. После продължи: “Човек и земята са едно - човек е живата земя. Аз мога да спра земята, или да накарам да се движи, или слънцето да грее, но всичко туй е наредено вече. Силата сама доказва нещата, не думите. Който те лъже, той има раздвоен поглед. Той бърза, а времето само ще докаже истинността на известни действия. По вътрешен път като намериш Христа, всичко става хармонично, чувствуваш мир - нямаш нужда от външни доказателства. Който те лъже има или фиксиран поглед, или раздвоен. Казва: “Обичам те”, а температурата му остава същата. Накарай го да докаже с дела - вярно е само стореното, а не казаното. Бога по три пътя само можеш да познаеш: чрез Любовта, Мъдростта и Истината. Сега Бог изявява Любовта. Познавам, че човек ме обича по температурата - ако тя се повиши, обича ме този човек. Имаме уред, с който познаваме чувствата. Никой не може да излъже себе си, ближния си и Бога. Бог не се съблазнява. Антихрист е тоя, който казва, че от себе си върши нещата.”

Учителят ни предупреди, че “в света идат големи изпитания, всички ще минете през огън.” Утешителното е, че “Любовта ни спасява от всички нещастия. На Бога не можем да угодим без любов. Единственото нещо да угодиш на ближния си е любов към него. Умират глупавите, умният не умира. Човек трябва да умре за всички съмнения в душата си, за глупостите в ума си, за злорадството в сърцето си, за лошите постъпки. Докато търсиш удоволствие въвн от себе си, ти не си на прав път. Дошли сте да държите матура на земята. Дошли сте да учите. Ние сме се ползвали хиляди години от любовта, но дошло е време да разберем смисъла на Любовта. За да си добър, трябва да си извор, не шише с един килограм вода. Не знаете за какво сте дошли. Не знаете как да обичате Бога и ближния си, а

себе си много сте възлюбili и оттам иде съгрешението. Във вас имате един Бог на Когото не сте дали условия и свобода да се прояви. Той чака да види какво ще направите за Него.”

Брат Боев ми каза, че Учителят му казал: “Не се поставяйте на базата на абсолютното да съдите хората, защото не сте едно с Абсолютното, а сте субективни. Оставете Божественото във всяко себе да се прояви свободно, защото Божественото бележи своя ритъм само в свободата. Дори да виждаме нещо, което не е в съгласие с Божественото, трябва да го отречем.”- Силата на внушението.

Тази година успяхме с майка ми да посетим Рила и да преживеем велики моменти там. Пристигна група французки братя и сестри да се срещнат с Учителя. Посрещането им бе голямо тържество. Те изразиха с топли слова радостта си, че са могли да се срещнат с Учителя и дадоха обещание да следват Новото Учение и работят за него до края на живота си.

През тази година Учителят ни каза да образуваме една група от 20 души от различни възрасти: 5 възрастни братя, 5 възрастни сестри, 5 млади братя и 5 млади сестри. Брат Начо Петров образува групата. Събирахме се веднъж седмично на молитва и размишление и Учителят ни бе дал 10 точки, по които да размишляваме и споменаваме в молитвата си. Голям черен облак бе надвиснал над Европа и я застрашаваше с разрушение. Една от точките бе този тъмен облак да се разпръсне. На 17.XII.1939 година пиша в тетрадката си: “Чувствам силно огъня в сърцата на 20-те. Присъствието е живо и ме вълнува до сълзи.”

На 13 май 1939 година дойде моят ред да говоря на групата ни. Когато написах словото си, отидох в 1.30 часа на обяд да Го попитам дали да прочета на събранието ни тези думи. Той ми каза: “Ако си раздвоена, това означава, че те са нахранени и няма да са благодарни, ако го чуят сега. Може по-късно да го прочетеш.”

В момента не разбрах смисъла на тези думи, но след време всичко ми стана ясно. Ето изяснението:

“Христос е имал право да говори, защото е изпълнил Словото си. Каквото изпълниш, това говори.”

“Това е живот вечен - да познаем великите възможности в Любовта - от нея което възприемем и приложим сега, зависят бъдещите ни възможности. Носете я навсякъде! Четенето на молитви - да стане каквото е вложено в тях. Целият свят да се преобрази. Вие сте дошли сега да изпълните това преобразование. Дошли сте да нарисувате една картина - ще я копирате. Копирайте близко до оригинала, но и тя не е, има една разумна природа, на която тази е копие. Копирайте Любовта. Любовта трябва да ви нарисува и изрази чрез очите ви, носа, устата, тялото ви, навсякъде, всеки косъм трябва да изразява Любовта. Любовта е единствената сила, чрез която можем да се свържем с Бога - тогава ще виждаме ясно. Аз ви говоря за Любовта, но знаете ли колко мъчно се предава Любовта? Като обичам някого ще го оставя да постъпва така, както аз постъпвам.

В свещените книги е писано туй, което им допада. Аз искам да ви освободя от ония лигавите работи в религията. Тя е долап, в който те затварят.

Не можеш да говориш за Любовта без да я покажеш. Трябва да имаш една запалка, когато говориш за Любовта. Духът носи запалка. Той ще ти създаде голяма неприятност, защото ти не си концентриран - разпилян си. Той ще унищожи всичко външно и като се концентрираш, ще те запали. Каквото изпълниш, него говори. Дай на всичко неговото право - не пристъпвай Божия закон.

Това е живот вечен - да се възлюбите един друг. Това е живот вечен - да живеете един за друг. Това е живот вечен - да познаете Бога като Любов, Мъдрост, Истина и да изпълните Волята Му и да кажете, че това, което Христос е казал е вярно. Да бъде у вас това, което

е било.”

Когато се образува група по механичен начин, тя е краткотрайна и работата ѝ не дава желаните резултати. Само по силата на любовта можем да се сплотяваме и образуваме едно органическо цяло.” Учителят ни учеше, че красивата форма трябва да има красиво съдържание.”

В частен разговор на Васильовден ето какво ми каза Учителят: “Кое е излязло от Бога не е писано никъде - от въздуха ще го приемем с ума си. Сърцето трябва да се организира и в него да се роди братството и Великото. Умът е като светла атмосфера, през която да минат божествените енергии. Клоните на човека са в умствения свят, корените - в сърцето, цветовете - в душата, а плода - в духа. Семката в плода е духа в света, месестата част е душата, а опашката на плода е ума. Добродетелите се образуват в месестата част на плода. Семката - това са бъдещите възможности за еволюция. Когато плода има много разделения и семки, близо е до материалния свят. Да не търсим нагоре, а навътре и после да се разширим - то е душата.

Западът организира външно света, а славянството ще внесе вътрешно съдържание, смисъла на живота.

Изворът все трябва да извира отнякъде. Един ден ще пусна крана да потече, сега ви приготвявам инсталациите.

Като цениш нещо, то расте, а като не го цениш, то се отнема. Благодарността е мерило, че цениш, а недоволството е мерило, че не цениш.

В песента “При Тебе Боже Мой” думите са верни на мелодията. Думите трябва да отговарят на мелодията при една песен.

Христос дойде да оправи света без да наказва. Когато душата се жертва, тя се отваря за Божието благословение. Когато отиваш да служиш на Бога, не взимай нищо със себе си, само една дреха ти стига.”

На следния ден в беседата си Той каза: “В хората родени от хора Бог трябва да прати Духа си, та да

станат Божествени. Духът да работи в тях.

Христос се пожертва, сега остава ние да се жертваме. Заради Него ще понасяте всички обиди и кражби и ще се радвате защото е заради Него. Зад Любовта стои Духът, тогава ще дойде знанието. Не подозирай! Не се произнасяй за туй, което виждаш - право ли е или не. Макар и всичкото ви имане да вземе приятелят ви, да се не усъмните, че иска да ви краде. Почнете да работите заради любовта на Бога.”

Майстори - ваятели на живота и съдбата си иска да ни направи Учителят.

“Пророците и светиите са изявили напълно Бога. Те са пратени отгоре временно на земята. Страданието е съкратен път, по който Великото се изявява на човека. Желая ви лесно да се справяте с всяко куче, което ви лае и да му кажете: “Бог те създаде със Словото си, а мен направи с ръцете си.” Висшите същества следват инволюционния път. Те съзнателно слизат в нисшия свят да помагат на хората. Те слизат все по-надолу, ограничават се съзнателно, докато дойдат до една точка, където инволюцията им спира. За да се върнат назад, в помощ им идват човешките души. Те им показват пътя на възлизане наречен еволюция. По този начин те взаимно си услужват.

Човек може истински да се учи само от слънцето. Истинско знание се придобива само от слънцето. Истински учен е само онзи, който е ходил на слънцето. Отиването на човека на слънцето подразбира свързване с неговата светлина и топлина. Има часове, минути и секунди, когато слънцето отправя към всяко живо същество особен род лъчи, които се отразяват благоприятно върху живота му. Може ли навреме да възприеме тия специфични лъчи, човек коренно се преобразява. По отношение на човека, ние наричаме този момент “Възшествие на Духа Святого”. На обикновен език този момент е наречен “излизане на специфична енергия от слънцето и попадането ѝ в

душата на човека”.

На 19 декември сънувах красив сън. На устните ми цъфна бяла лилия. Ето каква размисъл съм записала по този повод. Девствената материя на душата ми, събирана чрез опитностите през вековете, почива спокойна и неподвижна като някой чуден остров замрял под магическата тояжка на смъртта. Но един ден някакво топло дихание, някакъв животодатен ветрец събужда живота на острова и всички семена поникват и се разцъфтяват, ручеите рукват, птичките запяват и островът се превръща в райска градина. Дъхът на Този, Който събужда живота на своите творения и раздвижва мъртвата материя със живителната си сила, превръща всичко в осветен живот, одухотворената материя става едно с Него, среда, чрез която Неговия живот протича и намира израз. Така и самите наши тела, осветени от диханието Му, стават храмове на живия Бог. А на 21 декември точно срещу рождения ми ден, видях на сън възлизането на Учителя към слънцето. Гледах съсредоточено към небето, където грееше ясна луна във формата на щит, няколкократно по-голяма от обикновената ѝ форма. Свирех на дигулка и пеех арията из операта “Садко”- Песен на Индийския гост. Внезапно на небето се появи бял облак и взе формата на главата на Учителя с бялата панамена шапка. Постепенно облакът образува целия Му ръст и дочух викове от братството близо до мен: “Учителят! Учителят!” Учителят простря ръцете си над нас и започна да ни благославя като бавно се извисяваше към небето с вълнообразни движения на ръцете. Постепенно започна да става невидим от далечината, но ръцете Му единствени изливаха над нас благословения чрез вълнообразни движения. Последни изчезнаха те в небето.

Наистина 1939 година завърши с великото благословение на “Големия Брат”, Който се извиси към слънцето, което щеше да стори в действителност

само след 5 години. След това видение записах: “Дано целият ми живот бъде това, което Твоите святи ръце ни изпращаха тъй щедро от небето, а тялото ми стане проводник на Светлия Ти Дух!” Но дълбокият смисъл на това видение-сън е скрит в идеята за промяната, която ни предстоеше да преживеем в съзнанието си. Дотогава бяхме живяли на астралното поле с лунно съзнание. Учителят ни поведе към новото слънчево съзнание чрез собственото си издигане към слънцето. Луната няма своя светлина, а свети по отражение. Така новото съзнание, което Учителят искаше да оформи в нас, трябваше да е слънчево-творческо. И всеки човек има един център, едно слънце в себе си, към което трябва да се стреми, за да излезе от сянката на живота и влезе в реалния живот.

На 7 февреари 1940 година Учителят каза в беседата следните важни мисли: “Не носете еднообразни мисли, те действат като чук върху вас. Никога не удряй себе си, никога не влагай лоша мисъл в себе си. Не казвай, че си остарял - не свързвайте знанието със старостта, с хилав организъм, а със силен организъм. Който стане от 33 години повече, той е виноват. Остарява се от злото, а се подмладява от доброто. Всички болести се дължат на прегрешения. Новата култура - това е Божествената Любов в нас. Като станеш сутрин благодари на Бога за великата Любов, която изпраща. На човека му трябва непреривната Божия Любов да се влива като струя непрестанно в него, също така да се вливат в него Божествената светлина и истина - сутрин да се радвам, че те се вливат в мен. Да залегне във вас мисълта, че каквото може Бог да направи и аз мога. Сутрин казвайте: “Господ ме е направил здрав”. Ние сме направени свършени, но трябва да се проявим като такива. По какво се отличава безграничната Любов? По безграничното доверие.”

Учителят ни даде нова песен “Там далече зная чуден край”. В началото песента е бавна, но втората ѝ

част има по-бързо темпо. За нея Учителят каза, че започва със закона, Мойсеевия закон, и свършва с Христовия закон на свободата. Учителят ни говори за музиката във връзка с тази песен: “Когато цъфти едно цвете, когато слънцето изгрява, когато идва пролетта, това е нотата “сол”. Когато се освободим от животното, ще запеем на четири октави. Музиката досега е била лоена свещ - била е в определени форми, стегната - Мойсеевия закон, и много хора са се мъчили да я разтегнат, но това не става. Трябва пълна свобода в музиката. Тя се явява мигновено като блясък и се изгубва. Трябва да се улови момента. Ние имаме най-хубавата музика днес. Никъде в Европа няма такава музика. Човек е пеел свършено, когато е бил в рая; започнал е да реве, когато го е напуснал, а сега, когато се завръща, той ще започне отново да пее.”

На 7 февруари се срещнах на частен разговор с Учителя и Той ми проговори след една дълга пауза мълчание, което бе наситено с неизказани слова помежду ни. “Америка има много мъчности да се бори с крадците. Американците обичат сбитите идеи теоретически изложени. Сама изберете какво да преведете за тях от беседите. Тази година дава сбор $14 = 5$ - година на жертва за Любовта, облагородяване на чувствата, сърцето.”

Предстоеше ми да взема държавния си изпит по втората ми специалност - френски език. Тъй като не владеех достатъчно този език, както владея английския, се чувствах несигурна и недобре подготвена. Учителят ми каза: “Като гледате планината отдалеч, не виждате пътечка, но като се приближите, все ще намерите някоя пътека нагоре. Ще преодолеете мъчнотиите. Учете и превеждайте.”

И наистина, взех изпита си с много добър успех. На тръгване се отбих да се обадя на Учителя и когато Му целунах ръка, Той ми даде един портокал. След изпита му занесох шест портокала и Му благодарих за

явната помощ. Той винаги ни изваждаше благополучно от всички трудни положения в живота без да даде външен вид, че ни помага.

В частен разговор на 28 февруари 1940 година Учителят ми каза: “Сега Истината, Светлината и Любовта ще създадат свои форми на земята.”

На 19 април 1940 година Учителят каза: “Аз нямам намерение да основавам никакви църкви. Аз ида да оповестя една нова епоха, която иде в света. Старото си заминава, ново иде. Един нов свят се създава в нашия ум, в нашето сърце, в нашата душа и в нашия дух. Вас ви очаква работа. Вие имате място в природата, което трябва да заемете. Бъдете от избраните, които Бог е избрал за Великата работа и за Великото бъдеще, което очаква всички хора.”

На 24 април в частен разговор с Учителя научих много неща за музиката.

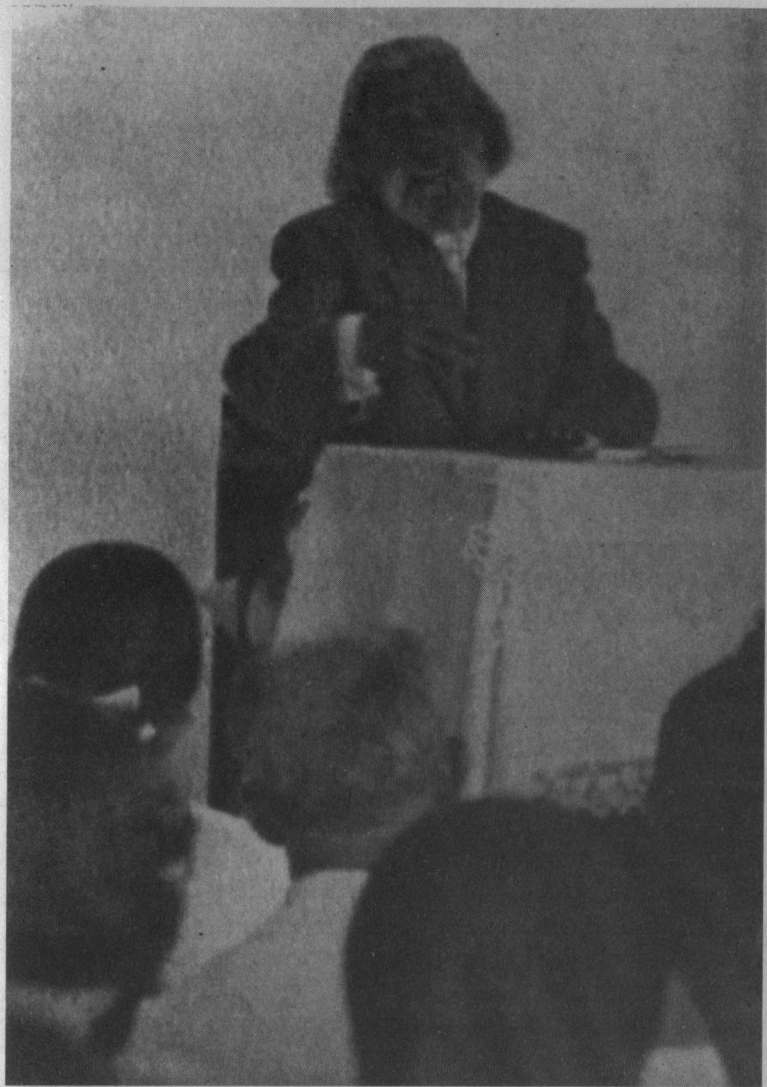
“Съвременната музика е сянка на реалността. Бах е изразил движението в природата. В неговата музика има динамичност. Тонове съществуват в природата в друга форма от тази, която ние изявяваме с гласа си. Има тонове органически. Музика е природата. Тези тонове са като ехо - нежни, фини вибрации, които след време ще чуваме. Още не сме достатъчно изтънчени, пригодени да долавяме тези тонове в природата.

Тонът ДО - това е основата на растението. ДО е състоянието на всяко нещо преди да започне процеса на развитието му. РЕ е процесът на растене, стъблото на растението, процесът на излизане от напрежението в ДО. МИ - това е разклонението на растението, разширяване. ФА - напъпването преди цъфтежа. То е уплътняването на растението. СОЛ е цъфтене, разпукване, уханье. СОЛ е изявения живот в света. От ДО до СОЛ е изгрев, а от СОЛ до ДО - залез. ЛА е вързване на плода, узряване. СИ - това са семките на плода. Октавата, растежът на дървото, това е процес в цялата природа и в човека. Зовът на човека към Бога е

Музиката - метод за работа в Школата

Словото - жив контакт с душите

мелодия, а отговорът на Бога е хармония, защото в природата има хармония. В Бах е изразено движението, хармонията в природата.

Когато слушаш музика да има сгъстяване - стягане на мускулите, разреждане - чувствата да са по-фини, ефирни, обилни, и разширяване - мисълта да се освободи от някое ограничение, да се родят нови, възвишени мисли. Човек докато живее във физическото съзнание - гъстата материя е в ДО. В РЕ започва развитието му, растежа му, движението, динамиката. В това движение той ще се добере до движението в природата, което е от света на законите - духовния свят. В духовния свят започва разширение, разклонение, истински растеж. А напъпването и разцъфтяването е връхната точка на душата във физическия живот - разцъфтялата душа проявена на земята. Плодът и семето вече имат отношение към мъдростта и истината. Истината е малкото, семето - потенциал за великото. Семето е дърво в потенциал. От СИ се минава вече в по-висока гама, където процесите се повтарят в друго поле. ДО в основната октава е права линия, излизаш от точката. Горно ДО е плоскост, а третото ДО е тяло - растене. Най-мъчно е да се свири в основната гама ДО МАЖОР. Във физическия свят сновем, в духовния свят тъчем, а в Божествения - носим. Ако е ДО основен тон, то излиза из центъра на нещата. Ако една идея излиза из твоя дух, из твоята душа - тя е ДО. Да вземеш ДО правилно е като излезеш из своя център, да поемеш правилно пътя. Когато искаме да вземем основната идея, то е ДО. В музиката не само да се произнесе, но да се вземе правилно ДО. ДО се променя в РЕ, МИ, ФА, СОЛ - това са фази на основния тон, който се променя. Октавата е движение, промени на основния тон. ДО е да знаеш как да вземеш основния тон. РЕ - да знаеш как да тръгнеш; МИ - да знаеш как да вземеш първия завой. Като вземеш основния тон, че да обиколиш целия свят и да пееш, та да преобразиш целия свят - твоето пеене

е на място.

Идеята е жива, ако всеки ден ти дава един потик. Ако не върши това, тя не е жива идея. Силният човек не върви по права линия, а трябва да се огъва. Светлината се движи вълнообразно, за да не прави пакост на някоя буболечица. Праволинейната линия е на Истината, а като се огъваш на ляво и на дясно, упражняваш сърцето и ума си. Ако имаш тъмнота в ума си и студенина в сърцето си, тонът ДО не е правилно взет.”

Живата идея, онази Божествена сила, която ни претворява и събужда всички благородни заложби в нас, Учителят се стараеше да ни предаде посредством музиката и нейните закони. Той често слизаше и сядаше на пианото да свири оригинални, свободни мелодии с акомп от арпежен характер в лявата ръка. Във време на беседа често запяваше някоя мелодия със съдържание от беседата, като: “О, тъмнина, която носиш скрита светлина. Аз вече няма да живея стария живот. Ще се стремя в бъдеще да постигна новия живот. Аз няма вече да стъпвам в прахта и калта и да се цапам с кал. Прахта ще превърна в дъждовни капки. Ще вървя в Твоя път” и пр.

Учителят одухотворяваше всичко - нашите ежедневни занимания и прояви придобиваха нов смисъл под новата светлина, която Той непрестанно хвърляше върху всичко. Ето например, тълкуванието на четиригласната хармония при пеенето:

”Басът казва: “Ти се заблуждаваш, животът има смисъл, трябва да се разбере.” Тенорът пее: “Това, що баща ми говори е право, аз споделям неговите възгледи, те внасят живот в моята душа.” Сопранът: “Ние носим всичките възможности, благата за вас, които вие ще използвате.” Алтът: “Светът не разбира още идеите на майка ми - сопрана.”

Сопранът иде от слънцето. Оттам, откъдето не може да слезе по-долу, поема алтът. Басът иде от

центъра на земята и оттам, докъдето стига, се поема от тенора.” Сопранът представлява, че излизаш от центъра на битието към периферията, после, когато имаш богатство, създава се желание да се върнеш към центъра - басът, събрал богатства, иска да се върне.”

На 6 май 1940 година в частен разговор Учителят ми каза: “Нашите песни и музика отговарят на изискванията на нашия организъм. Те са взети от реалността на природата. Те са образци, върху които може да работят после. Като проводник на Божественото, можеш всичко да направиш. Ти щом станеш проводник на лоена свещ, можеш и на една електрическа лампа, а и на слънчевите лъчи да станеш проводник.

Любовта навсякъде действа а и навсякъде се е приспособила според условията на организма. Има нисши и висши прояви.

Адам даде - разрасти се в днешното човечество като едно дърво с много клони.

Божественият свят е края. За да се прояви Божественият свят, трябва да дойдат противоречията. Общо е туй, което е ценно. Където Любовта влезе, тя прави всичко общо. Единно е това, което е ценно. Общо е това, което е ценно във всички. Външното е отражение на общото. Краката са слуги, но аз съм зависим от тях. За да ми служат трябва да ги обичам. Ако не ги обичам, те няма да ми служат.

Една система е само един метод за настоящето. Следващата система няма да бъде като първата.

При печката и огъня, печката е само проводник, условие да се прояви нещо.

Един ученик може да копира картината на Учителя му, но не може да сложи собственото си име под нея. Има още друго - реалността, която още не е картината.”

Учителят иска да ни покаже чрез страданията, че страдаме поради неразбирането на Любовта.”Има едно разрешение - като посея една семка, няма да изям дървото, а ще изям плодовете. Душите, които се хранят

с Любовта живеят, а които не - страдат. Радостта изхожда от факта, че си ял от Любовта, а скръбта - че не поддържаш живота си от плодовете на Любовта. Затова трябва образци - чрез говорене няма да се научат хората.

Щом дойдеш до реалния живот, не можеш да говориш за това, което не мислиш, не чувстваш, или не можеш да направиш. За да направиш сега нещо, от хиляди години този подтик е бил в теб.

Житното зърно иска да види слънцето, независимо къде ще се посее. Щом може да види слънцето, то е точно на мястото, което то иска и което му е определено.

Приличаш на стая, в която има една свещ, та само големите неща се виждат. Трябва да влезе дневната светлина, за да видим вътрешната връзка на нещата, човек да се не блъска и прави пакости. Бутни едно, две, двадесет копчета да светне силно.

Туй, което изпия от извора, то е точно заради мен, да се радвам, че този извор има предвид всички. Изворът е за всички и любовта на извора е към всички, а всички обичат единния - извора. В естеството на извора е да обича всички. Ако си извор, само теб обичам, разумните отиват при извора, а слабите - тревичките - изворът при тях отива. Ако отиваш при извора, само теб не обичам, а мнозина обичам, ако си извор, само теб обичам. Аз съм се скрил в къщата, но разумният трябва да излезе на дъжда да го накваси. Ако отиваш при Господа, разумен си, ако чакаш Господа, добър си. Растенията са добри. Само минимална част от това, което Христос е говорил е написано.

С един талант са певците, заровили го, защото са недоволни от Бога, че само един талант им дал, а на други дал 5 таланта - петтях чувства, а двата - са двете добродетели - добро и справедливост. Певците сега изравят таланта си - всички пеят. Спечелените таланти - това е животът, придобивките от преражданията. Страданията станали четири таланта. Най-закъснели

са певците - всичко сега пее. Един талант им е даден да пеят на един Бог, а не на мнозината. Сегашните певци пеят на мнозината, та да си вземат таланта - вземат пари за пеенето, лихвата, понеже Бог дал единия талант на този с пет таланта - света, мнозината.

Като поправяш една погрешка, посяваш едно семе на доброто. Радвай се, че си направила погрешка.

Светските хора са отвън чисти, а религиозните - отвътре. Като се съединят ще дадат целия човек чист.

Сега живеем по закони, налага ни се отвън, общо ни се налага, а фактите е частично да ни се налага, докато принципът е, ние отвътре да си наложим. Сега да се остави старото. Ако човек не би се окалял и усещал жаждата, той на извора не щеше да иде.

Има четири вида карма: лична, обща, народна и общочовешка.

Съгласните букви като елементи са основи, а гласните - киселини, активни; съединени дават проявление - солите.

“Милост”- това е слизането на Божественото надолу и О-то е пътя, по който ще се вдигне падналия.

Прилагайте и изпитвайте идеите, които ви давам. Ако семето изкара едно коренче, то може и много други да изкара.

Някой иска много да го обичат - то е натоварване. По-добре е да те обичат толкова, колкото ти трябва, не повече.

Винаги имай Цялото предвид. Ако Любовта създава красиви деца във физическия свят, колко по-красиви деца би създала в духовния и Божествения свят!”

Запитах Учителя кога ще влезем в реалния живот като Него. Той ми отговори: “Сега виждате дървото с цветовете и плодовете, но сега сеете във вас семето, то ще израстне. Радвай се на постижението на другите, така един каквото не може да направи, друг го прави и то става постижение на цялото.

Можеш да се изчистиш като се измиеш, или да

оставиш калта на бялата ти рокля да изсъхне и сама да падне. Като направиш едно добро, изправяш една погрешка - има отношение.

Бъди винаги в радостта, тя е качество на ангелите и Божествения свят, а скръбта - на физическия свят.”

На 7 май, хубав слънчев ден, отидох на Изгрева и тъй като Учителят бе още горе в стаята си, седнах на пианото в салона и започнах да свиря новата Му песен “Да бих те слушал”. Той слезе и отиде при лимона на площадката. Лимонът бе изсъхнал, но Той го гледа дълго и каза, че започва да се съживява. Нови пъпчици се явили на него. Той каза: “Щом се пробуди към живот някое клонче, означава, че съответното коренче се е съживило.” С каква любов Учителят отглеждаше и най-малкото растение и му помагаше да живее, цъфти и вързва. Така Той съживяваше в нас онези забравени спомени за хубавия небесен живот и ни подтикваше към всичко, което е истинно и красиво.

Почти през вечер имах сънища с Учителя, в които Той ми говореше и ми предаваше живот и сила. Ако ги извадя от тетрадките си ще излезе цяла книга. Попитах Учителя дали са реалност сънищата ми, Той ми отговори положително. “Бог ви учи, когато спите.”

През юни 1940 година напуснах учителската си служба в село Ковачевци. Там прекарах цели две години като на самотен остров, далеч от близките си, при доста примитивни условия. Но часовете прекарани в тиха духовна работа, вдъхновението, което така често ме посещаваше, останаха паметни в душата ми. Написах много стихове през тихите вечерни часове под светлината на газената лампа и бумтенето на дървата в тенекиената ми малка печка. Единственият човек, който ми служеше за връзка с Учителя бе брат Гавраил Величков. Учителят му бе възложил да ми изпраща редовно резюмета от беседите и ми прави услуги понякога като ме посещава на село. Той бе истински брат, чудесен цигулар и отличен приятел. Чистите му отношения към мен ми

бяха вдъхновение и радост. Всяко негово посещение бе празник за мен. Сега като пиша тези редове в град Търново, чух, че получил удар и лявото му око пострадало. Ние сме вече в напреднала възраст и един по един напушаме този свят, за да продължим работата си горе.

На 6 юни посетих Учителя и след като Той ми говори дълго, донесе една чиния череши и ми каза: "Тези череша са от Изгрева." Той започна да яде с мен хубавите тъмночервени плодове и когато останаха 4 череша, Той ми ги подаде, и аз ги занесох на брат Гавраил. И днес чувствавам, че още не съм му се отблагодарила за всичко, което той направи за мен.

Срещнах тогава брат Боев, който ми каза: "Когато имаш вдъхновение, то е присъствие на ангелите, а когато обичаш всичко, то е Бог, Който се проявява." Брат Боев винаги записваше всичко, което Учителят говореше, защото му беше стенограф, но по-усърден последовател от него не виждах. След разговорите ми с Учителя, той много пъти ме срещаше и ме запитваше какво ми е казал Учителя. Стараеше се да ми обясни някои идеи, или да подчертае важноста им.

В братството имаше една сестра; наричаха я Магдалина. Тя често тормозеше Учителя - искаше Му пари да пътува, изнасяше храна от стаята Му и Му правеше големи главоболия с лошото си поведение. На 14 юли след беседата, когато се наредихме на полянката за утринните упражнения, Учителят я извика пред всички и много строго ѝ заговори: "За теб имам само още една клечка кибрит." Той я изгони и ни каза: "Този дух, който е в нея е във всички ви. Това, което тя върши е вътре във вас, тя става проводник на вашето зло. Този дух е лицемерен. Когато нещо не е по угодата на човека, той казва: "Аз не вярвам." Дали в света нещата са както искаме, или не, това еднакво трябва да ни засяга. Всички ще бъдете смели, когато един човек хули името Божие.

Когато теб лично те засягат, мълчи, тих бъди, но за Бога ще се застъпиш, смел ще си. Кажете на човека, че не трябва да го прави, да не хули Бога. Някой мисли, че физически като е до мен, ще придобие нещо. Колкото сме по-близо физически, толкова по-зле. Има две течения в света: едното излиза от центъра към периферията, а другото - от периферията към центъра - това е кръвообръщението. Някога, като се навеждате при гимнастическите упражнения, вие приемате венозно течение - то е като в корените на растението. Когато гъстотата на материята е пред вас, вие приемате венозно течение от земята; а когато се издигаме нагоре - вземаме артериално течение. За да разберем Любовта, трябва да имаме едно артериално течение - гъстотата да е зад нас. Но неизбежно ще дойде и другото венозно течение. У всички ви е скрит дявола, та като ви бутнат някъде, показвате своята отрицателна природа. Злото трябва да го подчиним, да му заповядваме в нас вътре, тогава сме свободни. Второто от шестте първи упражнения показва, че сте били растения с корените - главата, надолу. Сега обърнете страната към Бога. Упражнението показва, че като се повдигате нагоре имате желание да служите на Господа. Аз изпъдих дявола, искам да изпъдите дявола въвн от себе си. Досега 8000 години сте му служили, сега той ще ви служи. Дяволът щом се убеди, че може да му заповядвате, става отличен слуга. Дяволът няма да го пъдиш навън, а ще го туриш на работа. Гордостта препяства на човека. Тя първоначално е била самоуважение, но после се е изродила. Ония блага, които са дадени на човека, трябва да ги пазите. Когато мислиш, че си повече от другите, то е гордост. Всички нещастия идат от безлюбието - гордостта. Щом се наруши твоят мир, нямаш любов. Любовта изключва всички противоречия и всяко безсилие. Всичко лошо се изключва. Истината говори само онзи, който ѝ се подчинява. Тя е обща. Аз зная цялото бъдеще, но ако не ме обичате, няма да ви

го кажа - то ще е по-лошо от това на евреите, ако не ме обичате. Вашата непреодолима любов към Бога да ви направи всичко да обикнете.”

През юли 1940 година направихме дълга екскурзия с Учителя до връх Мусала. Бях ходила на върха още в 1934 година, но този път се почувствах щастлива, че го изкачвам с Учителя. През няколкото дни горе чухме чудни слова, но незабравимо остава ранното ни изкачване от хижа “Мусала” до върха преди изгрев слънце. Името на върха е “място на Бога” и когато приближавахме края на изкачването вървах близо зад Учителя, Който каза: “Отиваме при Господа.” Той вървеше бързо, без запъхтяване с леките стъпки на младеж. Когато слизахме, останахме да прекараме нощта до мостчето на една малка полянка сред клековете. Направиха малка палатка за Учителя и наклadoха голям огън от сухи клекове. Насядали около огъня дълго слушахме Словото на Учителя:

“Има един, Който ви обича без да ви изгаря. В миналото сте горени много пъти, написали сте много книги и драми за любовта си, но сега ще обичате по нов начин. Ще обичате без изисквания, или ограничения, свободно ще обичате и ще обичате всички неща и всички хора, но най-много вашия Баща - Бога. Тези дърва, когато бяха живи дървета, горяха без да изгарят, а сега изгарят и се връщат в своя източник, от който са излезли, те се жертват за нас. Те ни предават сега своята любов. Обичайте като чистия ручей, който вечно дава и пее. Давайте на жадните, не се страхувайте да им дадете най-хубавото, което имате, защото когато раздадете всичко, съда ви ще се напълни с жива вода, която никога няма да се изчерпи.”

Със затаен дъх слушахме Словото на Любовта, а сякаш и цялата природа се бе вслушала в него. Вятърът престана да повява, облаците се вдигнаха и ясното небе осеяно с блестящи звезди се показа над нас. Пяхме песни до късно вечерта и се чувствахме в райската

градина.

“Сега слизат съвършените души да опитат човешкото страдание. Те не носят своя товар, а товара на другите. Христос се пожертва за Любовта, но умря ли Той? Кръстът се прослави много повече от великата Римска империя. Оставете старото зад вас, живеете в новото, което Бог ви изпраща днес. Днес е важен, а не вчера. Днес условията ви са тежки и отрицателни, но бъдещето е светло. Ще имате добри условия да проявите доброто. Животът е пълен с блага, но вие минавате през него без да видите най-голямото благо, което е пред вас.” Учителят си легна в малката отворена палатка, а аз облегна на един дънер до входа ѝ, дълго седях загледана в буйния планински огън и преживявах неземно щастие от Словото, обстановката и близостта на Учителя. Същата вечер Учителят ми каза да опиша в едно стихотворение преживяното и аз написах на английски стихотворението “Здрач в планината”^{*} Написах също цяла серия стихотворения за Рила и Учителя в планината.

На 6 август минавайки край приемната на Учителя, Той се спря на вратата и ми каза: “Големите неща се движат сами, а малките - въздухът ги движи. Когато не си в пътя си - забавляват те. Дошли сме не да се удоволстваме и търсим удобства, а да свършим някаква работа. Да не те носят на гръб, а сам да ходиш. Ако те носят на гръба си - малък си, ще ти се атрофират краката.”

На 7 август привечер имах разговор с Учителя. Той ми каза много ценни неща за живота: “Разчитай на Божествената Любов в теб, не на света и хората. Светът е едно условие. Всички блага на живота ще ти дойдат от Бога вътре в теб. Ако Той не действа в теб, всичко ще ти бъде товар и пречка. Не разчитай на шишето с вода на другия. Завърти крана на Божествената Любов в себе си и пусни водата да протече, както в София тече рилска вода във всяка къща. Светът е школа и

---

^{*} Из стихосбирката “Woman Eternal” /Вечната жена/ - неизд.

професорите идват и предават лекциите си, но най-важното е, какво ти сама ще разбереш от тяхното знание и какво ще приложиш. Когато си в океана, най-хубавото е да имаш едно въже, за което като се хванеш, ще те извади на брега, а не да имаш спасителен пояс. Божествената Любов е въжето.

В тези трудни времена е важно да не отпадне сърцето ти, да не охладнее. Днес всички външни ценности в света започват да губят своята стойност, за да се научат хората да разчитат на най-великата ценност в себе си - на Бога в тях, на Божествената Любов в тях.

Човек има три етажа: Божествен, духовен и материален. Да не стоим само на първия етаж, а да се качим в по-горните. Досега Америка се е хранила с кейк. Има много работа за всички в Щатите.”

Често пъти, както се разхождахме из градините на Изгрева, ни срещаше Учителят и ни заговаряше. Веднъж като се връщах от полянката спрях на Чешмата на Зодиака в борвата горичка, където Учителят заприказва една малка група ученици: “Любовта изпраща сестра си скръбта - страданието, да разоре почвата, тогава тя да дойде. Когато житното зърно се посеете в земята, то да не мисли, че е само. Хората живеят във форми изгубили своето съдържание - в архаични форми. Човек е стара книга - от създание Битието, има да чете много и много да учи.

Когато много те обичат, натежава ти. Като ти даде Любовта една дреха, дай я на друг. Ти запази оная първата дрешка, с която си се родил. Това значи, ако не се смалите като деца, не ще влезете в Царството Божие. Не пази труфилата - многото дрехи. Някой те обикне, а ти после искаш повече да те обича, но любовта намалява. Ти трябва да живееш с първия момент на любовта му.

Някой го заставят да учи материята за трети клас. Трябва да я учи. Бог като ти даде нещо малко, то е

равносилно на нещо много голямо. Така малкото и голямото са едно пред Бога, Той еднакво се проявява в двете. Дали цялата земя ще владееш или едно малко парче, равносилно е. Ако при едно нещо светлината не се увеличава, топлината не се увеличава и силата не расте, то не е извършено във вярата, по закона й. Слънцето сърди ли се, че не го разбираме? Защо ние тогава скърбим, че не ни разбират?”

На 29 август бе Съборен ден. Към 4 часа след обяд Учителят ме прие на разговор в малката приемна. Той ме държа дълго и много неща ми разкри.

“Тези, които са готови ще имат винаги добри условия да ликвидират с кармата си, а които не са, ще имат добри възможности за това в 1999 година. На земята е само кино. Щастието е отношение на неща, то е неуловимо. Щастието се крие в дрехите на нещастieto. Един беден овчар веднъж ударил вола си с тоягата и тя се счупила, но от нея изтекло златото. На земята щастие няма. Щастието е в правилното отношение. Хората търсят щастие на земята, но техните тела, глави, ръце, крака и пр. са неоформени още и неспособни за някаква велика работа и правилно схващане на нещата. Разрешението на живота на земята е в слънцето - когато почнем там да ходим. Ако се движим с бързината на светлината, за осем минути сме на слънцето - то е много близо. А за да слезеш в града са ти нужни тридесет минути. Земята не е на фокус към слънчевата енергия. Ти обичаш някого, но не на фокус - или преувеличаваш, или го намаляваш. Там, гдето мишките минават, ти не минавай, а гдето слонът минава, там мини и ти.

Сега се организира светът на сърцето - астралният свят. Ти си във висшия астрален мир. Това, което ни изглежда любов, то не е още любов - то произлиза от магнетизъм и е магнетизъм, който се изчерпва. Това е само привличане. Трябва широк поглед, простор. Любовта - това е вечното разнообразие на живота.

Когато се сплитат двама души, изгубват свободата си. Не се доближавай много до човека, запазвай дистанцията. Нашата задача е да се организира причинното, умственото, астралното и физическото тяло. Нужна ни е широта. Ако гледаме звездите с просто око, малко ще видим, но с телескоп ще видим много повече - милиони. Земята още не е организирана - в ембрионално състояние е, в първите етапи. Ембриото има да мине през 400 000 форми, не е на фокус към слънчевата енергия. Така сме и ние самите. Имаш чаша, която събира 250 грама, която пълниш от шише с един килограм, колко пъти можеш да напълниш чашата? Има една реална любов, неизменна. Едно същество като те обича, когато си в нужда ще се яви и ще ти помогне, след това ще изчезне - и всякога ще ти се явява в нужда. Това е любов, а не да ти пее всеки ден все една и съща песен "Цвете мило, цвете красно". Гениален е човекът на вечното разнообразие. Който се старее да си покаже само хубавата страна е излъскана мед, а не злато. Златото не се окислява.

Черната ложа работи като нервира двама и те не могат да се търпят. Винаги да запазваме спокойствието и самообладанието си.

В Божествения свят няма гнили плодове, всички са идеални. Няма и изкуствени плодове, само боядисани. Всичко, което търсиш отвън - щастието, то е в тебе. Няма щастие, когато няма хармония между четирите тела на човека. Той е тогава като раздрънкано пиано, което издава фалшива музика. Там няма хармония и радост. Необходима е вътрешна хармония между тези тела."

Един ден намерих вкъщи плик донесен от брат Гавраил и като го отворих прочетох една чудна легенда, разказана му от Учителя, с поръчка да ми я предаде, за да я претворя в поема. Още същата вечер седнах да я пиша, но тя се изля на английски език. В едно царство имало традиция, който донесе най-големия скъпоценен

камък на царя, да бъде назначен като пръв министър. Тръгнал един младеж към планината да търси такъв камък. На пътя го настигнал старец, който му казал, че може да го заведе при съкровището. Но условието, което старецът му разкрива го смущава. Той му казва, че ако занесе камъка на царя и стане пръв министър ще потъне в морето, както бе потънала звездата, която бе видял насън и ще се издигне тогава, когато дъното на морето стане планински връх. А той може да види камъка и отнесе образа му в сърцето си и да стане служител на скъпоценната си душа, която би му открила пътя към небето. Той сам трябва да разреши изхода на борбата, която ще се породи в него и когато вземе решение да го повика. Той ще слезе и го поведе по път непознат на никого дотогава, защото той не познава и странника.

На следния ден отидох при Учителя и Му я прочетох. Той я изслуша одобрително и каза, че сигурно съм я написала на английски, повече хора да я четат. Каза ми да я изпратя да се отпечата в Америка.

“Когато човек мисли, той разлага светлината на много цветове, на дъга. Цветът, баграта, е знак на мисъл. Тоновете без мисъл са безцветни. Когато пишете поезия не се ограничавайте във формите, а пишете както идват. За да държите духовна връзка с приятелите в Америка, пишете им понякога. Американците са практични, готови да приемат новото. Там има много жадни души. Те търсят нещо, което могат да приложат. България е най-трудната страна за приемане и приложение на Божественото и Новото. Ако българите го приемат, колко по-лесно ще го приемат готовите души в други страни.

Сега ти трябва търпение и енергия. Работи непрестанно. Когато имаш някой Божествен импулс, не отлагай. Когато отидеш в Щатите ще вършиш много неща: ще свириш и пееш, ще четеш беседи и предадеш Паневритмията. Музиката е достъпна и обща за всички

и всеки може да се възпитава с нея.

Не се безпокой, това не ти помага. Тревогите нямат място в нашия живот и в нашата работа. Сега като бяхме на Мусала за три дни, получихме много повече отколкото друг път при дълъг престой.”

Като Му говорих за плана ми да предам Рила в стихове на английски, Той ми каза: “Американците имат нужда от новите форми на поезия. Рила е завръщане към Божественото. Изкачването на Мусала е отиване при Бога. Ще се съкратят събитията в Европа.”}

В София бяха започнали бомбордировки и правеха затъмнение на целия град вечерно време. Дъхът на войната се носеше навсякъде и вълнението ни беше голямо. Обаче, Учителят не ни занимаваше с политически въпроси. Един ден ни каза: “Ако Наполеон разруши феодализма в Европа, Германия ще разруши егоизма.” В тези усилни времена Учителят една сутрин ми каза с твърд глас: “Герой трябва да бъдете!”

На 18 септември 1940 година при срещата ми с Учителя, Му прочетох ново стихотворение на английски “Музикантът”, след което Той ми каза: “Духът и душата са господарите. Те са работили векове да създадат ума и сърцето като свои слуги. Сега умът и сърцето трябва да се възпитават, да работят за духа и душата. Трябва да се създаде хармония между ума и сърцето. Това, което слиза е право и това, което възлиза и то е право - мислите се възпитават в сърцето.

Майката скърби, когато ѝ вземат сина, защото той ѝ е бил любимец в миналото; бащата най-много скърби като му вземат дъщерята - тя му е била любима в миналото. Сега хората трябва да се възпитат да не скърбят, то ще мине, да не се ревнуват. Сърцето и ума да се възпитат. В бъдеще яденето и всичко ще е религия. Сир-ом-мах - мъдрец, сиромашията съдържа всички условия. Тя е богата, всичко е посяла, то трябва пак в хамбара ѝ да се върне умножено. При сегашните условия, за да бъдеш понятен на хората, трябва да

бъдеш малък. Малките хора много работа могат да свършат.

Има методи на луната и методи на слънцето. Методите на луната действат само върху въображението, без да дават никакви резултати, обаче методите на слънцето всякога дават добри резултати. Човек трябва да мине от методите на луната към методите на слънцето. Това става, когато човек минава от низходящо към възходящо състояние. Само земята и луната оказват низходящо или възходящо влияние върху човека, а слънцето оказва само възходящо влияние.”

На тазгодишния събор Учителят говори върху една нова тема, която е от голяма важност за нашето духовно развитие, а именно: ”Вслушване”. Ето накратко съдържанието ѝ:

”Вслушването е едно качество, което се подкрепя от ума и сърцето. Които се вслушват вземат предвид всичко онова, което ще стане. Вслушването избавя човека от много нещастия. Който разбира тази дума много може да се ползва. Първите хора Адам и Ева не се вслушаха и затова пострадаха. И днешното човечество върви по този път. Много от дарбите се губят, когато човек не се вслушва. Който не се вслушва, аз го наричам винопиец. То е нисше желание на човека, чрез което той загубва връзката със съзнанието си.

Ти трябва да мислиш, за да бъдеш добър. Човек трябва да се вслушва и отвън и отвътре. Първо Бог говори отвън, а след това почва отвътре. Не се тревожете щом знаете това. Какво ще придобиете, ако се тревожите за вашия живот?

Ако един човек е здрав, ако има свежи чувства, ако има светли мисли, за този човек казваме, че има злато в себе си. Прана - сатва е слънчевата енергия, която създава златото в човека. Праната се всмуква в човешкия организъм.

На сприхавия можеш да му кажеш при разправия: “Ти си добър!” вместо “Ти трябва да бъдеш добър”! Аз

вярвам във вечно протичащото благо, а не в онова, което има край. Трябва да се спазват онези закони, които опознават хората и ги поставят в сферата на вечно протичащите блага.

Човек трябва да пази свято своето тяло, понеже то е Божествен склад на мисли и чувства. Това е предназначението на човека на земята. Божествената Любов е сила, която трябва да влезе в нашето сърце и нашето тяло.

Ако нямаш вслушване в онова, което ти се говори, Бог не може да ти се изяви. Ако ти се вслушаш в Бога отвън, изявен като мисъл, твоите работи ще почнат да се оправят. Във всеки човек Бог е вложил по една възможност и тази възможност ще гледаш да я реализираш. Ако ти за 30-40 години не изваяш едно хубаво дете, едно хубаво тяло, едно добро чело, какъв майстор си? Ева беше добра преди да срещне дявола. След това тя погрозня, потъмня и загуби своята светлина. И до днес тя трябва да работи над себе си, за да преодолее онова, което е загубила. Всеки, който греши оголява. Безнадеждието, безверието са голота, която умъртвява човека. Всички добри и възвишени мисли предават на човека нещо хубаво и красиво.

Аурата има цветовете на дъгата, когато човек има добри възвишени мисли, а се обезцветява, когато се нарушат функциите на Божествения живот в него, когато наруши Божественото растение на добродетелите си и Божествената си индивидуалност, тя се обезцветява и болестите идват. Гледайте да не загубите онова, което Бог е вложил във вас. Той е вложил във вас нещо много хубаво. Всеки, който не разбира Словото на Бога е сляп. Никога не оставяйте вашето сърце само да се разхожда из улиците. Пратете с него ума и волята да го придружават. Всяко действие, което извършваш трябва да бъде съзнателно.

Вслушвай се в Божествения глас, който на теб говори! Вслушвай се навреме, за да може всичко, което

вършиш да бъде навреме и на място. Ако ти не можеш да хванеш една красива мисъл, едно свежо чувство, ти нищо не си свършил.

Вслушвайте се в Божествената Любов и се обичайте едни други и Бог ще ви благослови.

Освободете се от старите си възгледи - сега трябва да учите, да работите и да изправяте погрешките си. Старите мисли изхвърли и замени с нови. Търси нов начин на мислене. Без светлина в мозъка си ти не можеш да мислиш право. Само когато светлината озари твоя път, ти можеш да видиш отношенията, които си създал, можеш да ги прецениш като добри и да схванеш, че задачата ти е свършена.

Да обичаш, значи да предадеш резултат на твоите отношения.

Доброто е семка, която ти трябва да посадиш в своя ум и когато чрез израсналото дърво семката се изяви в плод, тогава ти ще научиш какво е доброто, което си посадил. Кой човек е добър? Ако ти влезеш между караци се и сърдити хора и те продължават да се карат, ти добър ли си? Не, ти си раздорник. Аз наричам добър човек този, който може да сдобри хората и да остави трайна доброта в техните отношения. Ако ти събудиш милосърдието в твоите близни, ти си милосърден.

Най-малките работи дават големи последствия - мислиш - това е малка работа, но дава големи последствия.

Не се качвай на гърба на никой. Вярвай на онова чувство и на онази мисъл, които ще те отведат на добър край, те доброволно да те качат на гърба си.

Бог ти е дал един ум, а ти трябва да го развиваш, за да придобиеш светлина; дал ти е душа, за да добиеш онези благородни качества, които душата носи; дал ти е дух, от който да придобиеш мощ. Млад човек е онзи, който иска да изпълни Волята Божия и да придобие онова, което Бог е вложил в света. Стар е онзи, който

е влязъл в света на Мъдростта и се стреми да придобие Мъдростта. Началото на живота е Любовта, края на живота е Мъдростта, съединени, двете заедно дават Истината. Ти трябва да прилагаш Любовта и Мъдростта в твоя живот, за да познаеш Истината. Истината е, която ще придаде радост на твоя живот и ще облекчи страданията ти.

Съзнанието на мнозина още не е будно, защото често пъти като вървите по пътя бутате се, падате и ставате. Вашата светла мисъл и вашето добро сърце ще трябва да допринесат плод, който да поднесете на човечеството. Щастието ви седи в този принос. Поднеси твоите широки идеи на света. Мисли за Бога и Той ще мисли за теб. Бога слагай по-близо да себе си, за да може да ви представи онова, което е далеч от вас. Бог е първия и последния, Когото трябва да видиш във всеки.

Любовта е началото на живота, Мъдростта е края, а Истината е пътя, по който ти ще вървиш. Ако искаш да се проявиш на физическия свят, постави Бога пред себе си и ако си истинен, проявлението ти ще бъде реално. Истината е, която ще внесе корекция на погрешките, извършени по отношение на Любовта и Мъдростта.

Престъпление е да давате на хората плод след плод, престъпно е вашето разточителство, вие страдате от него. Прегрешение е да търгувате по такъв начин с Божията Любов, защото има неща, които са само за теб, които следва да ги приложиш в своя живот. Това благо го наричаме тайно. А явно е онова, което е ценно за мен и моите ближни.

Ако се борите със старото във вас, ще станете силни. Борете се и ще имате бъдеще. Ако не се борите с дявола в себе си, вие сте от глупавите деви. Ако се борите с нисшето във вас, вие сте от разумните деви. Бори се, за да бъдеш умен. Светът се нуждае от служители на доброто, които ще вършат работа. Ако

искаш да имаш придобивки в живота си, служи на доброто.

Когато тръгнеш с Истината, тогава всички глупости ще останат зад вратата, която младоженеца ще затвори.

Христос реши не лична своя задача, а задачата на цялото човечество и ние решаваме не своя задача, а задачата на хиляди, с които сме свързани.”

Тъй като есента на 1940 година не бях назначена, имах богати възможности да посещавам редовно беседите и да бъда често при Учителя. На 22 септември 1940 година в беседа Учителят ни каза много ценни неща. Той непрестанно хвърляше светлина в съзнанието ни по всички въпроси на живота, осмисляше и най-обикновените ни прояви.

“В света ние не страдаме, страда Бог, а ние само чувстваме Неговото страдание. Единствен Той страда, но е търпелив. В големите страдания се заражда Любовта Му - колкото повече страда, повече изявява Любовта Си. Любовта идва посредством страданието. Ако онова, което имаш не си готов да го дадеш на онези, които обичаш, ти любовта си не можеш да изявиш.

Изучаването на астрологията наизуст не е наука. Аз я изучавам по човешката глава. Юпитер е отзад на главата, Сатурн - по-горе встрани - той е внесъл страха в света, за да тури ред и порядък; Марс е над ухото, а Венера - отзад на главата. Месечината е обиколката на челото отгоре. Луната е 50 пъти по-малка от земята. Слънцето е вътре - от него излизат всички мисли. Луната е в умствения свят, тя е много студена. Поезия, философия, литература идат от луната. Когато хората се научили да лъжат, луната спряла да се върти, за да не се опорочи. Тя развива въображението и е майка на земята, според окултната наука. Жителите ѝ пращат сами светлина на неосветената страна. Хората ги изпъдиха от рая - от месечината. Те бяха онези, които ядоха от дървото на забранения плод. Аз турям рая на

месечината.”

На 3 октомври сутринта имах частен разговор с Учителя. Ето какво ми каза Той: “Можеш да съпроводиш някого с мисълта си, или и ти да отидеш с него. Можеш да му дадеш една книга, да го облечеш, или да му дадеш една кошница с плодове. А можеш всичко това да направиш едновременно, това е цялостност - и сам да отидеш с него. После той да направи същото към теб. Любовта има две врати - от едната влиза, от другата излиза. Това е приемане и предаване на Любовта. Тя като влезе, ти ще я приемеш и като излиза тя, ще те заведе при тези, с които ще те запознае, а като че ли това от теб излиза, така ще ти се стори. Някой като те обича, цени и се интересувай от процеса на любовта, който става в него. Той е процес, в който хиляди участват и ти ако не го цениш, туряш препятствие на самия процес. Бог се проявява в този процес, цени го. Ние се занимаваме с елементарното проучване и проявление на Любовта, искаме да я осезаем физически. Ние сме струна на Духа - човек като свири на цигулка от него излиза музиката, влиза в струната и създава известни трептения, които чрез въздуха се предават - въздухът е среда на тези трептения и за предаване. Тялото е струна на Духа. Човек може каквото музикално парче поиска да изсвири. Ще свири на стомаха си, на дишането, на мисленето. Да е музикант човек. Цветовете са признак, че човек е влязъл в един умствен свят на пречупване на светлината. Багри дава само мисълта, тя има бял цвят - синтетичен, а сърцето има червен цвят. Мисълта дава формите, а духовния свят - съдържанието, та белият цвят от само себе си нищо не може да представи ясно, идва тогава другият - червеният цвят и заедно работят. Човек по-голямата част от живота си преминава в чистене от утайки на миналото - мътната вода трябва да се филтрира. Да изучаваме природата - растенията от въглеродния двуокис се хранят и ние ще трябва да се научим от въглеродния двуокис да вадим

храна.

Сега в духовния свят много ядем. Правим 20 вдишки на една минута, а трябва две вдишки и две издишки на една минута да правим. Животните ядат цял ден, човек яде три пъти на ден, а колкото по-напредва, по-рядка става храната му. Та в дишането сме бързи и затова ни липсва търпение.

Учителят дава най-хубавата тема на ученика, а той трябва да я развие по най-хубав начин и после идва третото - той ще я прочете.

Истина е това, което постоянно освобождава човека, а не един път го освободи, а друг път го зароби.

Духът се проявява, а ние сме струна на Духа - да свирим!”

На следния ден Учителят каза една интересна мисъл в беседата си: “Само едно право съществува - когато съзнаеш, че си част от Цялото и работиш за Цялото, но и че то работи за теб. Това е единственото право, всичко друго е лъжа. В това е свободата - който работи за Цялото и Цялото работи за него. Той всичко може да постигне. Човек сам по себе си, вънка от Цялото нищо не може да постигне. Невъзможното за частта е възможно за Цялото и възможното за Цялото е възможно за частта. Ако работиш за Бога, и дърветата, и дъжда - всичко работи за теб и всичко навреме ще става. Молитвата помага само когато работиш за Господа и Той за теб.”

На 16 октомври Учителят каза в беседа: “Има съотношение между трите свята. Физическият свят е свят на проверка на нещата. От духовния свят като искат да проверят нещо, идват на земята.

Юпитер дава активност и дава дължина на човешкия мозък. Сатурн, Марс и луната дават разширение. Всички планети и звезди влияят на мозъка, който е възприемател. Бог дава, а ние приемаме и изучаваме нещата. Юпитер е професор - учи те да не грешиш, да се уважаваш и другите да не съблазняваш.

Сатурн е страха, но и справедливостта. Божественото ще се отрази на вашите пръсти, Духовното - на вашата длан, а физическото на ръката - дължината ѝ.

Петтях таланта е човешкия ум, двата таланта е човешкото сърце, а единият талант е човешката воля - не е работил. Човек има достатъчно воля, но тя трябва да се упражнява. Сърцето дава подтик на ума да работи и на волята да работи. Съдят онзи с единия талант, защото е бил при най-добри условия, но не работил.”

На 23 октомври имах частен разговор с Учителя. Сутринта бе държал чудна лекция и бях изпълнена с вдъхновение, когато влязох при Него. Този път Му прочетох писмото от една духовна сестра в Америка - г-жа Зинк, която Го бе видяла на тротоар в Ню Йорк светещ като слънце. Изпратих ѝ портрет на Учителя и тя бе много щастлива да види същото лице, което бе видяла на улицата. Писмото ѝ бе изпълнено с любов и благодарност. Ето какво ми каза Учителят след това: “Ние Любовта не можем да я уловим, виждаме само благословенията на Бога, добрите условия, които тя ни дава.

Луната повдига водата няколко фута, тя е динамична, движи мозъка; студена е - разсъдъка е студен, а слънцето е топлината, която движи и помага на сърцето. Когато разбереш нещата всичко ще ти стане приятно. Любовта се чувства по-съвършено с другите тела - като допреш физически тялото си, то е лош проводник на Любовта и любовта изчезва. С четири тела се чувства любовта. Причините за проявите на физическия свят са въвн от него. Има един лук въвн от лука, който го създава. Лампата свети, защото слънцето свети. Светлината е обединителната връзка между четирите свята: физически, астрален, умствен и причинен. Сега влиза светлина въвн физическия свят - излизаме от сферата на Кали Юга, тъмната, кална сфера, почва зазоряването в човечеството. Черната ложа прави последни усилия да възпрепятства дейността

от горе, но отгоре вече са се намесили - снегът е почнал да се топи и никой нищо не може да направи. Всичкият сняг сега ще се превърне на вода.

Има съществуване и живеене. Камъкът не живее, а съществува. Животът идва само, когато дойде Любовта, защото животът изтича от нея. Като спечелим Любовта, ще дойде Мъдростта, а след тях двете ще дойде Истината, която е дете - човек ще стане дете - резултат от Любовта и Мъдростта - Истината. Като изучим Любовта, Мъдростта и Истината в този свят, предстои ни да ги изучим в духовния свят, а после - в Божествения. Все има нещо да се учи, да се откриват все по-красиви светове - неизчерпаемо учение.

Хората нямат търпение да се изслушват, те търсят едно статическо добро и всеки по техните разбирания да се движи и живее. После се критикуват и осъждат един друг. Човек трябва да се отвори към Божествените блага и да ги приеме. Хората носят дебели дрехи, когато условията отвън са лоши, но те продължават да ги носят и когато условията са добри и е топло. Тънки дрехи трябва тогава. Леки мисли и малък товар. Детето не е глупаво и невежо - то има и дава само едно значение на всяка своя дума. Има единство в него.

Бъдещите хора ще могат да носят Любовта, сега още не може да издържи организма ни. Сега постепенно се каляваме и привикваме да носим Любовта. Днешната беседа е: "Пътят към щастието". Когато Любовта и Мъдростта говорят на човека, те не търсят логиката, за да се утвърдят, те говорят тъй както са и оставят сами да се наложат поради своята реалност. Човек с време разбира какво му говорят те. Има неща логични, които са прави, но има неща прави, които не са логични, не могат да се обяснят по пътя на логичното мислене. Хората досега как са мислили - вярвали са в нещо нереално и после са се разочаровали. А сега ще започнем да чувстваме и знаем, че мислим.

Защо да се осъждаме един друг? Някой художник

нарисувал една страна на планината и иска да каже, че такава е планината; друг художник може да нарисува другата страна - всеки да рисува каквото вижда и да дава свобода на другите.

Луната действа на птиците. Те живеят в един по-неблагоприятен свят от млекопитаещите. Птиците са ума, а млекопитаещите - сърцето. Млекопитаещите обичат комфортите. Религиозните са лунни типове - луната влияе на ума им.

Любовта идва за една хилядна от секундата при теб, оставя благата и ти живееш в последствията ѝ. Ние живеем в Бога, но не Го познаваме, а трябва Той да се движи, живее и съществува в нас. Примери за света на Новото ще бъдат народите от англо-саксонската раса - Америка, Англия, Германия.

Любовта прави беднотията красива. Един художник се интересува от бедни хора за сюжет и като ги нарисува, картината му се цени, а богатият не е добър сюжет за картина, обикновен е.

Това, което става днес не е наказание, то е разпределение на всеки според каквото е изработил и заслужил. Един заслужил пет таланта, пет ще получи, друг четири, три и т.н., всеки ще получи заслуженото.

Човек като почувства и разбере величието на Любовта, от самосебе си да е готов да ѝ служи.

Луната действа на ума - динамизира го, охлажда го, а слънцето действа на сърцето - стопля го. От светлината и топлината се явява движението - живота. Земята вследствие на топлината и светлината има движение и живот. Светлата епоха започва в 1942 година.”

В беседата два дни по-късно Учителят каза: “Взаимопомощта е Новото Учение. Старото няма да мине така лесно - змията през пукнатината на камъка ще мине, за да свали кожата си. Ограничителните условия, страданията и мъчнотиите са дупката, през която ще се мине, за да се смени кожата. Новите идеи

оттук се разпространяват през въздуха и много хора ги приемат. Славяните са юдино племе. Камъкът в Данаила, който порасъл и изпълнил цялата земя е Новото Учение. Българин - богарин - значи място на Бога. Остаряването е внушение, хипноза на черната ложа, човек трябва да се освободи от тази хипноза. Винаги съм 33 години.”

На 27 октомври Учителят допълни: “Българите не са избраните, но хромите, сакатите, които са поканени на вечерята, на тържеството. Вие сте повиканите от улицата, радвайте се, че сте поканени на вечерята на Агнето.”

На 1 ноември Учителят каза в беседата една нова мисъл, която ми направи силно впечатление. “Когато една мисъл само ви докосва, е в първото измерение; когато една мисъл става устойчива, е в третото измерение; а когато една мисъл расте и се развива, тя е в четвъртото измерение. Когато една идея се разширява, е във второто измерение. В третото измерение човек е в опозиционна война, крие се в своята крепост, а в четвъртото измерение, той е господар, излиза вън от това триизмерно тяло - мисъл, в която се е скрил. Освобождавайте се от ония ненужни мисли. Вие пренебрегвате една ваша ценна мисъл, която след 7-8 години мощна сила ще ви даде.”

След беседата Учителят отиде при пианото и ни говори, след което седна и започна да свири. Той винаги свиреше странни мелодии, освободени от всички наши музикални правила и теории. Казваше ни, че никога не свири чужда музика, а това, което идва в момента.

“Три условия има в Новия Път: първо, с любов да се приеме това, което се дава от природата и без критика; второто условие - трябва знание, за да крепи любовта; нужно е приложение на истината, която ще даде проявата във физическия свят, волята ще се прояви.

Повечето възгледи на хората са стари, ако всеки ден не се обновявате, остарявате. Всеки човек, когото престанат да обичат хората, остарява, а когото хората обикнат, подмладява се. Станете проводник на Божественото, за да ви обикнат и уважават. Вие искате да станете велики без да сте проводници. Ако си проводник на красивото велик художник ще станеш. Лицето е нива, градина - на някои има вече плодове, а на някои само картини има още. Някой има опит - посети ниви. Скръбта при радостта става осмислена, а радостта при скръбта става ценна." Тези мисли изказа Учителят на 8 ноември. Същия ден имах дълъг частен разговор с Него и Той ми каза: "Свободен човек е този, който има вяра в Бога, в себе си и в хората. Свободен е този, който знае, как да кара, да речем, един автомобил, да го спре напред пътя. За любовта, която ни се дава можем само да благодарим, това е единственото заплащане за нея.

Теориите на западния свят в окултно отношение са като че ли те карат да влезеш в себе си, в един дом, където не ти дават никаква работа и ти скоро се отегчаваш.

"Аз съм пътя, истината и живота" - пътят е цялата природа, която включва физическия, духовния и умствения свят, Истината е храната по пътя, която ти дава сила, зрели плодове, а живота е обработването, това, което обработва нещата, това, което гради, изгражда.

При разни условия, случаи, различни чувства се пораждат, та човек трябва да възпитава чувствата си. Бог, ако се изявява във всички живот как може някой да ме обиди? Ние трябва първо да се научим да виждаме и да чуваме.

Животните имат стадна психология, човек е индивидуализиран, а като стане разумен, той трябва да намери своето място между разумните същества и отношението си към тях. Във всичко да виждаме Бога

- че се движим и това е Бог. Той е турил слънцето така далече, че ако беше по-близо щяхме само слънце да виждаме, а сега виждаме и облаци и други неща в природата.”

Учителят включи големия радиоапарат, който каза, че му е подарък и ми обясни различните вълни. “На къси вълни станциите са много близо една до друга и по-ясно се чува предаването, а на средни вълни са по-раздалечени. Америка само на къси вълни може да се слуша, на дълги не може. Хората четат някакво четиво, но без да са изживели нещо, то още не е разбрано.

Да сме благодарни защото намираш се в голям студ и искаш огън, но нямаш кибрит. В този случай запалената клечка, която ще ти даде някой милиони струва, употребена, дошла на място и на време, стопляш се и целия ден ти е приятно.

Слънцето не ни действа непосредствено на ума, а го възприемаме чрез слънчевия възел, но Божествените лъчи действат направо и по-силно - отвътре и отвън. Луната е религиите.

Любовта е един велик свят за проучване - тя е най-напред даване на човека, после - обработване на взетото и пак вземане. Като умре човек вземат му живота, обновяват го и пак му го дават. Взетото да обработим и да го дадем изработено. Ти като дадеш на някой нещо ценно, да речем, от хляба си, ти олекваш, а той натежава.

Може да цитираш един стих от Библията, но това още не значи много нещо - този стих ще се посее най-напред, като “Аз съм пътя, истината и живота”, ще поникне и плод като върже чак тогава той ще бъде разбран. Без да бъде опитан и преживян, той остава скрит, неразбран за теб.

В бъдеще ще се разтегли животът, за да може да се наблюдава процесът му - съграждащият процес.

Великите Учители са предавателите, а ние да станем приемници, правилни проводници.”

Този ден Учителят бе особено силен и светъл. Стоях с пълно благоговение пред Него и жадно поглъщах Словата Му. Той винаги говореше с мек, тих глас, а очите Му излъчваха благодат, радост и светлина. Човек изчезваше пред лицето Му и се превръщаше в слух и обожание. Толкова музика, толкова красота и мир се разливаха от святата Му личност, че един миг край Него бе достатъчен да внесе нова струя в живота ти и да го преобрази. А Той ме държеше с часове, когато започнеш да ми говори и винаги излизах от Него вдъхновена и щастлива. Веднага сядах да напиша онези Негови мисли, които с огнени букви се запечатваха в паметта ми. Много Негови Слова събуждаха в мен дълбок размисъл и се превръщаха в музика или поезия. Казах Му: “Учителю, стотици музиканти и поети да дойдат не биха могли да въплътят великите Слова, които ни дават”, а Той тихо ми отговори: “Давам ви материал за две хиляди години сега”. Когато човешките съзнания прогледнат и се обърнат към Източника на всяко благо и живот, какъв глад за духовна храна ще настане в света! Как ще търсят всички жадни Извора на Истината!

“Сега е зима, но ще дойде пролетта”, казваше Той и действително това бяха тежките години на нечовешки изпитания и страдания - Втората световна война. Всички сърца бяха свити и уплашени от неизвестността на утрешния ден, но при Учителя ние живеехме в рай. Никога дори като малко дете не бях живяла тъй леко и безгрижно както под Неговото бащинско крило. Никога и през ум не ми минаваше, че ще дойде ден на раздяла с Учителя на земята. За мен Той беше вечността, безсмъртието. Преди да вляза при Него, свалях обувките си в предверието и тихо на пръсти се отправях към Него да Го поздравя като Му целуна святата десница. Понеже винаги превеждах Негови беседи, Той ме караше понякога да прочета нещо от превода. Той никога не говореше английски с мен, макар че перфектно

го владееше.

Времето се бе захладило към края на ноември, но стаичката Му бе още неотоплена. Един ден като седнах срещу Него за разговор, Той отиде до шкафа, извади бели вълнени чорапи и ми ги даде да ги обуя. Наистина краката ми бяха поизстинали. Почувствах се щастлива, че обувам Негови чорапи като знаех, че всичко, което Учителя правеше бе от значение не само за телесния ни, но и за душевния ни живот. Краката са символ на добродетелите и Той искаше да развиваме всички добродетели в нас и живеем в пълна чистота, а белият цвят означава чистота. На изпращане често ми даваше някакъв плод, от който винаги гледах да дам на майка ми или на някоя близка душа. Майка ми посещаваше беседите с мен и понякога приготвяше хубав обяд за Учителя, който Му занасях. Той винаги го приемаше с усмивка, и когато ми връщаше съдовете поставяше ябълка или друг плод в тях. Веднъж помня, че беше сложил една много едра червена ябълка в съдинката и тя остана като скъп спомен за великата Му любов към нас. Майка ми беше много тиха и скромна жена и не искаше да отнема време на Учителя, та не ходеше да разговаря с Него, но тя от младини имаше благоговейно отношение към Него. Нейната по-стара сестра, Анка Конярова, която бе отгледала майка ми - сирак, бе една от първите ученички на Учителя. Тя живееше много далеч от Изгрева, но не пропусна никога беседа. Всяка сряда и неделя тръгваше в три часа сутринта през всяко време на годината с нейната приятелка сестра Добринка Влахова и стигаше навреме за беседата. Тя най-напред заведе майка ми при Учителя, когато бяхме малки деца.

Учителят нямаше чешма в горницата, та често подаваше съда си на някого да Му донесе вода. Веднъж ме извика горе в горницата и дълго ми говори. "Една праскова има по-фини вибрации и когато расте между сливи не се чувства добре. Дърветата си пращат привети по вятъра." Тази идея така ми се хареса, че

написах веднага стихотворението "Песента на нара". Учителят ми казваше да пиша така, както идват творбите, в свободна форма, да се не придържам към приетите форми. И така работех, както със стиховете, така и с музиката. "Колкото повече едно цвете страда, толкова по-силно ухание излъчва", ми каза Учителят. Ето една част от "Песента на нара":

*В градината ми цъфнаха цветя -
нарцисите, зюмбюла,
пролет е дошла.*

*Разпукнаха се розовите пъпки
на ябълката, дюлята,
а между тях прекрасен ален нар цъфтеше,
цъфтеше той и пръскаше ухание
тъй сладостно
но този аромат не бе освен дихание
нерадостно.*

*И отлетях на леките крила
на скръбната му песен
да разбере какво той искаше,
и за какво копнееше
самотникът унесен.*

*И там далече в китната гора
намерих нар, чиято песен
се лееше в минорната печална гама
на неговата дружка.*

*Цъфтеше той, въздишаше за нея
притиснат между грубите тела
на две дървета с тягостно дихание,
разливащи мелодии без крила...*

*Години бяха минали,
а наровете стройни растяха разделени.
Само когато пролет дойдеше
цъфтяха и си пращаха привети
по ветрения лъх -
в нежен аромат облени*

*въздишаха, въздишаха уханье
родено от страдание
на двама влюбени,
но разделени...
и т.н.*

Идеята ми даде Учителят на 20 декември 1940 година.

Почти винаги след беседа Учителят слизаше в салона, сядаше до топлата печка, ние Го заобикаляхме и Той започваше да ни говори. Ето какво ни каза на 3 януари 1941 година: “На влюбени не предавайте Новото Учение. Не давайте плодове на други преди да ги опитате вие. Грънците след като се опекаат на работа ще ги турят. Мъчно се учи на земята - ако си с много хубави дрехи, ще те ограбят, ако си със скъсани дрехи, ще ти се присмелят. Дошли сте тук да учите. Христос е бил висок, снажен човек. И отвън Той трябва да ти проговори и да Го видиш.

Вие отхвърляте водата, която пиете като казвате, че и друг е пил от тая вода. Вие сте първи, които точно тази вода пиете, на този камък стъпвате и сядате.

Апостолите са на земята и проповядват сега. Христос е навсякъде, но някъде е още тъмно и не се вижда. Обичайте замръзнала чешма, защото тя ще има само вашия образ, а течащата чешма обича всички, не може да има един, а цели четиридесет образа ще има. Тя бърза, работа върши и не спира на един образ.

Колко любовни писма получавам за вас от принцове, графове и пр. По 10, 20 хиляди души слизат навсякъде по земята и един ден твоето настроение е хубаво, друг ден - лошо, това са все състояния на тия с които си свързан. В бъдеще всички ще се срещнете в Новата земя.

Някое възвишено същество ви носи като скъпоценен камък на пръста си и казва: “Как не ме разбира!” Скъпоценните камъни са деца на много

възвишени същества.

Ако една мома предпочете един момък пред другите, тя не е вече идеална за мен. Тя не трябва да предпочита никой. Всички сме като едно цяло пред Бога. Ние сме в Бога - в Христа - но Той не е, не живее още в нас. Ако Той живее в нас към всички ще сме пълни с любов и ще уважаваме всеки, защото ще виждаме Бог във всеки.

Остарявате, защото се държите за ръцете си, за очите си, за ушите си - човекът не е очите и пр., те са слуги и трябва да работят за него, а не ние да се свързваме с тези слуги и да ги смятаме за човека. Свързвайте се с това, което мисли и чувства във вас, не с вашите слуги.

Всичко е в температурата, в топлината ви - на 33 години има най-умерена топлина. Числото 33 е примирение на брата със сестрата, умът и сърцето работят заедно в хармония.”

Учителят ни предупреди, че скоро идва матура. Сега след цели 33 години откакто ни каза тези думи, мога да кажа, че всички бяхме подложени на матура и още я държим. Изпитваха ни по всички линии на живота. Трябваше наистина голямо търпение да имаме, за да издържим матурата. Най-много се изпита нашето търпение. Но преди да каже думите за матура, Учителят каза: “Сега имате едно скъпоценно камъче, но то си мисли: колко страдания, колко сълзи съм проляло докато стана такова камъче. Но ако е отхвърляло тези страдания, то е щяло да остане обикновено. Сега като го погледнеш при мъчнотия, то ще ти казва: “Търпение”.

На 6 декември имяхме братска вечеря в салона с ориз и хляб. Учителят бе на трапезата, на която сядаха по-старите братя. След вечерята се изнесе концерт. На 22 март и 22 септември винаги имяхме братска вечеря с наряд. Но този път вечерята беше само една братска среща.

На 8 януари 1941 година сутринта Учителят каза

в беседата: “Туряме Любовта като нова сила за в бъдеще. Проявлението на Любовта е един от най-великите моменти в битието. Сега се приготвявате за Любовта. На физическия свят ще сте дете, в духовния свят - възрастен, а в Божествения свят - стар, тогава ще се проявите правилно в Любовта. Децата носят сила, възрастните - топлина, а старите - светлина. Туй, което могат да ви вземат хората не е любов - свързвайте Любовта с безсмъртието. Божественият свят е хармоничен, човешкият е мелодичен, а духовният свят дава сила на тона. Пеперудата е дете на ангелите - има 40 багри.”

На 7 януари се срещнах с Учителя. Той ми каза следното: “В миналото е трябвало милиони години, за да поникне нещо; а сега - само няколко месеца, защото в Любовта нещата стават бързо - времето се съкратява в Любовта. В чакането на Любовта времето е дълго. Сега се образува нов път в съзнанието на братството. Опишете “Пътя на Новия Живот”, то е както дървото - зиме е в състояние на приготвление, пролет - в цъфтене, то е обличане, а есен - плодовете са узрели, то е работа - това са етапите. Млад, възрастен и стар - човек трябва да носи тези трима едновременно - то е да знае към всеки как да се отнесе. Когато момата играе на хорото, то е цъфтене. А когато я турят на работа, то е зреене. Детето продава житото, възрастният меси хляба, а старият го яде. Има колела големи и малки, всички да работят заедно.”

На 10 януари Учителят даде следните ценни мисли: “Създайте си един идеал - каквото правите да го правите за Онзи, Който всичко ви е дал. Сами да се филтрирате - не оставяйте прах и кал във вашето съзнание, пречиствайте го.

Реализираната красота е воля, съдържанието на красотата е сърцето, а оня простор на красотата е ума. Красивият човек успокоително действа. Векове на усилена деятелност прави един ангел - минал е дълга

школа на възпитание докато се е проявил. Да имате непреодолима воля. Та и вас сега на изпитания са ви сложили. Туй, което ви е дадено ви трябва най-малко 1000 години да работите, за да го развиете. Сега съчетаваме частите на човешкия ум, сърце и воля, да се сглоби човешкия организъм, да може душата да се прояви, да си доволен от себе си и да си доволен от Господа.

Вие не сте цъфнали още! Какви деца ще станете, та ангелите ще се спират при вас да ви оглеждат. Вие при едно хубаво цвете не се ли спирате? Няма по-красиво нещо на земята от едно цъфнало сърце, от един цъфнал ум, от една цъфнала воля облечени в царски дрехи.”

Учителят ни даде задача да образуваме триъгълници - по трима души в група - и така да работим. Работата по триъгълника трае две години с будно съзнание, което оттам насетне се превръща вече на живот и изявление на ученика до края.

Най-напред работата на триъгълника трае три месеца. Първо се хвърля жребие с листчета с трите думи: Любов, Мъдрост, Истина. Всеки от тримата ученика взема едно листче и вече работи с първите показания дадени тук цял един месец. След това на същата дата на следващия месец се започва работа върху следващата добродетел. И това пак трае един месец. Третият път се взема следващата добродетел.

Този триъгълник не е статически. Работата е динамична и триъгълникът се върти. Първата линия нагоре е линия на Любовта; втората линия надолу е линия на Мъдростта, а хоризонталната - третата, е Истината. Така че в три месеца всеки един мин два пъти на целия триъгълник - трите страни.

След това четвъртия месец всеки един от триъгълника ще работи едновременно върху трите добродетели. След това се почва втората част на работата - психоаналитическата страна. И тя трае три месеца -

последователно се изреждат всичките страни на триъгълника, а четвъртия месец работата е обща, всички работят върху трите добродетели едновременно и имат будна мисъл и внимание в дейността си. След това започва третият дял от работата за три месеца, която е вече метафизическа. Тя също трае три месеца и един - за обща работа - това е дванадесетия месец.

Втора част: МЪДРОСТ - да проявим Любовта към ближния, това значи да слушаме който и да е, каквото и да говори и да възприемаме светлината, която се пада на нас. Това е Мъдрост. Мъдростта е слушане и възприемане светлината необходима за нашия растеж и даване преднина на другите. Послушанието е врата на Мъдростта.

ИСТИНА. Истината засяга Любовта към себе си, затова тя е строга. Аз да говоря Истината без никаква лъжа. Човек носи името човек, защото само той може да говори Истината. И това го отличава от животните. И човек, за да запази името си, че е човек, трябва да говори Истината. В това седи неговото достоинство. Истината може да се премълчи, защото тя заема високо място. Това е равнозначно на Истина. Така и Христос е премълчал, когато са Го питали: “Що е Истина?” Истина, това значи живот без лъжа.”

Част трета от работата на триъгълника, метафизическа половина.

ЛЮБОВТА за всекиго ще каже по нещо добро. Ще търси у всекиго да намери доброто, което се крие в него и ще се радва, че е открил това добро. Защото Любовта от Бога е излязла, тя у всички и във всяко нещо е оставила своя отпечатък - доброто. И заради нея се казва: всичко е за добро.

МЪДРОСТТА за никого няма да говори нищо лошо. Това е Мъдрост. Всичко каквото става е разумно и е за добро. Мъдростта не съди никого. Съдбата е на Твореца.

ИСТИНАТА няма да говори нищо за себе си,

защото Истината е навсякъде и личността не прави изключение. А всички са на Бога създания и творения. Няма какво да се туря личността пред другите. Бог трябва да се разкрие у всекиго, а като не говори човек много за себе си, той ще има възможност да разкрие Бога у другите. Това е право на Истината. Тя търси и намира Бога навсякъде. Истината - това е приложение на нещата.

На 12 януари Учителят ни издигна чрез чудната си вдъхновена беседа на висок връх. Словото Му прозвуча като велика симфония и ме вдъхнови да напиша още същия ден "Всемирния Химн". Кодата на беседата беше:

"Вярвай в ума си, който е слуга на Духа и в сърцето си, което е слугиня на Любовта. Радвайте се, че живеете сега в неорганизираната земя, но ще живеете в обетованата земя."

ВСЕМИРНИЯ ХИМН

*В безбройните картини,
кои безспир рисуваш Ти,
всемира цял е скрит:
симфонии от милион звезди
излъчват те. Какъв живот трепти
във всяка краска, всеки тон -
неволно питам: Кой си Ти?
- Велик художник на всемира,
на слънцето живот безсмъртен
що безспир твори и праща -
грееш, светиш Ти,
Пресветли Сине на Небето.
Възлюбени! - долита отзвук велегласен
на тихата мелодия коя в душата ми трепти.
С хармониите говориш Ти,
с безбройните звезди,
отваряш вечен път*

за всичките души към она кът,
почти забравен,
където вечно щастие цари.
Ти ставаш Път
към ангели в небето,
Път златен към Всемирния Олтар
на Жива Светлина
към който най-подир
безброй души свят полет ще поемат,
освободени, радостни певци
небето и земята ще превземат.
Ще екне химнът мощен на Любов -
обединителка на всичко живо -
на общия живот;
ще екнат басовете на земята
в симфонията всемирна,
в хармония със арфи златострунни
на слънцето, луната,
звездите отдалече ще пригласят -
О, дивен миг тържествен,
кога земя и въздух ще възнасят
Всемирний Химн Божествен
към Извора на Вечния Живот!
Земята тръпне в радостно мълчание
пред Мощния Ти глас,
пред безграничното велико знание
и чака тоя час,
когато всичко Твоя химн ще пее,
и в нова Светлина
разумно ще твори и ще живее.
От Твойта топлина
леда вековен ще се разтопи,
защото ще изгрее в съзнанията земни
Твоя Феб и мрака ще разсее -
Едно да станем с Теб!

“Да се пречисти ума, сърцето и тялото, да се примириш с цялата природа, с всички, да нямаш ни най-малкото неприятно чувство към нищо и никой,

тогава ще ти се яви това светло същество да те учи. Когато рисувам една картина, тя ще стане каквато я искам - да има търпение. Ученикът да иска да стане като своя Учител” - 15. I .1941 г.

На Богоявление, 19 януари следобед имах разговор с Учителя, който трая повече от два часа. Наистина сега виждам как Той е работел върху нас при тези частни срещи, както един велик художник върху някоя любима картина. Учителят денонощно работеше върху нас в това съм била винаги убедена. Той изглаждаше грапавините ни, нанасяше багри, които хармонично действаха върху душевния ни живот, даваше дълбочина на картината - одухотворяваше я непрестанно. Това Той вършеше с най-чиста и свята Любов, която ни предаваше чрез личността и словото си.

Този следобед Учителят беше много разположен и ми даде много съвети. “Нито надценявай, нито подценявай човека, бъди справедлива и поддържай равновесието на вещите. Има кармични задължения и ако се влюбиш, ще страдаш много, ледът бързо ще се стопи и като покрие големи области ще причини наводнения. Поддържай светлината си както е сега - обикаляй, върви по крива линия около правата, за да стигнеш целта. Любовта е единствената сила, която само дава и никога не иска нищо да ѝ се върне.

Остави Майката Любов да те учи как да обичаш. Когато чуеш фалшив тон, изправи го в себе си и така го чуй изправен, не го оставяй да премине към другите фалшив. Така се поправят хората. Където мине Любовта, тя предава живот на всичко.

Когато отвориш радиото си, често пъти не можеш да го изключиш. Научи се да го изключваш, за неправилните тонове. Когато направиш крив завой, свързваш се с по-нисши същества от теб.”

Учителят извади от джоба си два ключа на къса сребърна верижка и ми ги показа. Верижката нямаше възел. Той постави ключовете отново в джоба си и като

ги извади, верижката беше вързана. Той я развърза и пак постави ключовете в джоба си и тя отново се завърза. Тогава Той остави на нея само един малък възел, който трябваше - така си помислих, аз сама да развържа. Това бе предметен урок, който Той ми даде с ключовете.

“Бъди малка като слънцето, но върши чудесата, които слънцето върши. Отвън бъди скромна, не изнасяй на показ най-хубавите си плодове, защото има крадливи духове и те обират. Когато някой ти поднесе нещо лошо, употреби го като тор на някое плодно дърво и после му поднеси от сладкия плод на дървото. Това прави Любовта, то е нейния метод.

Човек трябва да живее в Духа си за Славата на Бога. Царството Божие е животът в душата му, а Волята Божия е човешкия ум и тяло. Физическият живот е за Волята Божия, духовния - за Царството Божие, а Божествения живот е за името Божие - Славата Божия. Тъй трябва да живее човек.

Упражнявай се да си представиш ясно червения цвят. Черният цвят е сенките във физическия свят - той принадлежи към физическия свят.

Тъй като човек винаги сменя една красива мома с друга по-красива, нека оставим Красотата и Слънцето да избират както те намерят за добре. Давай свобода на всеки човек. Бъди справедлива - ако видиш някои пъпки още неразпукнати, мисли, че те съдържат качествата, само времето им още не е дошло.

Имай правилно отношение към себе си, нито се надценявай, нито се подценявай. Жертва е това, което ти е съществено. Снегът, който пролет се топи не е никаква жертва - такава е щедростта на някои хора, но това е земен закон само, снегът иска не иска ще се стопи.

Има духове, които те обират. След като Любовта ти даде това, от което имаш нужда, те ти го отнемат и се мъчат да те убедят, че Любовта нищо не ти е дала.

От 8000 години отношенията ни са били неправилни, защото са били неправилни към Бога. Ти страдаш от насилие в Любовта; защото насила си искала нещо от Бога, /а насила е, когато не искаме нещо с Любов към Бога/. Ако изправим отношенията си към Бога, ще се изправят и нашите отношения помежду ни.”

През 1944 година в село Мърчаево, Учителят ми каза, че отношението на хората към нас показват какви са нашите отношения към Бога.

“Във физическата любов има някакво користолюбие, а в приятелството - душевна близост - Приятелството се изразява в добрите чувства.

Сега от силата да се извади грубостта и твърдостта, а от мекотата да се внимава да не се огъва и прави трапове и неравен пътя.

Когато преминаваш към по-висока цветна гама, най-напред ще минеш през един тъмен пояс в ума си, а после постепенно ще започнат да се явяват цветовете. Най-напред ще се яви червеният цвят. Старай се да видиш ясно ярките живи цветове в ума ти.

Страданието е освобождаване от нечистотиите и гнойта в нас, то е чистене. Ако най-напред надцениш някой и той си създаде високо мнение за себе си, ти го третираш като диамант, но после, ако видиш, че не е това, което си мислила и намалиш уважението си към него, той става недоволен. Имай еднакво отношение към всички. Ставай рано сутринта без будилник. Ти поръчаш на някого много плат, а после не можеш да го купиш всичкия, а само една четвърт, той остава озадачен. Не трябва да работи толкоз за тебе. В Любовта няма грешки, всичко се прощава. Има хора, които създават зима в теб, други създават пролет или лято, различни течения създават хората.”

На 22 януари Учителят каза: “Христос и сега говори. Един като се повдига, всички се повдигат. Ще направя китка от Бетховена, Баха, Моцарта, от хубавите

работи.

Бетховен - отдолу-нагоре - търси посока на движението; Моцарт - отгоре-надолу, Бах - игривото дете, има съдържание, изявява движението на природата. Шуман се занимава с материални работи. Бетховен е драматичен, а Вагнер е най-драматичен, има чувство за грандиозното. Музикантите са разни фази. Бах е имал една отлична система - здраве.

Новата музика ще са децата, които ще се родят от старата музика - майката и бащата. Тези деца ще са гениални. Когато някой свири да не го критикуват, защото ще го спънат. Ако композираш и имаш някой, чиито трептения не се хармонират с твоите, не ще можеш да композираш. Затова се раждат плеяда музиканти, които си помагат взаимно. Един говори, но той е израз на 12 души. Един държи реч, другите го подкрепят."

На 29 януари Учителят държа паметна беседа, в която даде една музикална тема изключителна по красота и дълбочина. Той слезе на беседа с цигулката, което правеше понякога, и засвири темата, като по едно време запя, докато свиреше. Нарече темата "Свързване на трите свят": "Мехейн" - слизане, "Хейн" - примирение. Това бе свободно пеене. "Тази мелодия сега влезе в света, каза Той. Беседата нарече "Законът на обнова". "Природата иска да пробужда и обновява човека през носа, очите, устата, кожата. За да се обновява човек трябва да е в хармония с онзи предмет, който изучава. Като обичаш природата, тя те обновява. Законът за обновата изисква да се премахнат противоречията. Да изучаваме организма си, да знаем обновителните места. Човек има стотина органи. Любовта е вечно обновление. Господ само като погледне света всичко ще стане както Той иска, всичко ще се превърне на добро."

Мелодията, която Учителят изсвири вдъхновено и тихо я пригласяше, влезе като силна, животворяща

струя в душата ми. Записах част от нея, а след беседата чета следните думи в тетрадката си: “Мехейн, хейн - небесна милост, примирение - прозвучаха тези странни думи от устните Му, а лъка Му изтръгна мелодии, които за пръв път идеха от небето и разкриваха свят на мир и красота. Тази мелодия се запечата дълбоко в мен и ще принесе плод през бъдещите години.”

И наистина, след една година я развих в песента “Хвала на Любовта”, а в течение на 21 година тя остана основен мотив в ораторията*, която написах върху книгата “Заветът на цветните лъчи” от Учителя! Когато за първи път изсвирих и изпах на Учителя песента “Хвала на Любовта” Той ме накара да я повторя и я изслуша внимателно. Първите думи бяха: “В смирение приближете се до Вечния Баща”. Учителят ги коригира: “В смирение едно станете с Вечния Баща”. След няколко дни Учителят ме видя на площадката при лимоните и тихо ми каза: “Гениите на музиката ви дадоха тази песен. Тя ще ви следва през целия ви живот”. Думите Му излязоха верни, напълно верни, защото тази тема никога не ме напуска и става майка на много други творби. С магическата сила на музиката Учителят работеше върху всички земни съзнания, преобразяваше ни и ни въвеждаше тихо, но сигурно в обетованата земя, за която ни говореше понякога. “Новото ще влезе чрез музиката в света”, казваше Той и създаваше постоянно песни, паневритмии - музика със съответни движения и пр. Велик музикант, вдъхновен и мощен творец е Учителя. Той веднъж казал на някой, че ако слезе на земята следния път ще слезе като музикант.

“Пейте, рекох, чрез пеенето излизате от противоречието. Пеенето е бърз метод за постижения и много може да постигнете чрез музиката”, ми казваше Той. Постоянно ни напомняше за великото предназначение на музиката и веднъж каза: “Когато отидете пред вратата на рая ще ви накарат да изпеете

---

* Тази оратория е озаглавена “Отец на Светлините” /неизд./ - авт.бел.

една песен. От това ще зависи дали ще ви пуснат вътре.”

На 11 февруари Учителят каза: “Сега ви давам елементите, от които ще изградите новото здание на живота. Не мога да ви дам нещо готово изработено, защото няма да оставя място за проявление на вашето творчество и лична свобода. Давам ви дъска и четири струни - работете. Давам ви материали като ги разглеждам по естество и съдържание и изтъквам някои от възможностите скрити в тях и казвам: ето, има какво да работите, имате материал за през вековете. Това, което ви давам не е нито всичко за вас, нито за сега. Казвам ви: за да придобиете живота, най-великото благо на земята, трябва ви Любовта. А за нейното придобиване има само един път - мекотата. Докато не се стопи твърдината ви, леда ви, нито на сън няма да видите и усетите Любовта. За нея се иска голяма подготовка. Както за разцъфтяването на едно цвете са нужни влага и слънце, така, за да цъфне Любовта във вас се искат хубави вътрешни условия. А те са: хармонично разположение и мекота. Мекотата е предверието на Любовта. За да изври* някой извор, чиято вода слиза от върховете, нужна е мека почва. Той извира в меката долина най-лесно. Пригответе се да слезе във вас Духа да ви учи - това е Истината.”

На 12 февруари имах частен разговор с Учителя и Той ми каза: “Хората търсят големите работи, но в Любовта малките работи са ценни. Зимно време една клечка кибрит е ценна, а не един диамант. Хората искат да обсебят Любовта, но човек е едно радио - той не произвежда музиката, а я долавя отдалеч. Как ще обсебиш радиото? Любовта дава твоето, и взема своето - дава обработения материал, а взема суровия - безлюбието. Не да говориш за Любовта, а един поглед на Любовта преобразява безлюбието, то капитулира, и най-твърдият човек е победен.

Поетът тъй да облече цветята, че те да започнат

---

* избликне - ред бел.

да му говорят. Те са възвишени същества слезли да поучат хората. Хората щяха много по-твърди и груби да са, ако нямаше цветя.

Има интервали, които скъсват струните. Главното е да дадеш подтик на един човек да поникне ядката на ореха в него, не гледай черупката му. Дървото е в семката. Да имаме Любов, тя ще говори на другите не с думи, а с поглед, с еманации, ще се разпръсква. Любовта не е наша. Да дойдеш до положение нищо да не те дразни и изкарва из хармония в себе си. Нашата задача е да будим Любовта, Божественото в другите.

Кои са наши? Които приемат Любовта и предават Любовта са наши. Толстой е писал много хубави работи за Любовта, но тя е обвита в много обвивики, които трябва да се свалят. Как да обичаме и да сме добри - това е въпроса. Добрият човек привлича възвишени същества, които и на него и на другите помагат. 7 x 7 = 49 - седем тела и седем чувства - четиридесет и девет чувства има човек, с които да се съобщава с другите светове. Един ден човек ще го питат за същественото. То сега още се започва. А същественото и реалното е Любовта. За сега тя прави всичко - тя щади, примирява, насърчава хората. Над нас още не може да се приложи силата. Божията Любов дава условие за развитието на нашите души. Тя ти дава живота, а ти взема безлюбието.

Цветовете са пътища по които да тръгне черния цвят. Когато се пробуди психическия живот, ти виждаш трептящи цветове: червен, жълт и т.н.

Любовта да влезе в нас и никога да не ни напуска, да я предаваме навсякъде.

Дал съм ви музика, която твори друга, строи и пр. Никога не свиря това, което други са писали - то за мен е надбягвания, скачания, няма в него идея. Свиря това, което ме храни и свързва, то е музика от живата природа.”

Един ден след беседа се бяхме събрали около пианото с Учителя и Той ме помоли да изпълня “Хвала

на *Любовта*". Когато я изпях Той заговори: "Тази песен е за новия хор от добри певци, който сега се образува. Нов диригент ни трябва, тук много диригенти е имало. Това пеене е извън времето. То не е за обикновените хора, а за посветените."

Същия ден в частен разговор ми каза: "Баритонът е тревица, която чака светлината на сопрана, алтът е росата, а тенорът обилно ги полива, басът ги одобрява - обира плодовете. Сопранът има интензивност. Във височините противодействието е по-голямо. Долно ДО" е факт, МИ, СОЛ" са закони на ДО, а горно ДО е принцип. Разлагането на акорд е отгоре надолу - вземаш един тон силно, той извиква обертоновете - съществува в по-горните светове, които слизат и разлагат тона. Силният тон, който си взел е като силна струя, събиране на тона, и ти възлизаш, след което идва слизането от върха. При възкачването натежаваш, защото вземаш много, а и даваш. Чуват се обертоновете - то е като наливане вода в лейка - силната струя я разлагаш чрез решетка и поливаш цветята. При едночасово пеене много цветя в хората поникват, те се радват и са доволни. Акордът ДО МИ СОЛ е външно изявление на музиката, а РЕ ФА - вътрешните ѝ възможности. При ФА СОЛ външно се обличаш и се показваш, а при ЛА СИ вътрешно ядеш. СИ е отворен път за по-висок свят. При по-високите тонове външното налягане е по-голямо, а при ниските тонове - вътрешното напрежение е по-голямо. Горно ДО е принципа на долно ДО; като вземеш ДО МИ СОЛ, а след туй РЕ ФА, ДО МИ СОЛ" ще получат съдържание, а РЕ ФА ще предизвикат ЛА СИ, които ще дадат узрелия плод.

Фактите си имат закони, законите си имат закони и принципите си имат закони. В третото измерение всичко е статическо. Движението, растенето, времето са четвъртото измерение.

Новите диригенти няма да дирижират в бъдеще като сега, сега механично дирижират - на фактите, а

тогава диригентството ще е на принципите. Минорът е понижените тонове, те дават и са къси вълни, а мажора вземат, тежки са, те са дълги вълни.

Любовта на мъжа носи сила, енергия, а на жената мекота, красота. Едно същество те обича и ти като мислиш за него протичат към теб Божествените енергии. Някой, който те обича ти донася дарове и си отива, но остава в теб даровете си. Ти гледай отношението - разположението - на един човек към теб, а не какво той ще ти даде.

Когато залязва слънцето, радвай се, че други осветява.

Съществуват факти, наука - закони, и принципи. Ние не можем да заключаваме от принципите за фактите, а от принципите за науката - законите, и от последните за фактите. Факт е, че има изгрев и залез на слънцето, но той зависи от земята, обуславя се от нейното движение, а не зависи от слънцето, защото то вечно грее. Но от въртенето на земята около себе си се явява ден и нощ, а от въртенето на земята около слънцето се явяват четирите годишни времена, или детство, юношество, възраст и старост. Но принципът е, че всичко се дължи на въртенето на земята, което е създадено от слънцето, то кара земята да се върти. От теб обаче зависи да накараш слънцето да изгрее или да залезе. Скръбен си - залез е, радостта е изгрев, но и двете - скръб и радост зависят от самия човек. Не можеш от фактите да направиш скок - да разкриеш принципите.

Закъснение има в духовния свят, когато не разбираш законите - не прилагаш на време и на място Любовта, а отлагаш и пропускаш шансовете. Голямото къснение се дължи на големите препятствия, които по пътя си не си могъл с волята си да надмогнеш.

Трябва с времето на слънцето да живеем. Аз съм 101:100 сигурен, че слънцето ще изгрее - най-многого прави къснение 8 минути, но пък затуй залязва 8

минути по-късно. Да имаме положителна вяра в Любовта на Бога.

Американските проповедници повтарят все едни думи - "Спасение", казват те, ами после? Като се спасиш, ще работиш, за да храниш гладните. Волът оре на нивата, за да изхранва гладните.

Светът на сенките - това е човешкия порядък, който е скеле за изграждане на зданието. Щом се изгради вече скелето е непотребно и се събаря. Зданието е Божествения порядък на земята, който се гради - света на реалността е той.

Когато възлюбления на някоя мома почне да закъснява, аз мога точно да изчисля кога ще се свърши с хубавите им отношения. Когато има закъснение, иде зима - слънцето слиза от северното полушарие в южното.

Трябва да разпределиш всички факти в съответните им светове: физически, духовен и Божествен. Хората още не могат да им узреят главите да разберат, че което те търсят на земята е за друг свят.

Кръгът има безброй радиуси, чрез които едни течения вървят към центъра, а други към периферията - както от листата храна отива към корените и от корените към листата.

Когато е зима в един човек, не си оставяй цветята в неговата градина."

Учителят ни даваше най-хубавата музика, която съществува в един реален свят, защото тя бе идейна музика. Той казваше, че има една механическа музика, една органическа и една психическа музика. Досега светът познава механическата, безидейна музика, а органическата се е породила с човешкото пеене - гласа. Бъдещата музика е психическата, която ще има богато и творческо идейно съдържание и ще помага на духовното развитие на хората. Учителят ни даде слънчевия строеж на музиката в противовес на лунния, който е само отражение на светлината, а не

живатворящата слънчева светлина. Песните и паневритмията събуждат в нас дълбоки мисли и чувства, тонират и хармонизират вътрешно всеки, който ги слуша и изпълнява. Тон и слог у Него бяха абсолютно синхронни и Той посвети много часове и дни да ни просвети относно великото значение на това Божествено изкуство. Музиката е реален живот, тя е реална творческа сила и като такава върши чудеса. Като слушах Божествената музика на Учителя и противопоставях на нея съвременната музика, ето какви мисли се бяха породили в ума ми. Някои хора събират остатъците на банкетната трапеза и си правят с тях обяд. Това е съвременната музика - остатъци от един завършен цикъл в музиката. Други я събират по прашните градски улици, сред шум и трясък и с нея парадират. Трети я търсят по брега на морето след буря - там намират миди и мъртви риби, но всичката тази музика е на нощта, на оскъдицата и безсмислието. Иде една музика отгоре, която ще прогони музиката на нощта, както слънчевия изгрев туря край на мрака. Тази музика ще бъде новия банкет на човечеството, новата трапеза. Тя слиза от висините и е още неопетнена от ничия нечиста ръка. Тази музика ще дойде като зазоряване в човешкото съзнание, като зов на пробуждаща се душа след сън, като първи вик на живот от новородено дете. Тя е музиката, която ще се роди след страданията на една загиваща култура, на една култура изградена върху безлюбието и насилието и ще баде балсам за ранени сърца и измъчени умове, музика, която ще влее нови струи на живот в изсъхналите клони на едно велико дърво удряно от мълнии, брулено от бури, разклащано издън от мощни ветрове. Последната буря на загиващата епоха ще помете остатъците от банкетната трапеза, сметта от градските улици и черупките от морския бряг. Тя ще разчисти пътищата за новата музика, която иде да обнови света и създаде една слънчева култура небивала до сега. Плачът на

нощната птица - саксофона ще бъде заменен с радостната утринна песен на издигащата се към небето чучулига, която известява новия ден и весели сърцата на ранните работници на Божията Нива.

Незабравимо ще остане преживяването ми три дни с Учителя на Черни връх в началото на есента. На концерта на 22 септември вечерта изпълних кантатата *"Хвала на Любовта"*, като сама си акомпанирах на пиано. Преживях голямо притеснение преди и през време на изпълнението ѝ, защото чувствах недоволството на някои сестри и братя. Когато завърших, останах на сцената зад пианото и изчаках да излязат всички, тъй като моя номер бе последен. Когато бай Ради влезе да угаси лампите на салона, аз изтичах навън като смятах, че всички са се вече отдалечили. Но за моя изненада Учителят стоеше на долното стъпало на дървената стълба, която води към стаята Му и ме чакаше. Вдигнах ръка за поздрав и Той ме поздрави. Целунах Му ръка и Той с одобрителен поглед без нищо да ми каже ме изпрати. На другата сутрин рано се запътих към Изгрева, имах непреодолимо желание да се срещна с Учителя. Но за голямо съжаление, казаха ми, че Той е тръгнал рано за хижа Алекс на Витоша. Веднага се върнах, приготвих се и тръгнах сама за хижата. В планината имаше гъста мъгла. Седнах на един камък и се помолих, ако е определено да намеря горе Учителя, да се вдигне мъглата и видя пътя. След малко се яви голям процеп в мъглата и ми показа пътя на доста голямо разстояние. Вървах ободрена и в очакване да стигна горе преди здрачаване. Мъглата пак покри планинския склон, но бях ориентирана и нямаше опасност да загубя пътя, който бе доста стръмен и каменист. Когато стигнах хижа Алеко, намерих хола празен. Нямаше жив човек в хижата. Седнах на една маса и зачаках. Влязоха трима младежи и заиграха на табла. Времето напредваше, а на мен ми предстоеше изкачване на Черни връх, където беше Учителят.

Запитах младежите дали имат намерение да се качват на върха веднага, но те отговориха уклончиво. Сама не смеех да тръгна, защото рано се здрачаваше и имаше мъгла. Обхвана ме тежко настроение. Какво щях да правя сама на хижа Алеко? Беше немислимо. По едно време един от младежите стана и подкани другарите си да тръгнат. Те веднага се съгласиха. Стана ми ясно, че Учителят ми създава условия да се изкача на върха същата вечер. Помолех ги, ако нямат нищо против, да вървя на разстояние след тях нагоре и те се съгласиха. Мъглата беше гъста и движението по неравния път не бе лесна работа. Те спираха от време на време и подвикваха да разберат дали вървя след тях и не съм ли се загубила някъде. Мъглата беше почти непрогледна, но когато видях наблизко светлинка от хижата на върха се успокоих. Влязох в малка стая, в която имаше два етажа нарове за туристи, а до малка маса под лампена светлина бе седнал Учителят с двама братя. Поздравих и се упътих към Него да Му целуна ръка. Тримата младежи влязоха след мен. Учителят усмихнато каза: "Аврам се прибра при своите си." Момчетата седнаха на горния нар и се вгледаха в Учителя. Той започна да им говори. Едното имаше красиво лице на девойка, другото, продълговато, умно лице, а третото - позакръглено лице и по-нисък ръст - то бе накарало другите двама да тръгнат към върха. След едnodневния ми поход се чувствах уморена, но щом видях Учителя, всичката ми умора изчезна и се изпълних с радост. Също както някое малко дете, което вижда майка си. Учителят се прибра в стаята на хижаря за нощта с брат Неделчо. Останах сама на горния нар и дълго време не можах да заспя. Сякаш ангелски хор пееше цялото време кантатата на Любовта и ме изпълняше с възторг и вдъхновение. Неописуема вечер на високия тих връх, където присъствието на Учителя изпълваше цялата атмосфера с мир и святост. Рано сутринта станах за изгрев слънце и беседа. На площадката пред хижата

срещнах Учителя. Той ми каза: “Добре направихте, че дойдохте.” След изгрева не останахме на върха покрит с гъста мъгла. Прибрахме се в топлатата стая, в която бумтеше печката пълна с борови дърва, докато навън задуха силен вятър и понесе тъмните облаци към низините. Целият ден мъглите гонени от силния вятър пробягваха пред прозореца, за което Учителят каза: “Тъмните духове нямат опорна точка къде да спрат, та се разнасят навсякъде.” Брат Неделчо ми каза през деня, че към полунощ Учителят, Който спял до него седнал и му заговорил: “Защо ревнуват сестра Весела за музиката? За нея музиката е като дишане.” Всъщност силното ми натоварване вечерта, когато пях, бе непоносимо за мен и дали качването ми на върха не бе единственият отдушник, който интуитивно бях разбрала и тръгнала сама в мъглите? Вечерта бяхме с Учителя в стаята Му, където имаше три легла. Той бе легнал на едното легло в бяла риза и бяла жилетка и дълго ни говори. Бяхме четири души с Него. Газената лампа хвърляше бледа светлина върху лицето Му и Му придаваше неземан вид.

“Реално е това,- което ти си възприел и като го предадеш някому той го възприема. Сянката не може да се предава, тя не пътува, не прониква съзнанието и пространството.

Не че нещата са далеч и близо, та ги виждате, ами факта, реалното е, че вие виждате близо и далече. Слънцето е една педя далеч от теб - вътрешна близост, а външно е 92 милиона мили от земята. Разумните същества, които се обичат се привличат, значи пробудени са. Слънцето привлича земята и посредством нея и нас привлича.

Във физическото съзнание имаш опорна точка, като минеш в друго съзнание пак ти трябва друга опорна точка. Разумните същества на луната привличат хората и земята.

Като мислиш за слънцето, ти си свързан с него и

си толкова голям колкото слънцето. За всяко същество се държи точна сметка в архивите какъв кредит му е даден. Ако едно същество има нужда от основа, дават му повече наследство по майчина линия, според нуждата му. Ръководителят му избира родители и какво трябва да вземе от всеки - ръководителят му се грижи за това.

Свободна воля имаш да направиш добро или зло, но от миналото, от кармата ти зависи какво ще правиш. Всъщност ти определяш свободната си воля как да се прояви - според заслугите си от миналото."

На мен каза, че вървя по бащина линия и че досега родителите ми са имали голямо влияние върху мен, от което вече се освобождавам.

Два дни духа силен вятър, а на третия ден сутринта посрещнахме чуден изгрев. Бели облачета се бяха сгушили из долините, а слънцето изгря зад една златна врата в небето. Въздухът бе кристално чист, а небето лазурно и светло. В далечината се очертаваха ясно сините хребети на планината. Бяха дошли още шест души през дните на престоая ни и сега десет души посрещаме чудесния изгрев. Помолихме се с "Добрата молитва" и изпяхме "В начало бе словото", след което завършихме с Господнята молитва. Целунахме ръка на Учителя и обиколихме върха, след което се прибрахме в хижата. Бях донесла круши, ябълки и грозде за Учителя и Му ги сервирах. Той взе една голяма круша, която бях откъснала от дървото в градината ни - и я раздели на всички. Със светещи очи и радостно лице Той взе втората круша и каза: "Току-що откъсната круша" и отново я раздели на всички. За обяд сготвихме "ангелска" супа - картофи, вода и магданоз за всички. Изпитах голяма радост, че сервирах обяд на Учителя и учениците Му. След обед пяхме песни и аз изпълних няколко типични негърски духовни и американски песни. Атмосферата бе задушевна и мила. Учителят слушахме с внимание всичко и излъчваше непрестанно вълни на Любов към целия свят.

На 25 септември сутринта пак се съвпадна излизането ми от хижата с това на Учителя. Запътихме се към молитвеното място и Той каза: “Седем е чисто число - чистота отвътре, красота отвън. Пази хубавите дрехи вътре, а простите отвън, за да не се цапат хубавите. Човек е много лаком, но искрата показва, че има огън. Където има огън, има искра. Школата е сега законът вътре в нас, не отвън.”

26 септември бе петък и Учителят държа беседа. Изгревът бе съвършен, небето ясно. Прочете първа глава от Лука и говори за двете посещения.

“Всеки има една Елисавета в себе си - душата, която трябва да забременее с Божественото. Който няма дете, не може да изпълни Волята Божия. Две посещения има - Любовта ще нареди отвън, а Духът ще дойде да се всели в теб, тогава всяко твое желание и мисъл ще се изпълни.

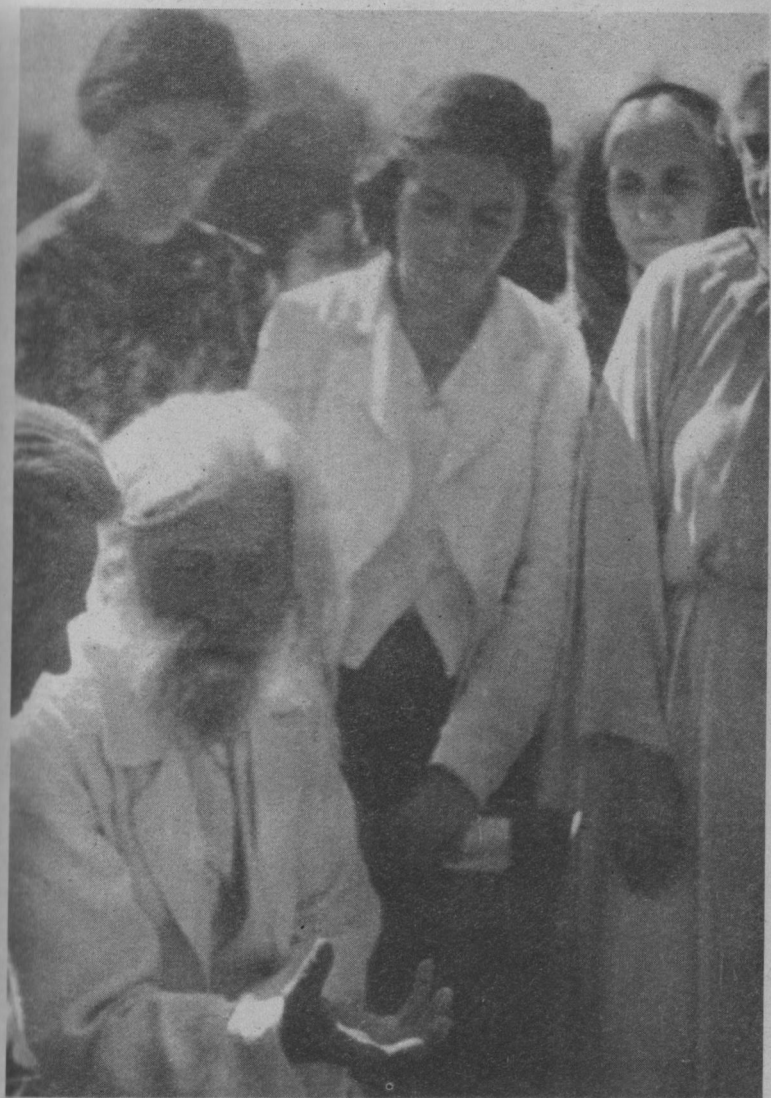
Захарий се усъмнил и онемял, а Мария повярвала. Да благодарим на Бога за Духа, Който се вселява в хората да ги освободи от егоизма, да внесе мир и братство в света, да повдигне човешкия ум.

Когато Бог ви притегли с Любовта Си, и горе намерите баща си, майка си, брат си и сестра си, тогава може да станете ученици на Христа.”

След беседата останахме до скалата насядали около Учителя и Той ни говори. “Любовта ще бъде Йоан Кръстител. Човек трябва да бяга от злото, злото с нож не се чисти. Любовта е приготвила света, а Духът развожда човека и го учи. Във физическото поле вървим полека, за да изучим нещата.

Хималаите - големият син, който много обичал майка си и баща си, та голям станал. Геологията може като роман да се опише.”

Изведнъж ми дойде идеята: “Учителю, да преместим Изгрева на друго място, защото е замърсен.” Учителят ми отговори: “Да, може, на Бистришките хълмове. Ти гледай да завладееш хиляда метра в

Общуването с Учителя обогатява душите

На Изгревската полянка

музиката, не триста метра.” На слизане брат Лулчев ми обясни тези думи на Учителя. Когато образували Изгрева, Учителят му казал да раздаде по един декар земя на всеки, който ще си строи дом там, а той не раздал по един декар, а само по триста метра. Каза, че е причина да обърка плана на Учителя и сега ще отиде да огледа Бистришките хълмове, за които Учителят каза, че са хубаво място за новия Изгрев и да направи каквото е нужно да поправи грешката си.

Слизахме бавно от планината, където бяхме прекарали няколко райски дни с Учителя. Изпълнена с радост вървах по стъпките на любимия ми Учител и си мислех: “Благи Учителю, както вървя по земните Ти стъпки на планината, така искам с цялото си сърце да вървя и в духовния път, в който непрестанно ни водиш като любящ Баща. Благодаря Ти, Учителю, вечно Ти благодаря.”

Имах чувството, че на този връх свършихме една добра работа. Два дни Учителят разгонваше плеади тъмни сили и ги отправяше далеч от нас, а останалите дни бяха ясни, тихи и изпълнени с Божествено Присъствие, което ни възроди.

Велика опитност за душата ми. След ударите, които бях преживяла долу на Изгрева, връхът бе лечебен балсам за душата ми.

Духовната ревност е по-страшна от материалните користи чувства, защото е силно язвителна. Бях нежно, чувствително момиче и вибрирах на всички мисли и чувства, които се отправяха към мен от мнозина недоброжелатели. На Изгрева свирех и пеех на братята и сестрите, разговарях любезно с всеки, но не получавах от много от тях онази нежност и благодост, която очаквах. Единствената ми утеха в живота бе Учителя. Дори собствената ми майка не ме разбираше, както желяех и жадувах за отзвук на близка душа.

След беседа, няколко дни след слизането ни от Черни връх, Учителят ме извика и ме заведе пред

катедрата в салона насаме, като ми каза: “Първо трябва да оправим отношенията си към невидимия свят, напредналите същества, това е важното. Музиката освобождава човека. Има музикално завистливи същества, които пречат на човека. Който се движи бавно, да отстъпи на по-бързия, а не да запречва пътя. В музиката идват същества, които хвърлят смут, за да скъсат връзката ти с музикалния свят, и като внесат дисхармония, да те ограбят. Музикални крадци са те. Когато двама се карат, трети ги граби и после скарания се чувствава изпразнен. При езерото като си, обилно давай. Светът ще се оправи, когато богатият дава, а сиромашът работи да спечели богатство.

Американците са енергични, неспокойни, защото от климата им става свиване на дробовете. За да надделеят това налягане отвън, те стават енергични.”

В беседа след завръщането ни от Витоша, Учителят каза: “Сам да се качиш на планината с чисто сърце. Аз ще ви покажа пътя. От времето на Христа никой не ви е показал пътя. Онзи, който е влязъл в Божествения живот, той седи толкова високо, че никой не го засяга. Няма по-велико нещо от това човек да бъде в съгласие с Бога, да Го чувствава в себе си, да бъдеш в съгласие с всички висши същества. Да пресеете вашите мисли, една мисъл съществена да остане, на която може да разчитате. Ние ще се приближим при Бога, а не Той към нас.”

От една мелодия, която бях чула Учителя да свири на пиано една вечер, се създаде песента ми “Молитва”, която изсвирих на Учителя на 15 октомври. Думите ѝ са:

*От далечни светове
долитна Твоя глас
и стигна той до мен,
Ти обитаваши чисти, светли мирове,
лика Ти не познавам аз,*

но чакам всеки ден
да слезеш Ти при мен, Господи,
да дойде Духа Ти.

Една сутрин след упражненията на полянката, Учителят ни говори дълго при черната дъска в салона, след това ми даде ключа на пианото и ме помоли да свиря на групата и да пеем. Както свирех и пеехме, Той влезе в салона и седна до мен. Изпях Му новата си песен *“Молитва”* и Той каза: *“Тази песен ти си отишла да я посрещнеш, колко ти са удряни краката докато изкачиш върха. Тя иде по необикновен път - излиза от сърцето, минава през ума, душата, духа. Тя е там, където ума и сърцето се срещат. Съществуването е слязло тихо при теб да те извади от водата и те заведе на светъл връх, където си оставила богатството си никой да го не докосне и си видяла светлина. Има светлина в песента. Тя показва пътя, по който влиза в нас светлината. Любовта слиза тихо на пръсти да не събори стените. Сега мекото и тихото навлизат да завладеят света. Това е песен на една много изстрадала душа.*

Горно СОЛ е качваш се в красивия свят, но не оставаш там, а слизаш да повдигнеш другите, само оставяш богатството си там.

Когато едно разумно същество слиза от горе и гледа на земята нещо много хубаво, тихо пристъпя, а когато човек види нещо хубаво горе, силно пее, за да влезе в света им. Великите - тихо, а малките - силно.”

Тогава Учителят седна на пианото и тихо запя. След обяд към три и половина часа бях приета от Него и Му прочетох цикъла си детски стихотворения *“Големият Баща”*. Той го одобри и ми каза да пиша за деца. Даде ми няколко идеи за приказки: как големият брат искал да види малките си братя, та слязъл на земята и вземал различни форми: вол, агне и пр. Веднъж като мечка изревал в гората и така ги

изплашил, че всички избягали от гората. Бащата ги познавал, но децата не знаели, че това е той. И Учителят се разсмя със сълзи, когато разправяше как бащата извикал и децата се уплашили.

Друга тема: дете пита как грамофонните плочи - камъните могат да проивеждат такава музика, а дърветата не могат. Той ми каза да одухотворявам природата, да накарам всички същества да говорят на прост, разбираем език.

“Развивайте гласа си, пейте! С пеене и свирене човек може да си проправи пътя в Америка. Новото е потенциалите в музиката. Квартата е два потенциала - твърда и остра, а терцата е един потенциал - мека и приятна е.

Шестата раса е братските отношения и Любовта. Те създават новите форми в живота. Те са досетливи хора.” Учителят ми говори за хумора на американците, където той е развит.

На Изгрева имаше голяма плодна градина. Есента садихме ягоди и доста работихме в нея. Един ден Учителят влезе в градината и край ягодите започна да ми говори: “Растенията са много чувствителни и са складове на Божествена енергия. Като влизаме в контакт с тях, обмяна става. Ти си повече във фактите и в законите отколкото в принципите. Немотията те вкарва в законите, а страданията - в принципите. Свобода имаш само в принципите на нещата, в законите си ограничен и праволинеен. Като зачиташ свободата на природата, ще ти даде и тя свобода. Трябва да си предвидлив, за да виждаш отдалече резултатите. Принципите - причините - са математически отношения - абстрактен свят. Геометрията - това е законите, а естествената наука - фактите. Във факта нямаш никаква свобода, в закона има малка свобода, а в принципа има пълна свобода. Да си в принципите, то е да си извън учрежденията, да си чиновник е да си в законите - не си свободен. За пример, имаш снимка, то е факт. Закон

е, че в апарата само за миг трябва да влезе светлина, а принцип е - авиаторът да не прави снимки по задължение, а да отиде в страната като техен приятел - то е принципът.

Ние влизаме в малките и големите закони. Да излезеш в 8 часа е факт, да се грееш е закон, а да се разговаряш със слънцето е принцип.

Мравката природата я е направила малка, понеже ходи по земята, та да се крие в най-малката дупчица. Човек да се смаява, че и муха да не може да кацне на него.

Ако ти по закон се отнасяш към природата - разумните същества, и те по закон ще действат към теб - ти не действаш по свобода, те виждат, че ти не си свободен.

Творчество е, когато нещата стават щом ги кажеш и напишеш. Влезеш в една стая, ще завъртиш един ключ, ще дойде светлината. Влезеш ли във втората - ще завъртиш два ключа.

Ние много бързаме, та разваляме работите. Прелядем, лакоми сме, дойде кредиторът да платиш, но нямаш.

Бог, когото най-много обича, най-трудни задачи му дава и при най- лоши условия го туря, за да изпита користна ли е любовта му. Бог от камъка вода вади.

Да извадиш тресчицата от окоето си и от окоето на неприятеля си, другото ще се нареди.

Природата те оставя да изживееш резултата на действието си.”

Няколкократно виждах Учителя в градината на работа. Той вземаше лопата и отиваше да копае. Веднъж отидох до Него с лопата и двамата копахме, после Той спря и отиде до лехата с магданоз да изскубне бурените. Започнахме да ги изхвърляме от магданоза на пътечката и Той заговори: “Сега растат заедно, но така ще бъдат отделени лошите духове от добрите на земята.” Всяка дейност на Учителя бе на

всички полета и винаги търсех значението на действията Му. Символи на живота бяха движенията Му, погледа Му, думите Му.

На 28 октомври влязох при Учителя в приемната долу към 11 часа сутринта и Той дълго ми говори. “В музиката трябва да си неутрален, нито положителен, нито отрицателен. Детето е неутрално, то примирява бащата и майката. Двойно положителен си, когато искаш да ядеш, но искаш и яденето на другия да вземеш. А двойно отрицателен - образува две успоредни линии - еднородните сили се отблъскват, та образуват успоредни линии, тогава една двойно положителна сила като мине през тях образува мост. Та местата на двойно отрицателните сили ще притеглят при съприкосновение двойно положителната сила и ще се образува мост. Така е образуван квадрата. Тъй се образува основа, на която вече може да се гради.

В природата на едно място не може да седнеш - когото обичаш ще му дадеш твоето място, а ти няма да седиш на същото място, защото ще се яви стълкновение, а ще вземеш друго място. Изобилен е Божествения свят.

Радвай се, че имаш противодействие - значи се движиш. Ще лавираш - движение по крива линия, ще избираш пътища на най-малкото съпротивление.

Има сили на земята, които не позволяват на човека да се издигне високо, смъкват го като се отдалечи: “Къде отиваш?” - питат те. Човек трябва да се бори да надделее тези сили, тогава ще е свободен. Тъмните духове са хитри, за косъм се хващат да те оберат. Не ни дават да получаваме светлина. Ние излизаме от 13 сфера, а те в нея ще останат.

Употреби музиката за собствено издигане. Като пееш на другите, триците ти остават и не се ползваш.

Човек не може да запазва дълго време едно място.

Скръбта - губиш, радостта - печелиш. В дисхармонията винаги има загуба, а в хармонията -

печалба. Ние искаме да научим хората на една хармонична любов.

Има краен предел на опъване струната- тя се скъсва, но има краен предел на разслабване - струната се отпуска. Човек да се пази от тия две крайности.

Сега е война на белите и черните. В миналото е станала голяма война, когато черната ложа е победила бялата ложа - това е падането на човечеството. Сега бялата ложа ще върже черните. Черните духове са много хитри.

Природата борави с големи числа. Един човек е почти незначителна единица.

Широта на духа трябва. Детето с едно червейче улавя цялата риба и я изважда от водата и с няколко зрънца хваща под коритото птичката.

Има нещо непроучено в живота. Човек трябва да си пробие път, та да успее.

Каквото и да дадеш в музиката, все ще рекат нещо - че си го взела от Бетховен, но тогава се е родило от Бетховен, а сега ще се прояви музиката му чрез сегашната музика.”

Ценното е скрито в Учителевата музика.

“Човек вътре в духа си трябва да е в хармония с природата. Един камък по пътя си не го ритай, ами вземи чука си, че го направи на прах, та след теб, който мине, да се не удари. Разреша противоречието.”

На 1 ноември се назначих за прогимназиална учителка в село Сирищник, Радомирско, където работих една година. Селото е на 12 километра от железопътната гара и трябваше да превозя багажа си с конска каруца. Денят бе мрачен и ръмеше дъжд. Спрях в първата къща в селото, защото не познавах никого там и хората любезно ме приеха. Седнах край запаленото огнище и тежка мъка ми сви сърцето. Селото бе в една тясна котловина, прихлупено от тъмни облаци и не вещаеше нищо добро. Имах желание веднага да се върна, но стопаните ме успокоиха, че ще ми намерят хубава стая

в попската къща, та да остана. И наистина високо до чердака имаше една просторна стая, в която се настанях. Училището бе малка схлупена сграда с четири стаи и малък двор. Намерих децата затворени, бедни и нерадостни. Имах широко поле за работа. Децата трябва да бъдат радостни и пълни с импулс за живот. Започнах да ги уча песни - мелодии от Учителя с някои думи, които съчинявахме заедно в клас. При всяко влизане след междучасията ги нареждах по двама и ги карах дружно да пеят. Подготвих пиески и програми с тях и децата оживяха. Инспекторът ги намери съвсем променени. Радвах се, че можех да приложа методите на Новото Учение там и да работя над тях изостанали душички, които живееха при много примитивни условия. Същият месец получих писмо от брат Гавраил, в което ми пишеше, че имал разговор с Учителя за мен и Учителят му казал: "Пишете й за музиката, за красивата страна на живота, за положителното. Тя е много чувствителна и лесно се тонира от средата. Кажете й да не ходи боса в циганското тръне. Точно тук стои същественото в ограниченото и разширеното съзнание. Светлината е, която дава растеж на формите. Щом има тя повече светлина и вижда и усеща, че краката й се набиват от тези тръни, нека се обуе. Тогаз тя ще бъде свободна. Тя е наследила много хубави качества от баща си, но трябва да регулира разумно личните си чувства. Спънките, спирачките и противоречията са й в духовния свят. Когато трябва да се реализира нещо хубаво, разумно, хармонично и трайно, ще се явят пречки на физическия свят. Ако там човек се справи, обаждат се от духовния свят."

Наистина, в Сирищник чувствах тежка атмосфера и вътрешни атаки, които не малко ме смущаваха. Но там работех усилено върху преводи на беседи от Учителя на английски език. Почти цялото си свободно време посвещавах на тази благодатна работа. Бях вече превела няколко книги поръчани ми от Учителя: "В

царството на живата природа”, “Бъдещето верую на човечеството”, “Новата Ева”, “Свещени думи на Учителя”, и др. Работех върху “Пътя на ученика”, която Учителят не ми бе поръчал, но я приготвих като подарък за именния Му ден - Петровден. Представях си я подвързана спретнато в бяла корица със златен надпис и всеки ден гледах да преведа най-малко три страници. Голямо вдъхновение и сила ми даваха същността ми с Учителя. Една сутрин се събудих рано и съвсем осезателно, почти физически видях изправена до мен високата стройна фигура на Христос. Той имаше дълбоки очи изпълнени с милост и любов. Лицето Му бе продълговато, не едро, бледо с малка брада - Божествено лице. Наблюдаваше ме от толказ близо, че почувствувах реално святото Му присъствие и като си отворих очите бях в молитвено състояние. Целият ден чувствувах Неговото присъствие, което ме вдъхновяваше. Вечерта написах за любимия ми Христос стихотворението “Декемврийска нощ”, но то се роди на английски език.* Бе 9 декември - по стар стил рождения ми ден. Също като Него се бях родила среднощ. Влизах в 33 си година, която ми носеше големи събития и преживявания. Вече беше по-трудно да посещавам София, защото зимата на 1942 година бе доста студена и валеше много сняг. За Коледната ваканция си тръгнах с кабриолет при студ минус 30 градуса. Въздухът замразяваше дъха ми. Бях обвита в дебел ямурлук с гореща тухла на краката, но докато стигнах гарата бях съвсем премръзнала. Дадох ми в малката топла кръчма греяна ракия със захар да ме стоплят.

Първото нещо като се завърнах вкъщи бе да отида при Учителя. Той ми даде пред вратата на горницата Му кибрит и ме помоли да запаля печката в малкото салонче, защото беше много студен ден, а печката не бе шалена сутринта. Обаче небето бе ясно, слънцето ярко грееше. Казах на Учителя, че не обичам студа и зимата.

---

* В стихосбирката "Woman Eternal" /неизд./

Учителят каза: “Езерото ти става дълбоко.” Благословенията се дават на майката заради детето - Бог дава благословенията си заради хубавите ни мисли и чувства. Голям брой по-напреднали същества от теб са около теб, но те се крият да не те смутят и да си свободна, та ти не ги виждаш. Те пеят в теб и един ден, когато започнеш да пееш като тях ще станеш добра певица. Те считат твоя живот за техен и твоя прогрес за собствен техен прогрес. Ако тези същества не ни изясняват нещата, не бихме разбрали духовния свят, за нас той би останал непонятен. Човек ражда плодове за ангелите. Ние сме като цветя, които ангелите отглеждат. Еволюция е да отидеш при Бога и се научиш как да Му служиш.

Любовта с обич се отплаща, обичта с Любов се отплаща, а отплатата за Любовта и Мъдростта е Истината.

Изучавай различните физиономии и ги рисувай - рисувай различните типове.

Децата в селото са бъдещия ти капитал. Те са интелигентни същества, които са слезли в този живот да съберат енергия, за да се изявят в бъдещото въплъщение.

Богатите трябва да раздадат всичко на бедните, тогава те ще пожънат стократно плод в небето и в бъдещия живот.

Ние сме за един Божествен порядък - на свободата. Държавата събира средства чрез данъци, а ние сме като плодните дървета - като родят плод не е за тях, а за другите да се ползват. Така е и с нашия принос в братството.

Човек сега по-добре да е сам. Един извор като дойдат хора до него си мият краката в него, не го зачитат. Човек трябва да му стихне ума и съзнанието, за да отрази духовния свят като в гладко езеро.

Сега влияят Венера и Юпитер, а слънцето иде по-късно да влияе. Бог чака да види как ще Му благодарим за богатата, които ни дава.

Една хубава постъпка е едно красива живо

същество. Да не събираме боклуците на хората - това, което и на тях не им е потребно. Да се съобразяваш с хората - с кого какво да говориш според интересите им.

На физическия свят едно същество не може да ти изяви любовта си, то ще заспи. То ще те види в невидимия свят през нощта. На земята да не те хвалят, после ще те хулят. На земята е ден и нощ, няма все хубаво.

Нещастни сме защото не се движим в мисълта си с бързината на светлината, та да сме винаги в слънчевата светлина, та да не ни настига нощта. То значи като те хвалят да не се спираш на похвалата.

Дисхармоничните тонове намират мястото си в другите светове и стават хармонични. Велико нещо е животът. С малко усилия в музиката ще научите доста - ще има постижения.

Някога ние сме били плодни дървета, а ангелите са били хора и понеже са се ползували от нас, сега слизат да ни повдигат.

Когато една идея ти е ясна, тя е на фокус, същото е и с едно светло чувство.

Сърцето е ДО, СОЛ е най-широкият тон, ЛА е вътре в СОЛ, а СОЛ е отвън ЛА.

Стихотворенията ти те въвеждат в един красив свят непознат за обикновените хора. Художникът най-напред рисува картината, после я изучава. Ние сме минали през червения и оранжевия цвят, сега сме в зеления цвят.

Лозата е един спящ ангел, хората я режат, а тя дава хубави плодове. Опишете лозата, рекох.” Ето и стихотворението.

ЛОЗА

*Когато всичко пееше
и радостно приветствуваше пролетта,
една сълза лицето ми помилва -
сълза на плачеща над мен лоза.
Почувствах скръбта ѝ.*

*Всичко около цъфтеше и се смееше,
а тя единствена обилни сълзи лееше -
не радваше ли се на пролетта?
Човеци ѝ ръцете бяха взели,
отрязали ѝ златната коса -
по тях скърбеше тя,
но нежно, гъвкаво тело привела,
очи сълзящи към земята свела,
разлистваше с диханието си младите листа,
и плоден цвят цъфтеше на бляда ѝ уста.
Скърбящата лоза прекрасен ангел беше,
но в самота, незнаен за света,
в страдание дълбоко спеше.
Той братята си на земята
на любов безкористна поучаваше,
в самопожертвование с плода си ги даряваше
след дългото страдание,
и семена небесни в душите им посяваше.
Когато пролетта запя чрез звънкия гласец
на хиляди цветя,
една лоза изпя нечути песен
в пролятата сълза.*

На 8 януари 1942 година бях на Изгрева сутринта и влязох в салонът да посвирия. Учителят дойде и ми донесе една нотирана песен, седна до мен и ми я изпя. “Изсвирете я, рекох.” Ето думите ѝ:

*“Слушайте гласа на песента
що разнася вече пролетта,
дар велик е за живота тя.
Красота, уханье се лей,
изобилно блика радостта,
слушайте и пейте в пролетта.”*

Песента е в Сол минор. Думите са на Учителя.

На 16 януари Учителят пъ на беседа: “О, тъмнина, която носиш скрита светлина, отвори твоите прозорци

да просияе тя.” След беседа, по-късно сутринта Учителят ме прие на частен разговор. “Време е, когато тъмните сили трябва да станат слуги, сега са господари, но в много ограничено място, те ядат и пият за сметка на другите. Военствените условия показват плановете на тъмните сили. Добрите трябва да дойдат, да наследят земята и ѝ дадат от това, което носят.

Жълтата раса са хората, които злоупотребиха с окултното знание.

Не всички от бялата раса са напреднали души. Много ще останат зад шестата раса да се изправят. Лемурийците са били много жестоки - всички жестоки хора днес са обсебени от лемурийци. Те са от третата раса. Много от бялата раса ще бъдат вързани.

Днешните жени ще бъдат мъже в следващото прераждане, да се научат на безстрашие, сега са страхливи.

Колата, която изкачва хълма е тежка и не може да се изкачи, та всички хора сега трябва да слязат, за да олекне и се изкачи на височината. После хората ще се изкачат до нея. Всичко е в ръцете на Разумните същества, които управляват земята.

Тези, които се тревожат в нас са тъмните духове. Те питат: “Какво ще стане с нас!”

Да сме ревниви към Божественото в себе си. Народите вече не могат да се управляват както те искат.

Да обичаш някого е да му дадеш условия да се прояви.

Работете, рекох, непрестанно работете!”

В следната беседа Учителят каза: “Края на века е да престанат всички престъпления и хората да се не гледат като врагове. Този край на века трябва да дойде в нас. Гдето Бог вземе участие и работи и аз вземам участие и работя. Щом намерите човек, който е без Любов, внесете Любовта, станете вие проводник, нека този човек види Бога във вас.”

След беседа Учителят дойде пак в салона, седна

до топлата печка и ни заговори. Навън сняг бе покрил земята и правеше обстановката вътре уютна и приятна.

“Природата ще направи нещата ясни за вас, ако сте благодарни и можете да платите за това, което тя ще ви разкрие. Сега нещата са неясни за някои, на които още не е разрешено да ги видят. Един художник може да види нещата най-добре и в подробности при светлината на слънцето.

Дълбочина - това е физическия живот, широчина - това е ангелския живот, а височина - Божествения живот.

Не движи болна ръка, и когато седиш на игли, не се движи. Когато ръката оздравее, движи я. В бъдеще всеки ще заеме определеното си място в живота. Злото ще е организирано и ограничено.

Божественото се движи с огромна бързина. Никога не пресичайте пътя на Божественото, защото ще ви сполети страдание.

Сега иде матурата на гимназията за университета. След това ще станете писатели, учители в широкия свят.”

На 21 февруари си дойдох за два дни от селото и измих прозорците на салона, които бяха доста замърсени. Пометох целия салон и когато метях Учителят дойде и започна да хвърля сняг по дъските, който измих кален и мръсен. Работехме заедно и салона се изчисти добре. Странното е, че никой не дойде да ни помага.

На следния ден към два и половина часа след обяд, Учителят ме помоли да запала печката в долното салонче и дойде на разговор.

“Материята мисли, че е обсебила и завладяла Духа, но Той ѝ е създал дървета, цветя да ѝ отвлича вниманието, да има с какво да се забавлява, та Той свободно да работи.

Когато тъмните същества се опитват да те нападнат, повикай светлите същества и те ще накарат тъмните да избягат. Ти бъди тил на светлите същества,

сама не се бори с тъмните.

Бог земята надолу с главата ще обърне, но ще тури всяко благо на своето място. Той е дал блага и сега иде да види кой как и употребил туй благо и се ядосва защо не се ползваме от туй благо.

Когато много бързаш да свършиш всичко, побавно става. Естествено върви. Това бързане е наследена черта от далечно минало. Когато те проникне тъмнината, тъжен си, безпокоиш се, а когато те проникне светлината - радостен си.

Бог е снизходителен към хората, защото те са по-малко виновни - малкото зло са сторили, а е много строг към ангелите, които са се отделили от Него - тъмните духове - тях на работа е турил. Те извършват в земята работата на огняри. Те управляват химическите елементи в земята и знаят как да скарват хората. Те чрез материалното спъват хората.

В тъмнината си почивай, работи в светлината. Светлината обработва тъмнината.

Да бързаш с мисълта, а не във физическото поле. Като бързаш не довършваш добре работата. В пеенето не може да се бърза, тонът ДО има 245 трептения в секунда. Естествен да си, да не пресилваш и понижаваш нещата.”

Предният ден ми бе казал: “Има седем темперамента:

1. Мотивен темперамент - има продълговато лице.

2. Витивен темперамент - с кръгло лице.

3. Умствен темперамент - с крушообразно лице.

Умственият темперамент се дели на нервен и холеричен. Витивният темперамент се дели на флегматичен и сангвиничен.”

Интересно бе създаването на песента “*Житното зърно*”. Учителят изпя темата: “От житено зърно, аз станах малка птичка в въздуха да хвъркам”, след което даде само думите: “днеска за първи път добре пременена на лозена пръчка кацнах”, и каза: “Направете една

песен сега”. Вкъщи я разработих и когато я изпях на Учителя, Той я одобри.

ПЕСЕН НА ЖИТНОТО ЗЪРНО

*Бях житено зърно заровено в земята
във сън дълбок; живота не познавах,
но дойде лъч при мен достигна светлината
и ме събуди със своя зов.*

*От житено зърно аз станах малка птичка
в въздуха да хвъркам,
днеска за първи път добре пременена
на лозена пръчка кацнах,
и от сладкато грозде за пръв път хапнах.
"Колко хубав е живота!" тогава си казах.*

Учителят даде други думи за песен: "Красив е живота, когато е озарен от лъчите на Любовта. Тогава сърцето тупти, умът мисли, душата се радва, а Духът човешки се весели." Той запя тези думи, но не записахме мелодията и в последствие написах нова мелодия за тях.

Учителят ни говори за музиката. "Новото стои в отношенията на тоновете: терци, кварта, секунди, прими и пр., в хармоничните отношения. Бог е хармония, в която всяко нещо трябва да има правилно отношение към всичко останало. Ние считаме някои неща за много важни, но те не са съществени. Трябва ти богатство, когато станеш на зряла възраст. На уякналите клони се дава плод. Богатството е товар не за дете.

Светлината на светлите духове слиза, но те не слизат. Самите реални неща не са на земята, а проявленията - това е отражение.

Тонът се ражда като дете. След квартата иде терцата, секстата или септимата да омекоти квартата. Петата степен - мекотата е определена, има посока на движение. Шестата степен - красотата. Седмата - свещено число, почивка.

Аз ви давам слънчевия строеж на музиката, лунният е отражение. Две долини образуват една планина. Планината е Любовта, долината е обичта - хамбара, а планината е нива.

В безпорядъка на нашия ум няма място за Новото. Абсолютен покой няма.

Лошите духове се борят за завладане рая, а добрите - за завладане ада.

Планетите е физическия живот. Слънцето - духовния живот, а Божествения живот е невидим.

ДО - слънцето - основния тон. В Изгрева има ДО, РЕ, МИ. Времето на всеки акорд има важна роля. Малкото е ценно. В нечетните трептения нещо се ражда - посока на движение има, а в четните се гради.

Седем е възвишено състояние, виждаш смисъла, завършени неща. Обяснение трябва да се даде на една музика, за да се разбере.

Вярата е дясната ръка, десния крак, дясното око, а надеждата - лявата ръка, левия крак, лявото око.

Животът изисква борба. Трябва да воюваш за свободата си. Сърцето има 72 удара, седем плюс две равно на девет - марсово число, воюване.

В музиката се търпят най-малките дисонанси, противоречията са примирени."

Учителят пее: "Кажи ми какво мислиш за мене."

"Най-ниско е мъжът, по средата е жената, а най-горе е девата."

За 22 март бях на Изгрева. Дадох на Учителя стихотворението "Хармония"* и Той каза, че гамата за първи път влиза в поезията. И продължи: "Дъбът стои непоклатим сред бурите, а тревата и най-слабия ветреца разклаща. Ако хората възприемат слънчевата енергия, ще се преобразят. Природата е правила много опити докато е създала органическа музика в човешкия ларинкс. Щурецът си търка краката и я произвежда.

---

* Из стихосбирката "Живият пламък" /неизд./

Сега инструментът е вътре - ларинкса. Гората, цветята - всичко издава музика, но тя е притъпена защото се разстила в голямо пространство. Цигулката има полуметален, полудървен, притъпен тон, та е приятен, мек тона ѝ. ДО те прави чиновник, РЕ - показва как да работиш. Музиката ще превъзпита хората в бъдеще. Пейте на слънцето, за да е ясно. Всеки тон върши особена работа. Песните сега са само отражение. Те трябва да имат приложение в живота, инак защо ни са?

На плоча след време мелодията се изтрива, губи се. Грамадна е разликата между истинското пеене и това на една плоча.”

Учителят изпя гамата с движения, които скоро бе създал. Движенията изразяват съдържанието на всеки тон от гамата. Даде ми да изсвиря на пиано нотите на новата трета част на паневритмията “Слънчеви лъчи”. Музика в чисто български стил, но така слънчева и ободрителна, че може да се вземе като идеален образец на новата възраждаща българска музика. Учителят даде идеята за отворен и затворен интервал. Българската музика до днес е била в затворен интервал - няма разрешение, не ни изважда от мъчнотиите, а се върти в затворен кръг. Учителят ни каза на беседа “Гласът на душата” от томчето “Вечното благо”, че е работил 40 години върху българската музика да я изведе от затворения интервал и най-после намерил разрешението.

“Слънчеви лъчи” се играе в кръг в 12 лъча. Завършват с обща песен - апотеоз на мисията на човека и на това, че е намерил разрешението на живота си не отвън, а вътре в себе си.

*”Ти си ме мамо,
човек красив родила,
умен да стана,
добре да мисля
добре да любя,
туй живота е на рая.”*

В разговор Учителят ми бе казал: “С музиката можем да проверяваме нещата. Тя е продукт на волята, която е продукт на дейността на ума и сърцето. С нея ще разбираме органичните и психични състояния. Тя се заражда в мисълта, подема се от чувствата и се проявява чрез волята. При удължаване на тоновете имаме разширение. Удължаваме тона, когато среща препятствие, за да го надделеем. Музиката е влага в умствения свят. Съвременната музика е механична - извън човека. Тя още не изразява неговите вътрешни състояния. Бъдещата музика ще бъде органична, но ще се създаде и психична музика.”

На 17 април 1942 година Учителят държи една изключително музикална беседа. Ето някои мисли от нея, които съм записала: “Първото нещо, гениалният ученик трябва да намери Учителя си по музика. Гениалният ученик само при Учителя си може да се прояви. Ти като вярваш в Бога ще се проявиш. Като вярваш в Бога, да има постижения. Реалността в живота наричам хляб. Като го ядеш то е реалност. Радостта в живота седи в постоянното проявяване на реалността в нас. Ти не може да живееш, ако реалността не се проявява в теб. Люби, за да се прояви реалността. Щом се прояви реалността ти приемаш живота. Любовта се проявява като живот. Ти като даваш реалността да се проявява чрез тебе, тя се проявява като живот. Животът като се прояви, той се проявява като мисъл. Проявеният живот е музика. Проявената Любов е живот. Музиката, която имаме е проявление на живота. Музиката, която имаме е сила. Туй, което пеем ще се прояви като сила. Сиромашът е певец, който не е пял. Музиката има същата гама на светлината, само че тя е възвишена музика на ангелите. Всичките ни болки се дължат на неправилно пеене, неправилно мислене, неправилно чувстване и постъпване. Дойде ли Любовта в живота всичко ще дойде. Не дойде ли всичко е безпредметно. Като кажем “Бог” да почувстваш, че

само Той като присъства, всичко ще стане от тебе.

Под основен тон разбирам всичко туй, от което всичко идва. Основното, то е Божественото. Като кажеш “за Бога”, то е основа на всичко. Само като помислиш за Името Божие, всичко в теб да се смени. Когато възприемем една мисъл тъй както трябва и извадим онази енергия, която тя съдържа, туй е правия процес. Желанието също - възприемеш го както трябва, задържиш го колкото трябва и извадиш оная енергия, която е потребна от туй желание. Желанията в човека идат тъй както светлината иде. Реалното в живота не седи дълго време. То е един малък момент. Не иска тя да задържите нещата повече отколкото трябва. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако Любовта не те е подбудила, ако Мъдростта не е внесла светлина и ако Истината в тебе не е внесла свобода. Любовта, Мъдростта и Истината трябва да внесат нещо в теб. Аз турям Любовта като основен тон, семето, което е посято. Мъдростта - това е цвета, който е цъфнал, а Истината е плода, който е узрял. Ти узрелия плод трябва да го опиташ. Това, което опитваш, то е реалното. Само като узрее плода го възприемаш. Тогава ще живееш. Ако създадеш храна за Господа, Който живее в тебе, ще живееш. Ти като работиш за Господа и Той работи за тебе, ти работиш отвън, Господ работи отвътре. Туй, което работи отвън и отвътре то се постига. Да имаш светлина и сам да светиш. Ако ти не си светлина, как ще четеш?

Имайте една идея, която да сменя вашите състояния. Щом дойде Любовта, да сте готови заради нея да направите всички жертви. Когато дойде Любовта да бъдеш готов да ѝ станеш слуга - каквото иска от теб, да го направиш. Никога да не откажеш на онова, което иска от тебе. Тя ще поиска толкоз малко, че ще ти се види смешно с такива детски работи да се занимава.

Ако чрез пеенето на гениалния певец не иде Любовта, никакъв гениален певец не е. Ако станем

проводници на Любовта в света, то е гениалност. Гениалните хора са проводници на великото благо в живота. Здравословното състояние на човека зависи от гениалността. Да бъдеш гениален, талантлив и обикновен човек едновременно. Обикновен на физическото поле, талантлив в духовния свят и гениален - в Божествения свят. Когато геният е в Божествения свят, талантливия в духовния свят, а обикновения - на земята, това е нормалното положение. Човек като види Любовта, да забрави всички ония нещастия, да стане щастлив. Всяка идея, която може да ни възвърне естественото положение, което имаме, е от Бога.

Ако само един от вас приложи туй, което днес ви говорих, светът щастлив ще бъде.”

След една беседа, на която Учителят бе дал следния завършек: “Зора се е чудна зазорила, тя живота нов е проявила”, ми дойде идеята да напиша думи за упражненията “Слънчеви лъчи” и да ги пеем. Отидох на полянката и вдъхновено започнах да ги пиша. Но реших, че най-напред трябва да попитам Учителя дали е съгласен да напиша стиховете. Той одобри идеята и аз седнах сред полянката на Изгрева и започнах да пиша. Думите идваха леко, ритмично. Ето ги:

*Зора се е чудна зазорила,
тя живота нов е проявила,
слънчев танец в планината заиграваме
и задружно ний запяваме
слънчевите песни.*

*Те сърцата ни разтварят за лъчите,
слънцето ни проговаря чрез игрите,
нов живот ни то дорява, нова светлина,
скърби земни разтопява
с своята топлина.
Вярна стъпка ти вземи,
светла мисъл приеми,*

*тя живот ще ти дари,
радост нова и красиви бъднини
ще изгради.*

*Все напред в строен ред,
смело ний тръгваме напред,
към живот чист и нов,
мощен зов пращаме навред:*

*“Иде веч’ в света
братство и Любов.”*

*В нашата земянов живот кога изгрее
всичко живо ще запее за слънцето,
в знание, Любов и свобода
всеки ще живее.*

*Пътят нов е готов
от кръга тесен излезни,
към върха, към възход
в дружен ход
смело днес тръгни,
горе те зоват светли висини,
ти към свобода пътя поemi.”*

Прочетох думите на Учителя след като ги написах и Той ми каза да ги дам за печат. Много бях щастлива, че ми дадоха възможност да направя малък принос към братския живот. Но неочаквано загубих писалката си на Изгрева и ми стана много тежко. Бях работила дълго с нея, превеждала беседи и пр. Седнах на пианото в трапезарията и съчиних песен за нея. На следния ден брат Кръстьо ми каза, че Учителят му дал 250 лева да ми купи нова автоматична писалка. Той прибавил от себе си 100 лева и аз дадох останалите 75 лева за “Sonnecken” хубава, виолетов цвят перодръжка със златно перо. Благодарих на Учителя и Му подадох писалката Той пръв да пише с нея. Той я погледна одобрително и каза: “Царствен цвят е виолетовия.” Написа в тетрадката ми на 27 април следното: “To be or not to be” на английски език, което значи “Да бъде

или да не бъде”, думи на Хамлет от Шекспир. Попитах Учителя какво значат тези думи, а Той каза: “Да бъде да Истината, да не бъде за лъжата”.

Същият ден след обед Той ме прие на разговор. “В тези времена е трудно да се живее с хората, защото с края на века и всички отношения са неестествени. Всички хора имат слабости и дори един светия слиза на земята да работи, за да се освободи от своите слабости.

Божествените чувства стоят над човешкия ум. Интуицията е това. С нея нещата се знаят много по-вярно и по-бързо отколкото с ума. С интуицията научаваш нещо веднага, което с ума си за 20 години би научил.

Човек като наруши някой Божествен принцип, съзнателно или несъзнателно, страда след това. Може да целунеш някого с устата си, с чувствата си или с очите си. Най-чисто се предава Любовта чрез погледа.

Работи сега с ума си. Човек трябва да има орбита, в която да живее и да не обръща внимание на съществата, които се опитват да му пренятстват пътя. Бъди справедлива към всички, не предпочитай царя пред бедния човек.

Когато хората се приближат, стават груби в отношенията си. Пазете свободата си!”

Последните думи Учителят повтори няколкократно през време на разговора ни. Действително имаше защо да ми каже тези думи. Бях в 33-та си годишнина, критична година и ми предстеше да изживея големи изпитания. Една-две години по-рано Учителят ми бе казал на сън, че ще ми одере кожата на 33 години. Обстановката се подготвяше най-напред в училището ми за първия удар.

Колегите ми бяха трима възрастни хора от селото несвикнали с външни хора, които им всяват съмнение. Моят затворен живот прекарван почти цялото време в стаята защото постоянно превеждах, ги хвърлял в подозрение, че съм някаква агентка на комунизма и

един от тях писал анонимно писмо до инспектора за мен. Денят, в който се върнах в селото с майка ми, която бях довела за почивка при мен, пристигнал инспекторът и питал за мен. От кабриолета отидох право в училището. Той ме ревизира, след което ми съобщи, че е дошъл за анкета поради анонимното писмо. Зачудих се как може да обърне внимание на един подъл донос. Заведох го в къщи и му показах работата си. Бях огорчена от отношението на колегите си и веднага ги събрах в учителската стая. Казах им, че ги смятам за братя и ми е много тежко, че са постъпили така с мен. Най-възрастният стана и развълнувано извика: “Едно слънце изгря в нашето село и ние не можахме да го опазим.”

След няколко дни си подадох оставката и напуснах селото. Обясних си защо Учителят ми бе писал чрез Гавраил да се обуя като газя в тръните. Трънливо, глухо място, противно на естеството ми. Но радостта ми беше голяма, когато инспекторът ми каза, че намира децата променени. “Това не са същите деца, обича ги с Божествено откровение и те отговарят със същата любов”, писа той в ревизионния лист.

Методите, които Учителят ми даваше - методи на Любовта - вършеха чудеса навсякъде. Няма по-велика радост за човека от това да види усмивка на тъжните лица и импулс за плодотворна работа при заглъхнали дотогава стремежи. Децата се нуждаят от любов, непрестанна любов, която ги възраства както слънцето възраства пролетните цветя.

Срещнах се с Учителя и Му разправих случката. Той ме държа повече от два часа на разговор.

“Вие първа приложихте методите. Има два процеса в Любовта: първо ще раздадеш всичко, което имаш - то е инволюция, след това ще започнеш с малката обич, която ще расте - то е еволюция. Злото превръща изобилието в немотия, а доброто - немотията в изобилие.

Вземате някога чужда карма, но закона е, че вземаме и доброто, та постигаме нещо без усилия. Там,

където е най-хубавото и лошото се ражда.

Като дам плодове, дам и мотика. Някои несъществени и ненавременни работи даваме и после страдаме. Процесите добре трябва да разбираме. Много желани са много цвят, а природата голям процент бракува. Ние бихме били най-нешастни, ако се реализират всичките ни желания.

Трябва да знаете две невъзможни неща: невъзможно е овцата да изяде вълка и вълка да опаса тревата. Лъжата не хваща дикиш.

Върхът ще стане долина като раздаде всичко и обеднее, а долината ще стане връх - ще раздава събраното богатство.

Не давай храна и условия на оня, когото карат в затвора - той отива там да учи ограничението. Намери свободните и на тях дай храна и плодове. Теб ти е мъчно че не ти плащат добре за хубавите дрехи, които им даваш. Те искат евтино да купят, а ти се мъчиш. В злото ще предпочетеш малкото зло пред голямото, а в доброто ще предпочетеш голямото добро. Ти на Изгрева не беше благодарна на малкото зло, та ти дадох голямото.

Трябва музикално да разбереш кой тон е всеки човек, каква нота е и какво може да излезе от него и да го поставиш на мястото му.

Светът музикално ще се изправи. Поезията и музиката са най-добрите пътища за приемане Божествените мисли. Диригентът музикално бие въздуха, но създава условия музикантите да се проявяват. Това е музикално биене - да дадеш условие да се прояви някой."

Много странно бе, че намерих загубената си писалка в леглото. Казах това на Учителя, а Той каза: "Това, което се обича не се загубва." Попитах Го може ли невидимите същества да пренасят предмети, а Той ми отговори: "Да, могат."

"Само Любовта може да ви въведе в Божествения оркестър. Бъдете свършени инструменти, когато се

явяват пред Бога. Тогава Той ще се весели, а ти ще се радваш.”

Тази пролет имах една голяма радост. Бях превела предишната година “Свещени думи на Учителя”, която книга излезе от печат в Америка. Един наш брат я издаде със свои средства и ни изпрати няколко копия. Учителят ми даде едно копие и изказа голямото си задоволство. “Първата прелетна птица”, нарече тази своя книга и изказа радостта си, че е излязла най-напред в Щатите, а не в Англия, защото американците са пращали мисионери в България, а не англичаните.

Другата голяма радост бе съобщението, което ми направи Учителя, че на 25 юни ще започнат курсовете на млади учители по физическо възпитание на Паневритмията ни. Министерството дало разрешение да разпространим тези упражнения в България.

Учителят дълго ми говори на 14 юни и каза, че ще ходя да предавам Паневритмията четири пъти седмично. Той ми каза и следното: “Едно поточе като потекло в планината стигнало до една скала и очаквало тя да го приеме с отворени обятия, но тя го блъснала далече от себе си, когато то се ударило в нея. То се спуснало надолу по склона и там цъфтяло кокиченце. Поточето минало връз него и го навело. Кокичето почувствало тежестта на поточето отгоре си.

В мъчението слизаш, в труда се възкачваш, в работата си на равното, в полето - гладко върви.

Мажорната гама е слизане, минорната - възкачване, а двете хармонирани е най-доброто. В минорната има 3/4 тон интервали, а в мажорната - половин тон, поголеми стъпки.”

Учителят ми даде думи за народната песен “Запретни, Вело, моме”, да ги нагодя за мелодията. “Светли дни, мамо настанаха за млади момци в тези нови времена; не моми и момци на баща си имането да делят и да се карат и бият, а да служат на баща си, доброто да проявят. Братя и сестри да се не карат и

ритат, а братски да живеят и милват, та баща си да радват.”

На един лист Учителят бе написал с мастило думи за една нова песен “На ранна пролет” и ми ги даде да ги подреда поетично и създам съответна мелодия за тях. “Песента трябва да започва тържествено, мажорно”, ми каза Той. ”Думите са дадени по-преди.” Тогава Учителят донесе една чиния пълна с прясно набрани ягоди и ги сложи на масата като каза: “Работили сте за тях и сега ще опитате плодовете на труда си.” Изядохме ги заедно и ме изпрати в градината още да си набера. Той сам дойде, набра няколко и ми ги даде. Имаше лехи магданоз, които полях. Преброих ягодите, които Учителят ми даде, бяха 19. Докато вадохме бурените от магданоза Той каза: “По този начин злите ще се изкоренят от добрите и ще бъдат хвърлени извън техните предели. Сега те гордо мислят, че управляват земята, а добрите ги оставят да правят каквото си искат защото са самопожертвувателни. В човека също растат бурени, те обичат цветята и растат сред тях. Злото няма нужда от култивиране, то расте навсякъде, където си иска. Ние имаме работа, която трябва да свършим и Бог има работа, която Той в нас върши. Наша работа е да разорем нивата си и да я посеем, а Бог има грижата за останалото. Наша работа е да сдъвчем храната, а смилането ѝ е от Бога, но ние някога не вършим своята работа, а я оставяме Бог да я свърши.

В младия ще търсиш енергия, подтик, а в стария - благородна обхода.”

Една сутрин Учителят извика сестра Милка Периклиева и мен на горната площадка и ни каза: “Бъдете две свещи, чийто пламък ще се слива и осветява всичко. Милка мисли за баницата за цяла година, а ти мислиш баницата за днес да е хубава.”

Учителят ни каза заедно да предаваме Паневритмията на учителите. За Паневритмията ми каза да им кажа така: “Ние ще ви дадем гимнастики, които дават здраве, здрава

нервна система и отношение между хората. Тези гимнастики градят, а досегашните рушат. Запознаваме ви с упражнения, които имат органично, а не механично въздействие, музика, която въздейства на ума.”

Започнахме курса на младите учители в Борисовата градина на една голяма зелена поляна. Милка и аз влязохме в кръга, но Милка отиде на противоположната страна от мен вместо двете да играем заедно, тъй като упражненията се изпълняват по двама. След една-две репетиции Милка дойде и ми каза да изляза от кръга, тъй като се образували два центъра. Излязох от кръга и тя остана сама да играе в него. Разбрах, че постъпката ѝ не бе правилна чак когато цялата работа излезе безрезултатна. Паневритмията не се предаде на народа ни.* Отидах при Учителя наскърбена и Му казах, че не зная защо стана това, да ми позволи и говоря на брат Лулчев защото Милка бе ръководена от него. Учителят не бе склонен да ме пусне, но накрая каза, че може да отида, но след това да се върна пак при Него.

Отидох да говоря на брата, но той веднага отклони разговора като взе да ми показва радиото си - подарък от царя. Учителят е знаел, че той така ще постъпи. Не случайно бях сънувала, че вървим група с Учителя, а отсреща иде той с друга група и върви в обратна посока на нашата. Бях свидетелка на униженията, на които подлагаше някои сестри, които се приближаваха до него и винаги го отбягвах.

Тази година ми предстоеше разрешението на една голяма и трудна задача с един от най-предателските духове. Трудно мога да опиша ония борби и тежки състояния, които изживях в течение на няколко месеца. Добре, че Учителят съкрати срока. Черните ми коси се прошариха значително през това време. Учителят бе казал, че годините 40, 41 и 42 са нещастни. Значи преживявахме последната нещастна година.

Приближи ме един брат, който се оказа идеален

---

* Когато Милка отишла да ѝ даде музиката на Паневритмията, Учителят ѝ отказал с недоволен тон - авт. бел.

проводник на тъмните сили. Чрез него целият ад започна серия от тиради при мен срещу Учителя. Заканваше се с пяна на уста, че ще предаде Учителя и унищожи цялото братство. Когато дойдеше вкъщи изпадаше понякога в делириум от злост и ругатни. Майка ми избягваше на горния етаж, защото не искаше да се меси в разправиите ни. Най-първо той започваше с арогантен, възбуден тон да говори против Учителя. След като си искаше всичко, започвах да говоря аз с такава сила, че той се сгромолясваше безсилен пред мен. Тази история се повтаряше многократно. Веднъж изпадна в полусъзнание, с посиняло лице и разпенена уста, и ме молеше да му чета Библията за успокоение.

Учителят ми каза, че той издава плановете на черната ложа. С него се държеше много мило и сърдечно, насърчаваше го да пее, защото имаше хубав теноров глас, силен и драматичен.

Есента ме назначиха учителка в американския колеж в Симеоново, който след заминаването на американците, бе станал езикова гимназия за английски, френски и немски език. Предавах английски език и литература в горните класове. Неделен ден отивах на беседа пеша през ливадите. Седем километра път.

Един ден Учителят ни извика двамата в салончето да ни говори. Обръщайки се към брата Той каза: "Е, хванахме те сега. Като риба ще те обръщаме и отсам" - Учителят простря ръката си с дланта надолу, "и отсам" - обърна дланта си нагоре. Братът се обърна към мен и каза: "Учителю, страшна жена! Вие се скрихте в нея и ме хванахте!" Така тъмният план на враговете на светлината се осуети. Този бе втория път на опита да се разори братството и прекъсне делото на Учителя. Първият път Учителят предпочете да понесе удара сам в 1936 година и спаси братството.

След срещата ни с Учителя братът се нахвърли срещу мен с най-заплашителни думи, но нищо не излезе от заплахите му.

При една по-раншна среща с Учителя в салона при пианото след като бяхме пели, Учителят ни каза - на брата и мен: "Музикалният център разделя емоционалния от умствения живот. Има две музикални течения, животинско, което трябва да се издигне към Божественото течение и едно, което слиза отгоре. Където двете се срещнат, там започва животът.

МИ е разклонение на дървото. Някои приятелства започват с тона ФА, други - по-красиви със СОЛ или ЛА.

Мъжкият принцип е силен и груб, но тъмен. Неговата сила се изявява в женския принцип като светлина. Ти /за мене/ трябва да си възприемателна - южния полюс. Твоята жена е отвътре, а мъжа - отвън, а на брата - мъжът е отвътре, а жената - отвън.

Трябва да обичаме цялото, не сама частите.

В електричеството положителния и отрицателния полюс постоянно менят местата си - светлината се проявява в отрицателния полюс, а положителния е тъмен.

Трябва да бъдем съсъди, чрез които протича Божествения мед, от който нищо да не задържаем в себе си, само този, който остава по стените на съда е за нас.

Ти си долина - приемай Божиите блага. Имаш добри вътрешни методи за работа.

Когато си при тъжни или при страдащи хора, не ги съжалявай, а бъди весела и пълна с надежда, така ще им въздействуваш и насърчиш. Сваляй им превръзките от очите по този начин."

Учителят ми бе казал: "Главното е да извадим човека от кладенеца" и в това се заключаваше цялата работа.

"Живеем във век на ликвидация на кармата - лична, семейна, обществена, национална и общочовешка. Главната ни задача е да се разплатим правилно, за да отворим път в себе си, по който да влезе в нас Новия

живот на Божествената Любов. Всички стъпала на Любовта се изживяват в такова време, времето се съкратява също.”

На 28 януари 1943 година Учителят ми каза: “Като възпитавах този брат ти събираш кармата си в 5 месеца, която трябваше да изплатиш за 15 години чрез един непокорен син. Сега той да остане свободен да живее както иска, а ти преминаваш в един по-организиран живот. Не оставяй децата си нито гладни, нито преситени. Възпитавай синовете си! Любовта има три врати - горните две са отворени, но на физическия свят вратата е затворена, не я насилвай, тя рядко се отваря. Музиката отваря вратата за Любовта на физическото поле.”

През 1944 година, когато бяхме евакуирани с Учителя в село Мърчаево, Учителят ми каза: “Твоята мисия е да раждаш умовете и сърцата на хората.”

Като заключение на преживяното Учителят ми каза: “Шейсет хиляди римляни похулиха и оплюха Христа, но Той вярваше, че това е волята на Единния и какво загуби от това? Бог Го възкреси. Когато човек страда за човешкото, той регресира, а когато страда за Божественото, той се издига.

Колкото повече страда един музикант, по-добре пее. Ти търсиш Любовта - Единния във всичко, ще минеш през всички фази на Любовта.

За да прослави Любовта Христос мина през позора на Любовта. В рай всички са разумни проводници на Божиите блага.”

Пътя на земята ми е труден, пълен с противоречия и препятствия и колко пъти съм мислила, че изтерзаното ми сърце няма да издържи непосилните напрежения на живота, но ето, Божията сила ме крепи и днес съм още жива да напиша тези редове и да кажа на всички, които ще тръгнат по този свят път, този единствен път, който ни извежда от джунглите на земния живот, че човек не е сам и безпомощен, когато твърдо реши да изпълни

волята Божия на всяка цена. Хиляди разумни същества ще му се притекат на помощ. Бог никога не забравя и не оставя Своите си - тези, които с Любов Го слушат и се борят да приложат Великия Му закон на земята. И най-върляят враг рухва в нозете ти под силата на Любовта и най-силните куршуми и стрели се стопяват в огъня на Любовта. Когато бях обстрелвана на Изгрева от десетки страни, вървах с наведена от умора и мъка глава, но не паднах. Учителят каза на беседа: “Да минеш на бойното поле обстрелван отвсякъде от куршуми, но да минеш невредим, това е геройство.” Той често ми казваше: “Герой трябва да бъдете!”

“Добре минахте”, бе заключението Му в края на битката. Това ми стигаше. Светът се плаши от Любовта, защото пътя ѝ е път на големи страдания, позор и унижения. Чувствах се отпаднала, но духът ми беше бодър.

Най-много ми помагаше Учителя на сън. Постоянно Го сънувах в най-насърчителни положения. Той държеше крепко ръката ми и водеше стъпките ми. Любовта Му говореше чрез устата ми, защото бях отдала душата си на Бога.

Учителят - това е целия разумен свят. Един ден след разговора ни, на сбогуване Учителят ми каза: “Цялото небе е с нас.” Почувствах се окрилена, възкръснала. Едва издържах радостта с която ме изпълни Този, Комуто служех. Това бе наградата ми за всички страдания, през които бях минала на Изгрева.

Един брат, много чист и свят - Димитър Звездински - мир и светлина на душата му отвъд, ми каза веднъж на Изгрева: “Сестра, до кога ще си на кръста!” с печален тон и съчувствен поглед. Тъмните сили възстават с цялото си същество срещу ония, които пръскат светлина и вървят смело в пътя на Доброто.

Когато най-напред отидох при Учителя, Той ме прие със строг израз на лицето. След време ми каза: “Когато дойде при Мен, тъмните сили така те бяха

вързали...” Да, наистина, голяма освободителна работа извърши Учителя върху мен като скулптор, който извайва статуя от някоя скала. Колко труд, колко време и какви усилия прави Той за нашето духовно освобождение! Как мога да Му се отплатя?

Тук само регистрирам отчасти някои мои опитности с Него, за да види всеки, който чете тези редове каква безгранична Любов прояви Учителят към нас - малките земни същества, така отдалечени от онова първоначално състояние, в което Творецът най-напред ни е създал. Учителят е мост между хората и Отец. Той ни свързва с Баща ни за вечни времена.

Като дете обичах Христос с цялата си душа и често тъгувах, че не мога да Го видя. Ето, дойде време да коленича пред святите Му нозе и излея всичката си Любов към Него в лицето на Учителя.

Годините ми с Учителя бяха неземно щастие и сред най-тежките ми страдания. Всеки Негов поглед, всяко Негово движение излъчваше Любов. Той бе възплъщение на небесната красота и святост. Колко е щастлив народа ми, че Този Велик Пратеник на небето го посети! Много българи не Го приеха и не Го признаха. Той остана скрит и незнаен за този свят. Затова пееше тихо една незабравима песен: “Странник съм на този свят. Никого не познавам освен Тебе! Ти, Господи Боже мой, си създал всичко за мен. Аз отправям своята благодарност към Тебе; на Тебе, Господи, възложих своето упование. Да възлезе молбата ми към Тебе.” Учителят избягваше популяризация, защото за огромната Му работа да сваля Божествената Мъдрост не му бяха нужни много хора и шум.”

”Сега България е в своя златен век. Тя кредитира народите. След нея Русия ще влезе в златния век. После другите народи ще кредитират България.” Блажен народ, който има привилегиата, която се дава веднъж на 2000 години на земята, но отговорен и задължен да направи това богатство достойние на всички народи.

Светлото Слово Божие, което се изливаше като кристален планински извор в течение на половин век, окъпа цялото човечество и го подготви за това, което предстои да дойде. Осем хиляди адепти ще слязат на земята и ще я претворят. С високите си вибрации, с мощната си Любов и светлина, те ще превърнат земята в рай. Предвестникът на Новата епоха дойде и възвести това, което ще стане. Времето е близо, пред прага сме.

Посрещането на 1943 година бе тържествена вечер. На голяма маса в салона бяха сложени плодове и хляб. Учителят седеше в средата на масата, а старейшините и ръководителите около нея.

В 12 часа Учителят се изправя и казваме “Добрата молитва”, прочита 60 глава от Исая и “Песен на песните” 8 : 7.

“Тази година определя една нова епоха. Числата едно и три са Божествените начала, които водят човека. Три е едно Божествено начало, с което са свързани великите сили в природата. Цялата земя ще се подчини. Мирът трябва да стане в съзнанието на хората. Които народи признаят, че Бог управлява, ще се благословят, а които мислят, че те управляват, ще си блъскат главата. Къде са всички велики хора на историята?

Иде сега епохата на възкресението, хората няма да умират. Човек трябва да влезе в Божествения свят в общение с великите души. Ако едно цвете не е във връзка със слънчевите лъчи, съдбата му е решена. Който отхвърля Бога възнаграждава се със смъртта, който Го приеме, възнаграждава се с живота.

Без Любов няма никакъв прогрес в света. Любовта трябва да легне във вашите души и от нея ще излезе светлина за умовете, сила за волята.

Идещите четири години ще имате най-благоприятни условия да се тури основа на бъдещата култура. Ангелите са на земята. Турете една основа да бъдете новите българи. Кой са те? - Трудолюбивите пчели, които събират мед от цветята.

Божественият живот е, който може да ни извади от всичките страдания в света. Идете на фронта да видите Божията промисъл! Които през 1942 година пострадаха, тази 1943 година ще възвърне живота, ще поправи всичко. Любовта преобразява нещата. Няма ничия сила, която може да даде обратен ход на Божествените благословения, които идат в света.”

Бях изпратила една статия за Учителя в Севлиево в печатницата на вестник “Братство”. Тя излезе на 1 януари 1943 година. Искам да я предам на читателите, защото сумира много мои идеи за Учителя.

УЧИТЕЛЯТ

Един народ има в света сред несъвършеното човечество - Божият народ, тоя, който в материалната дреха съзнава своята душа и живее за Бога.

Едно учение има в света за всички търсещи пътя към Бога - Благовестието за Царството Божие и синовното отношение на Бога към човека, като баща към син.

Един Учител има в света, Който ръководи тая свещена връзка, изявен в много форми - Истината на Бога.

Никога светът не е бил сирак. Никога неговото съзнание не е било без фар, без посока към Вечната Истина. Колкото времената, условията, историческите вътрешни кризи са по-големи, идеите - в по-голяма борба, толкова личността, която поема по небесните закони Учителстването, ръководството на космическото Божествено Царство - е по-сублимен образ за една връзка между Бога и целия свят.

В съвременната най-кардинална епоха, сред израсналото и възмъжало човечество, живее, работи и представлява Божествената мисъл Учителят от слънчевата система - Ръководител на Всемирното

Бяло Братство. До сега, в ранни епохи, идваха не веднъж силите на тоя свят в стълкновение с представителите на Божественото благовестие.

Днес борбата е в съзнанието на пробуденото човечество. По-реална е тая борба между съзнанието на небесния човек и земния двойник. В сегашното историческо пепелище човешките души се пренасят в изкупителна жертва, защото вече 2000 години не приеха Учителя. Днес е представен с целия си Божествен спектър, това е най-пълното изявление на Учителя през цялата мирова история. Той дойде да свърже живота от неговото проявление до последното му обожествяване.

Мъдростта Му е съзнанието на Бога. Любовта Му е живота на света, а Истината е слънчевия Му метод, с който работи в съзнанието на цялото видимо и невидимо битие. В Неговия образ лъха Хармонията на космическата красота. Неговата мисъл спасява света от разрушение, защото тя носи светлината на живота.

В Неговото Слово земната аура се пречиства и душата на човека живее в лекота и мекота. Между космическите сложни тайни за обожествяване на човечеството, Той раздробява Божественото знание на просени зрънца, за да бъде погълнато от най-малките птички.

Безпределно смирение, слънчева красота...

Учителят - това е небесна музика. При Него всичко земно се губи. Съзнанието диша Любовта на Бога. С мекото си Слово отвежда душата в света на примирението и добротата. Всичко при Него е виделина, поема за рая, който човечеството търси - и тоя Учител е днес на земята. В безмълвие отправя злото от нас и ни влива живота на Истината. О, ако човечеството би Го приело, всичката земна лъжа би изчезнала. Светът би се обожествил.

Божият народ единствен Го позна. Той тръгна след Него както винаги, когато е бил на земята.

В сегашната епоха Учителят присъства на Своего възкресение.

Цели 2 000 години съзнанието на хората бе в сянката на мрака. Не приели Словото, душите страдаха и страдат.

Милиони души се въплотиха в човешка форма и сега по всички полета на земното чавечество се борят със злото за едно - да се приеме Словото на Учителя.

Слънцето ще огрее всички съзнания. Мировата култура ще приеме Неговото Учение. В общото безсилие космическият човек ще падне при нозете на Учителя и ще чака Изгрева на слънцето - това ще бъде второто пришествие - идването на Царството Божие отвътре, не отвън. Това ще бъде изгревът на съзнанието - Новата култура.

Има в света едно Учение, което никога не овехтява - Учението за слънчевия живот, за първия рай.

Има в света един народ, при който е пратен Слънчевия Учител. Синовете на тоя народ по цялата земя приеха Учителя и работят за Новата Епоха в света - Царството Божие на земята.

Учителят е предтеча на приложение Божието Учение в целия космичен свят.

Това време дойде.

Това време е сега.

Из вестник "Братство" от 1.1.1943 г.

На 13 януари 1943 година в 11 часа сутринта Учителят ме прие в горната стая и ми говори дълго.

"Мъчението, това е Божията ръка, която те повдига. Скръбта - това е балсам за душата. Страданието - това е да се създават условия да се прояви Бог - Любовта. Хората страдат, защото искат да създадат

един свят различен от Божествения, а материали нямат. Сега ни предстои да изявим неизявената Любов в нас - тя е от векове в нас.

Сега ти минаваш от гъстата материя в един по-организиран свят. Не е нужно повече да слизаш. Важното е да изпълниш задачата си към Любовта. Не ти е нужен специален приятел, не дели Любовта.

Светлината на звездите е много скъпа и ценна, защото иде отдалеч, а светлината на слънцето иде само за осем минути. От векове е тръгнала любовта на звездите насам.

Любовта спира и дава само на ограбените, а на ситите не обръща внимание.

Добре, че има дисонанс във физическия свят, защото иначе ще има лицемерие.”

Великия принцип, с който работи Учителя: ”Аз прилагам Любовта върху онова, което е мъртво и ако то оживее, принципът, с който работя е Божествен. Всичко ме обича: дърветата като ми дават плод, извора, като ми дава чиста вода да пия.

Целият свят е отношения на Любовта. Ти сега разрешаваш една от най-трудните задачи.”

Попитах Учителя дали ще я разреши, Той отговори: ”Ти почти си я разрешила. Инволюция е много слизване, малко качване, а еволюция - малко слизване, а много качване. Хората имат гемове от невидимите същества, вече не могат да се движат където си искат.”

Учителят ми даде отговор на един въпрос за хората на Изгрева, който много време ме озадачаваше. Ето какво каза Той: ”Тук е най-хилавото и ако то се оправи, по-здравите и умните по-лесно ще приемат и се поправят.”

Учителят работеше с най-упоритите духове и казваше: ”Ако бяхте в света, много пакости щяхте да направите. Сега съм ви събрал тук. В Духа е скритата любов, а душата е изявената любов. Светлината се проявява в отрицателния полюс. Едно тропическо

растение не може да расте на северния полюс, то трябва да отиде на тропиците. Сега ние превръщаме злото в добро. Мъчно се свири музиката на болестите - това са седем бемола, те са музика също. Ние даваме музика, която ще повдигне хората. Като действа благоприятно на немюзикалните, какво остава за музикалните. Невидимият свят постоянно ни чисти понеже тук има много кални течения и се цапаме. Въздухът е пълен с отрови. Когато човек върви в Божествения път, няма да срещне вълци и пантери, а ще срещне само туй, което му трябва.

Имайте повече вяра! Цялото небе е с нас. Небето днес изправя хората.

Човек трябва да обича като онзи мъж, който се влюбил в една християнка и цял ден се чудел какво да направи, за да я задоволи и зарадва. Така трябва да правим и ние за Бога. Когато обичаш някого дръж го на фокус, тогава ще го виждаш правилно. Винаги поставяй всичко на фокус. Хората са изгубили този фокус. Любовта поставя нещата на фокус.”

На 20 януари в беседата Учителят каза: “Аз като срещна човек мисля добре ли е той с Бога или не. Ако вашите отношения с Бога не са любовни, не можете да бъдете полезни никому. Щом е верен на Бога ще бъде верен и на вас. Бога ако обича ще се поправи. Ближният - това е майката - Божествения Дух, Който урежда всичко в света, вади хората от лоши положения. Подобър приятел от Бога в света няма - първо Бог, тогава другите приятели. В Него няма нито един дефект. Да обичате Едного, в Когото никога да не се съмнявате - всякога да разчитате! Любовта, която във всички свои изявления никога не е отслабнала. На два стола не стойте! Любовта е единна. Навсякъде е една Любовта - каквато е на земята, такава е в Божествения свят. Всеки от вас има сто врати - на 99 до сега сте хлопали, все Любовта сте търсили. Човек като намери вратата на Любовта се ражда, освобождава се, живота добива

смисъл, усилва се дейността ти, певец ставаш. Като намериш вратата на Любовта живота ще се усили - не се обезсърчаваш. Сами по себе си не можете да я намерите. Аз както съм я научил и намерил, тъй искам да ви я предам. Много правилно ми е предадена Любовта. Ние сами правим хората добри и лоши, не мислете, че без Любов може да предизвикате Любов. Страданията са отзвук, че не сме приели Любовта навреме. Заради Бога да бъдете готови всичко да направите - всичко да е възможно за Него! Всякъде да има в нас един подтик на Любовта заради Него. Свещена идея да имаме, а вие се колебаете. Не губя вяра в Бога, че Той ще оправи света и тури ред и порядък. Не вие ще оправите света. Божествените мисли, които съм казал никой не може да ги спре. Божествените хора болни ~~не~~ могат да бъдат. Снизхождение трябва да имаме към всички хора, да носим Неговите идеи. Да предадем Божията Любов, тъй както на мен е предадена иначе е безпредметно Учението. Любовта носи светлина, топлина, сила, която носи братство и равенство. Да обикнем Бога и Любовта ни към другите да е така, както Той ни е възлюбил. Ако тази година възлюбите Господа и предадете Любовта правилно, четири години Божиите блага ще потекат. Трябва да се мине в Новия завет вече. Щом обикнеш Бога, всички въпроси са разрешени. Тя внася мир в ума ти и спокойствие в сърцето ти. Благото си желай на всичките, не само на одного. Любовта ще примири доброто и злото. Питате дали сте достоен. Мийте се, пийте тази чиста вода. Всякой, който люби е достоен, който не люби не е достоен.”

На 28 януари Учителят ми каза в горницата: “Живейте в Любовта”, когато Му занесох обяд, приготвен от майка ми.

На 21 февруари бях дошла в София само за един час и трябваше да се върна в колежа. Отидох веднага при Учителя и горе Той ми даде ключа на салончето и

ме помоли да запаля печката. Като я запалих Той слезе. “Човек трябва да използва моментите, случаите, един малък случай цяла епоха може да създаде. Една искра запалва много нещо.

Да се освободим от многото и големите желания - те са опаковка на Божественото, то е човешката любов, като бонбон, който ядеш с книгата, после трябва да плюеш. Страдаме от опаковки, да се освободим от тях. Възпитание е, когато едно дете иска цял кош ябълки, но му трябва само една, тогава ще му туриш коша да го носи. Да се научим какво и колко ни трябва. Човешкото е краткотрайно, един килограм захар ще ти стигне за една седмица, а Божественото е безкрайно. Изобилно ще вземеш Любовта и изобилно ще даваш - то е Божествено.

Имаш три етажа на мисълта, но се качваш повече на първия и втория, а на третия рядко отваряш прозорците.

Човешкият свят е като Божествения, но обърнат обратно като негатив на снимка, трябва да обърнеш, да префотографираш картината, за да видиш вярността ѝ. Ние по човешки схващаме нещата и виждаме противоречия. В Божественото няма никакви противоречия. Каквото ние не можем да поправим, Бог го поправя; каквото не можем да носим, Той го носи. Той запълва и хармонизира всичко.

Течението на водите е проявения Бог. Вятърът те милва - проявения Бог. В човешкия свят има дълги вълни - има вълни на злото, които създават смущения шум, това са дългите вълни, които ти пречат да чуваш правилно нещата. Когато има такъв шум, предавай и приемай на късите вълни - те не са смущавани от вълните на злото, което винаги се намесва да смути. То е нужно на земята за енергия, за подтик. Човек в 24 часа се завърта около себе си и всеки ден има изгрев и залез. Бъди буден на изгрев, не спи тогава, на залез

- не скърби. Като се изпразни стомната ти, отиди на извора и я напълни. В такъв момент се обърни към Бога с молитва.

Не се ограничавай със собственото си добро, радвай се на доброто на цялото.

Българите са много твърди. Придобитото по човешки път е краткотрайно. Като обичаш някого обикваш къщата му, но щом я напусне, няма какво да я обичаш. Ангелите, които слизат да помагат на хората влизат в някого и ти го обикваш за ангела, който ти помага.”

Предидния ден новия директор на колежа - един груб и суров българин - ме бе извикал в дирекцията да ме мъмри. Не одобрявал пътя, по който съм тръгнала в Учението и не искал да ходя неделя сутрин на беседи. Изслушах го сериозно и му отговорих:

“Вие какво сте чели от Учителя Дънов? Той е най-великия духовен вожд на земята днес и Той ще прослави България. От много страни идват хора да Го срещнат и се поучат от Него.” Той млъкна и ми каза да си отида. Като посетих Учителя Му разправих за тази неприятна среща, а Той ми отговори: “Напълнили сте му главата.”

Методът на доброто, на Любовта винаги дава положителни резултати. Нас ни преследваха по службите като чуеха, че сме от Новото Учение, но всички работехме така усърдно, така съвестно, че те винаги оставаха обезоръжени пред силата на духа ни и волята за прогрес и добро, която разбиваше всички препятствия по пътя ни.

След заминаването на американците есента на 1942 година в колежа цареше тежка атмосфера на недоволство. Трябваше да се справя с упорити, своенравни, разглезени синове на богати българи, но успях да се справя благополучно с всичко. Никой не може да устои на Любовта. Тя е велика, всепобеждаваща сила. Чрез песни, слова и дела спечелих сърцата на

учениците и постигнах добри резултати в работата с езика. Доброто е меко и отстъпчиво, но злото ни дава енергиен заряд и колкото е по-лоша обстановката и по-силни атаките му, толкова повече енергия развиваме.

“Всяко зло за добро”, бе лозунга на Учителя и това е най-голямата истина в живота.

“Единственото нещо, което ни свързва с духовния свят е работата. Връзката на духовния свят с Божествения е свободата, свободата те свързва с Божествения свят, а в Божествения свят имаме Истината - най-тежкото нещо в света. Тя нито се разлага, нито умира, нито се изменя. На земята по-красиво нещо от Истината няма. Тя е свързана с работата на земята, свобода в духовния свят, а в Божествения свят - с красотата.

Физическият и духовният свят са огледала, в които Божествения свят се отразява. Красотата на един човек е отражение на Божествения свят.”

”Душата ми бе напъпила лилия, която чакаше топъл повеи, за да откrexна кристална чашка и погледне към слънцето. Доиде майски ветрец с нежен полъх, едва докосна бялата пъпка и тя усети жизнедатната струя на Любовта как изпълня сърцето ѝ. Силен аромат излъчи тя, радостта ѝ за разцъфналия нов живот и прие в чашката си първия гост от слънцето - мощен лъч, донесъл песента на ангелите с диаментена колесница.

Видяха я светлите ѝ братя от слънчевия свят и спряха за миг да ѝ се полюбуват. А тя изпълни с уханието си топлия ветрец с благодарност, че ѝ помогна да види слънцето.”*

Това е отношението на душата ни към Слънчевия Дух, Който-слезе да ни помогне на земята да разберем, че не сме земни, а слънчеви деца. Учителят казва: “И вие сте от слънцето, но сте забравили това, а аз зная. По какво се познава кой човек е от слънцето? - По добрия му живот. Хората от слънцето живеят добре. Който не е от слънцето не живее добре. Едно време

---

* Кратко есе от неиздадената книга “Светът без сенки” - авт.бел.

земята е била в слънцето, но по-късно се отделила от него. Казвам: всички хора са от слънцето, но са забравили това.”

На 7 март посетих Изгрева за малко време. Отбелязала съм следното: “Въздухът бе изпълнен с Любов. Учителят излъчи вълни на Любовта към мен и каза: “Някога Любовта говори на всички, а някога само на едного говори, макар че всички слушат.”

Учителят разказва случая, който описвам тук.

ИЗКЛЮЧЕНИЕ

*Празник тържествен,
велика симфония
свири оркестъра
висш на небето.
Гости най-видни изпълват
огромната зала.
В пурпурни мантии,
в злато брилянти,
богато облечени гости
местата заемат.
Излиза солистът,
далече разпръсква той
струи златисти,
потъват в възторжно мечтание
гостите видни и слушат
с запряно дихание.
Певецът излиза замислен
пред входа на залата царствена
спира.
Дете закъсняло и бледо
с дрипи облечено
стои до вратата привело глава
до ключалката златна
и слуша и плахо там чака.
Певецът се спира пред него,*

с усмихнато, благо лице
го запитва:
-Защо тук стоиш?
Къде е домът ти?
-Как исках и аз да Ви чуя,
но нямах пари
билет да си купя,
и дрехи за залата нямам,
затуй стоя тука,
дано през ключалката
нещо да чуя.
-Тръгни подир мене,
за теб сам ще нея
във твоя дом днес,-
с любов той пошепна
и хвана ръчицата грапава
нежно...

Детето със трепет погледна
• солиста небесен -
нима е достойно
отблизо да чуе
великата песен?
Солистът решил е
вселената цяла гласа Му да чуе,
земята - тъй малка и бедна
не ще Той отмине,
на нея от слънцето чак
Той е слязъл.
С нови одежди
в залата царска
тя скоро ще влезе.

На 21 март Учителят говори след прочитане главата за Любовта - 13 гл. от Коринтяните.

“Апостол Павел е говорил тук само за Любовта, която е на земята, земната любов. За да познаем

Любовта, трябва да познаем живота, трябва да познаем движението. Ако не знаеш да мигаш, да се обуваш, да се обличаш разумно, какво ще знаеш?

Живеенето е смяна на работата. Ти живееш само когато сменяш физическия свят с духовния и духовния с Божествения. За да познаваш Любовта, ти трябва да се движиш разумно по земята, а да живееш в духовния свят. В света само Любовта плаща най-добре, не чакай заплата като работиш с Любовта, тя си плаща веднага. Като ти даде Любовта една семка, ти ще бъдеш най-силния чавек, чудеса можеш да направиш. Ние отделяме нещата и мислим, че Господ е само в Божествения свят. Световите са само стъпала.

Божественият живот е вечно подмладяване, човешкият живот е вечно остаряване, а ако духовно живееш вечно мощен ще ставаш. Ако знаеш да пееш, в оня свят ще те посрещнат, или ако си богат с добродетели.

Да се роди в нас крайно уважение и почитание към всичко, което Бог е създал, радвайте се за всичко в света! Снемете себе си от първото място горе, все на тронове сте, в ума си на първо място сте вие. Учениците на Христа дойдоха и искаха първото място. Само Бог е за Когото е първото място в света. Ако си позволиш да имаш първото място, главата ти ще побелее, ти тогава трябва да си готов на всички да помагаш. Ние може да обичаме само Едного, а Бог може да обича всички. Когато Бог дойде на първо място, ще ни научи да любим, от никъде другаде не можем да научим Любовта. Ако поставим Любовта, Мъдростта и Истината на място, ще се яви животът, знанието и свободата, движението, учението и работата. Петър значи зрял плод. Петър - зелен се отрече от Христа. Ако се отричаш от Любовта, Мъдростта и Истината, от движението, учението и работата, ти не си узрял. Само узрелите хора имат бъдеще. За да узреете всички хубаво, ще направите една реформа като поставите

Господа на първо място в ума, сърцето и душата си. Всичко ще ви тръгне напред и ще се подмладите.

Сутрин със свит юмрук кажи: Искам моето сърце, моя ум и моята душа да бъдат с Господа.”

Целият сегашен свят трябва да се освободи от своето идолопоклонство. Нас идоли ни заповядват, не ни заповядва Господ. Където Бог е поставен на място в ума, човек силен и мъдър става, духът мощен става.

Христос всяка сутрин като светлината иде, а хората Го чакат в облаците да дойде. Аз ви говоря за един Христос, Който ще дойде без облаците. Сега войната е в облаците. Когато всеки постави Бога на място, ще има братство и равенство.

Идването на Христа в света е раждането на Новата Епоха. Когато поставиш Любовта в ума си, в сърцето, в душата и в духа си, цяла епоха ще бъде. Поставете Любовта на място, за да бъдете наследници на всичките блага - ще ви се отвори целия свят и на слънцето ще идете.

Трябва силна мисъл, силно чувство и силна воля да създадете аура - Божественото около себе си да ви предпазва.

Остават трите: “Любовта, Вярата и Надеждата - Вярата и Надеждата да са ръце на Любовта, която върши работата си.”

След Паневритмията занесох ориз на Учителя, а Той ми каза: “Долу идолите! Човек ще обича Един - Господ, а Той - всички. Човешката любов е малка росна капка, която се изпарява. Любовта към всички е Божественото.”

Учителят ми даде хляб. “Като цениш нещо, то расте, а като не го цениш, то се отнема. Благодарността е мерило, че цениш, а недоволството е мерило, че не цениш.”

Бях написала през тази година стихотворението “*Духът на България*” и няколко други, които прочетох на Учителя. Той каза: “Музикантите създават своите

симфонии от тези работи. Те ще се развият в бъдеще. Ти се възпитаваш с тях. Сега е време за сеене и не може да очакваме плодовете. Посади семето в ума си и го остави. Как ще различаваш хората? Жертвай за човека, който е готов да жертва всичко за Бога, за своя ближен и най-послед за себе си. Който служи на Бога с всичко, на ближния си и най-послед на себе си, той е твоя ближен. Оставаш да посяват други семена, мътиш кукувичи яйца и после те отлетят и за теб нищо не остава. Не се запалвай от кибритените клечки - от малките желаниа. Не изпивай водата в шишетата на другите, не се интересувай от нея, а от своята. Ти колкото светлина можеш да получиш, то е важното за теб. Да изградим новия свят в себе си. Хората не са готови за Любовта, за зло ще се употреби днес. Бога извън хората не можеш да Го намериш. На Бога извън хората как ще служиш? Сега ако ни подтискат другите, то е нашето отношение към Бога - то е кармата. Понеже Него нищо не Го достига, то това отношение се връща на нас от другите.

От растенията и дърветата да се поучаваме, те да ни възпитават. Животните са с хоризонтален гръбнак откакто оста на земята е била хоризонтална, а растенията от по-рано, когато южния полюс е бил северен, при обръщането главите им са останали в земята.

Черната ложа са имали мотото: светлина и знание за малкото, мрак за многото; а Бялата ложа - светлина за многото, тъмнина за малкото. В тая война черните се поробват и те много добри слуги ще станат, у тях има страх само от закона, чувство за правда няма.

Христос каза: Аз съм Пътя, Истината и Живота: Аз съм знанието, свободата за проявление на знанието и Любовта, която дава Живота. Църквата още проповядва разпнатия Христос, а Той е възкръснал за хората. Той се пося в земята и за тях възкръсна.

Като семе Той се пося - то беше разпятието и като мощно дърво с плодове поникна - то беше възкресението.

Най-голямото чудо е слънцето, което всеки ден обикаля земята и поддържа живота. То е 1 500 000 по-голямо от земята. Англия е тежка, търговка е тя, ще мине през големи страдания. Америка има по-светло бъдеще.

Страхът е най-висшия стадий на съзнанието на животните - те бягат от злото, не стоят да се справят с него.”

На 25 октомври бяха изминали 21 години от кончината на баща ми. Казах това на Учителя в частен разговор и Той ми отговори: “Баща ти сега е младеж на 21 година, Той учи от тебе, научил е живота, познал го е. Той ти помага духовно. Бащите са все отражения на Великия Баща. Боговете са ревниви за своите.

Като решиш правилно една задача, да я приложиш и да поддържаш решението си. Каквото е необходимо вземи, дай и отминавай. Не спирай дълго. Злото е твърдо, то се топи и изчезва от огъня на Любовта.”

На 10 ноември Учителят нарисова на черната дъска квадрат с ъгъла нагоре и тегли една хоризантална черта по средата му. ”Горната част - триъгълник, е дур*, а долната - мол**. Това е пътя, по който човек се развива. Дур е радост, светлина, а мол - скръб, страдание. Математиката е вътрешните отношения, а геометрията - външния език на природата. Мелодията е отношение на човека към Бога, а хармонията - на Бога към човека. От Божествено гледище човек е създаден за Бога, а от човешко гледище - Божествените, силните са създадени да служат на слабите. Човекът е предметно учение на ангелите.”

Учителят ми бе поръчал да напиша три стиха с ново съдържание на народната песен: ”Не ли думам, мила мамо”, като даде думи за първия стих. Този ден поправяхме думите на песента и Той каза: “Думите са по-сериозни и еднозначещи. Удължаването на времето - неритмично, е създавало неправилните тактове в българската музика. Например тактът 7/16 е друсане,

---

* Мажор - муз. термин

** Минор - муз. термин

неравен път са тези тактове. Сега се изглажда пътя като се пеят равно тоновете в тази песен, без удължения.

Мелодията е създадена за хармонията, а не хармонията за мелодията.

Донка да не живее все с миналото, а да учи Новото. Сърцето ѝ да не е дипломат, да “посмива” момците.

Не носете в себе си миналото.”

На 21 ноември научих, че Учителят е в планината на хижа Алеко и почувствувах силен импулс да тръгна натам. Витоша бе цяла обвита в бяла мъгла, когато стигнах подножието ѝ. Над бялата вила в с.Симеоново седнах на един камък и се помолих: “Ако не трябва да отида горе, мъглата да остане, но ако трябва, да се отвори пътя. И наистина като тръгнах изведнъж се проясни и се очертах контурите на планината - дори слънцето изгря. Радостно и неусетно се изкачвах. Скоро всичката мъгла слезе долу и се разтла над София. Гледката бе прекрасна. Долу - бяло, пухкаво море от мъгла, а планината ясна и величествена. На хижа Алеко ме срещна Учителя и каза: “Много добре направихте, че дойдохте.” Настаниха ме в просторната стая с девет легла, където беше Учителя. В стаята сме: Борис Николов, Боян Боев, Гавраил Величков, Милка Аламанчева, Савка Керемедчиева, Маргарита Мечева, Мария Тодорова и Учителя. Печката гори, а вечерта при светлината на газената лампа се разговаряхме до полунощ. Учителят говори малко. Разказвах се разни случки из живота на братството. По едно време Учителят, Който слушаше угълбен, започна да пее песента “Ангел вопияше” - любимата ми песен, която майка ми пееше, когато бяхме малки деца. Той пееше с дълбоко чувство и не сваляше погледа си от мен - като че ли за мен я пееше. Трогнах се дълбоко и се помъчих да проумея защо ми пее тази вълшебна песен, която баща Му е създал. Атмосферата бе мистична - тишина и невидими присъствия изпълваха мястото, където вслушани в

дълбокия глас на Учителя преживявахме нещо неизказано красиво. Всички пяхме след Учителя няколко песни, целунахме Му ръка и си легнахме.

Сутринта отидохме на Мечата поляна да посрещнем изгрева в 7.20 часа. Изгревът бе чудно хубава картина - слънцето се яви над развълнувано море от мъгла и го позлати с първите си лъчи. От върха се спускаха тъмни облаци и “дефилираха пред нас” както се изрази Учителят. Невидимият свят дефилираше пред нас. Тъмните облаци сякаш ревнуваха слънцето и се талазеха пред него, но над нас бе отворена широка светла врата и цяла бе осветена. Учителят каза, че това е един художник, който рисува тези картини пред нас. Ароматните борови дървета пръщяха в печката докато закусвахме горещ чай, освежени от утринната разходка. Записала съм: “Колко благ и мил е Учителят, какво свято присъствие има край Него! Колко съм щастлива, че съм приютена в този слънчев дом!”

На обяд Учителят ни говори доста: “Природата трябва да оживее в ума на детето, тогава то ще пее за нея. Първо трябва да имате едно хубаво музикално вътрешно състояние, тогава ще се даде една изгодна външна форма.

Когато видиш един човек, не те интересува първо отделна част на лицето, а усмивката - разумното отвътре те интересува. Слънцето има такава усмивка като изгрява. Картината да засяга трите принципа: чело, нос и уста; небе, фон и преден план.

На музикалния не давай на сила да яде, не го учи - гладният знае как да яде, само няколко принципа му дай.

Три неща трябва да стимулират човека: животът, знанието и свободата. Понятни са те за нас. Свободно си движете краката, ръцете и главата; най-малко съпротивление има при правата мисъл. Не учи човека криво да не мисли.

Паганини бил много ограничен, та за да се

освободи създал жива, свежа музика. Бетховен искал да се освободи от вътрешната грандомания на гордостта си, та се освобождавал чрез музиката. Моцарт е венерин тип, създал е весела музика.

В латинската раса е изявен женският принцип в музиката. Англо-саксонската раса изразява мъжкия принцип в музиката. Славяните изразяват пак женския принцип, но в по-висока гама.

Нашето пеене за ангелите е като грамофонна плоча - няма творчество в нашето пеене. Ангелите имат различни инструменти. Музикалният век иде след войната. Славяните носят по-хубава кал, от която ще се направят по-хубави грънци. Най-добрата музика е била в светилищата, а сега излиза в света. Ние сме най-музикалното общество, най-много песни имаме. Едни песни помагат на ума, други - на сърцето, трети на волята - на мускулите.

В песента “Весел ти бъди” ти си в скръбния свят, от който трябва да излезеш, затова мелодията е такава, но после мелодията показва, че си излязъл от това състояние.”

На следната вечер Учителят пак беседва с нас до полунощ. Той каза: “Не яж хляба на смъртните, който донася смърт. Услужи на Този, Който те обича - Той не насила иска услуга. Ние горе вземаме решение да поправим погрешките си. Като вземеш дисонанса, погрешка е.

Райската птица е предметно учение.

Ние всички няма да умрем, но ще се изменим - червеят ще стане пеперуда. Няма да умираме. Светът още ще умира, ще има гробища.

Братята на Любовта ще дойдат между славяните. Ще слязат 8000 души, праотци на човечеството, те ще са светещи хора. Ще управляват земята. При тях ние сме като животни.

Една пеперуда кацнала на ръката ми и трепка с крилцата си. Казва ми: “Ти можеш ли така да трепкаш

като мен?” Учителят се засмя, като каза това.

”Шесторасовият човек е ту като дете, ту говори като стар, ту като възрастен. Съчетава трите човешки форми: дете, възрастен и стар.

Много изпитания минава на земята добрия, духовния човек. Много го изпитват.

Една песен е врата за музикалния свят, откъдето винаги иде нещо - вдъхновение.”

На 23 ноември се събудих в 4 часа сутринта. Лампата слабо светеше, всички още спяха. Седнах в леглото си и почувствах, че някаква Божествена музика ме изпълня, започнах да се моля. На другия край на стаята Учителят също бе седнал замислен в леглото си, като че ли в молитва.

Вечерта Учителят започна да ми говори пред всичките и да ми разказва някои преживявания и изпити на учениците си. Тези изпити са символи на това, през което всички ще минат. Как те са спали на връх Мусала на открито при дъжд и сняг и т.н. Аз Му казах, че ние, по-младото поколение не минаваме такива тежки изпитания, а се занимаваме повече с музика и Паневритмия.

“Обичайте Неизменния, Вечния, вечно Обновяващия ни. Бъдете готови да направите всичко за Него. Пазете свято Любовта в душите си, тя е най-голямото ви богатство. Не говорете за него, не го изнасяйте навън.

Любовта остава всичко да се прояви, сега иде Тя последна да си каже думата и да уреди света.

В настоящето са подтиците на Любовта - реалността, живеете в нея.”

Тези три дни Учителят непрестанно излъчваше вълни на Любовта и ни бе споил в една чудна хармония. Цялото преживяване бих нарекла “Симфония на Любовта”.

В 5 часа сутринта станахме. Валеше дъжд. Учителят каза: “Дъждът показва, че посятото тук ще поникне.

Божествено е когато се задоволиш с най-малкото, а с най-голямото - то е човешко.

Житеното зърно - то е Господ; големите неща - то сме ние. Музиката на пианиста е проявлението Му, а не е пианиста. Един малък лъч от слънцето ти разкрива света - той е най-голямото благословение. Малките работи са далечни, а големите близки. Една хубава мисъл, едно хубаво чувство са трошички - храна от невидимия свят.

Бръмбар като кацне на теб и ти бръмне, тръгват ти работите. Един музикант на сцената има успех поради някой от публиката, той може да е на трето място, но от него зависи успеха му. Той сам може да не съзнава това.

Пазете се от недоволството си. Недоволен си, че чувстваш недостиг на нещо.

Животните обработват разните добродетели. Растенията учат търпението.

Ще сложиш първо Бога, после хората, а себе си на последно място. Човек все трябва да попъшка, ще научи нещо.

Един ангел може да е в човешка форма и сега да се пробужда.

Сегашната музика може да внесе това, което първоначално е дадено на музиката, но изтритото.

Едно житено зърно ти е дадено, като го покриеш с кърпа, става топъл хляб - дай го на другите! Ако този хляб задържиш за себе си, то житеното зърно загубва силата да прави топлия хляб. Магията е в служене на другите.

Човек е сянката - проекция на един реален свят - него той трябва да се научи да вижда.

На един слуга господаря не бил доволен от него. Слугата се маскирал и го вързал за едно дърво. След туй минал без маска и го освободил. Тогава господарят му го оценил. Страданието иде да оценяваме доброто, което Бог ни прави.”

На 23 ноември в 11 часа тръгнахме за София. Валеше дъжд, но Учителя го спря. Щом слязохме, планината се обви в тъмни облаци и отново заваля. Всичко беше високо, неземно красиво и дълбоко преживяване - безподобно в живота ми, което никога не ще забравя.

А това небесно преживяване стана само месец и половина преди голямата бомбардировка на София на 10 януари 1944 година, която пропъди всички ни от града. Учителят тайно се е прощавал с нас тогава, защото след завръщането ни в София вече нямахме условия за подобна среща в планината. Той роди душите ни в Любовта и ни начерта Пътя на Новия живот - живота на Вечната Пролет, който щяхме да живеем през идващите столетия. Затова ни каза, че дъжда показва, че посятото ще поникне.

На 12 декември в първата неделна беседа Учителят каза: "Най-великата наука в света е да се научи човек да живее по Любовта. То е най-лесното и най-мъчното. Любовта не е проникнала в сегашния живот, защото живота е пълен със страдания и смущения. За да ни помогне Господ, трябва да спазваме закона на Любовта. Бог носи бремето на цялата вселена. Плодовете са делата на растенията, техния сърдечен живот. Сладкият плод показва, че растението обича Бога и Бог го обича и съдържанието му е Любовта, която съществува между него и Бога.

Истинската слава е славата на цялото. Блаженството да стане общо достойние на всичките хора. Да пееш значи да даваш. Петелът единствен дава и никога не пее за лошо. Оня свят е музика. Божественият свят никаква форма няма, то е една вечна светлина - няма никакви противоречия."

Още от края на ноември Учителят тръгна всеки ден на Витоша пеша с двама-трима братя и отсядаше в боровата гора над Симеоново. Той ходи четиридесет дни на планината и каза по повод на излетите си:

“Отивам да срещам Бога горе. Той е там. Казвам на тези, които идват да ви не плашат”.

На 28 декември тръгнах с Учителя за Витоша. Бяхме шест души - бр.Боев, Методи, Ангел, Тодора, и Учителя. По пътя заваля силен сняг, а горе той бе вече около 20 см дебел. Бях взела борина за запалване на огъня и мед и масло за обяд. Сварихме чай и обядвахме в много весело настроение. Учителят каза: “Страданието е посяване. Новата година /1944/ започва в събота - седмия ден за почивка. Трябва да спрат борбите.”

На следния ден на беседа Учителят каза: “Има у всички ви нещо, което не ви достига - липсва ви една нова идея за живота. Законът на обновяването трябва да дойде, вие се спъвате в закона на доброто и злото. Щом се допусне доброто, ще се допусне и злото. Вие искате един свят с добро без зло. Доброто е закон на Едного на Единното в света, а злото е законът на мнозинството. Трябва да знаем законите на нашата мисъл, сърце и дух - те се различават. Трябва да мислите, без мисъл не може да се повдигнеш. Само със слушане нищо не става - трябва да прилагате. Ние живеем в най-усилни времена, когато всички си оправят сметките - ликвидират. Сега страдаме за минали погрешки. Всинца ние страдаме от големи обещания.

Рядка работа е да срещнеш един човек на Божията Любов, Мъдрост или Истина. Той е едно благо. То е рядко събитие и ние трябва да благодарим на Бога, че сме срещнали един такъв човек. Придобивка е само като си срещнал човека на Любовта и Мъдростта. Те са като извори. Ангели са те, които служат на Бога. Те са ангели, които служат на Любовта, Мъдростта и Истината. Христос беше един такъв ангел. Никога не се спирай да критикуваш някой! Цапаш ума си и губиш енергия.

Тялото е човешкото, сърцето е ангелското, а Божествения свят е връзката на всичко - умът.

Мнозина са ме гощавали, но само един както ме е гощавал ще помня. В света едно добро ако направите

както трябва, стига ви. Първата хапка определя цялото ядене. Първата мисъл, първото чувство, първата Любов определя целия ход на живота. В света иде сега един момент, в който ще се определи нашето бъдеще, не трябва да спите. Ако ума, сърцето, душата не са готови - няма да се ползвате. При Бога да живеем. Искайте едно добро, което всеки може да ви даде - и слънцето и въздуха, и дървета и камъни и земята и житото! Големи работи сте искали и вършели. Ева като Бога искаше да стане. Не искайте от хората това, което вие не може да дадете.

Радвайте се на онова, което имате. Светът за музика не е готов, но умът, сърцето и душата ни е готова за музика - да се внесе музиката като вътрешно възпитателно средство.

14 е закон на жертвата, 15 е разколебаване на злото, 16 - кулата се събаря, 18 - несретно число, 19 - работи вече. Числата 3, 6, 9 работят за българина. 19 - заключение на една Божествена епоха. 9 - най-умната дъщеря и най-умния син. 1 - Бог - да вършите Волята Му. 8 - Божествения Дух - и горе и долу движение. 19 - най-правилните отношения между сина и бащата - синовни и бащински. Великото малко и великото голямо образуват най-голямото щастие и радост на небето и на земята.

Разумът се занимава с това, което е минало, с последствията на нещата. Любовта е това, което е причинно. Тя действа в настоящето и създава нещата. Живот има в нея. В момента, когато почвам да обичам, аз оживявам. Новото учение е да се запознаем с Любовта, тя ще ни даде светлина и ще ни даде Мъдростта, която ще ни даде свободата и запознае с Истината. Окото да е будно и чисто, да не се захласва и влюбва.

Мисъл без съмнение, чувство без корист, действие без петно е душата, великото, Бог. Тогава човек престава да е отделен, той е в общото - Едно с Отца.

Правилното проявяване на ума, сърцето и волята дават израз на душата, а ръководството на душата е Духа, а Духът е проявения Христос, Самият Христос. Човек е фокус на най-великите работи - в него всичко се пресича. Животът трябва да върви с бързината на Любовта. Любовта е плода на Духа, а разума е плод на плътта - обяснява последствията.

Тактът на космоса регулира сърцето 72 удара, 72 ученика.

Девата държи връзка между Духа и душата.”

ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО

с. Мърчаево, 1944 год.

От пожарищата и пепелта изхвъркна като феникс, вечно живата идея, която отново придоби въплощение в малкото планинско селце Мърчаево.

”Божественото се проявява в сила при най-лошите условия”, и блясъкът на красотата му се откроява най-ярко върху тъмния фон на човешкото безумие и разрушителна стихия.

Млада девойка предупреждаваше родителите си, седмици по-рано от случката, че иде Учителят в дома им. Но бащата не можеше да си представи, че скромното му жилище ще бъде избрано за убежище на Божествения пратеник, Когото той дълбоко уважаваше и следваше в живота си.

“Тате, иде Учителят”, повтаряше девойката, “пригответе Му стаята”, но никой не се вслушваше в думите ѝ.

Както някога Христос бе влязъл в Йерусалим възседнал ослица и се бе приютил с учениците си в скромната горница на предан брат, където сподели последния залък със своите си и им предсказа страшната съдба, която Го очакваше, като им изля великото си благословение, изразено в 17 гл. от Йоана, така и в този горестен ден на страдания и бедствия Учителят бе приютен в скромен селски дом в Мърчаево, където остави печата на делото си в гранитен камък, но този път краят и началото станаха едно*.

Студен зимен ден - 14 януари 1944 година. Четири дни след страшната бомбардировка на София. Учителят с група ученици пристига в дома на брат Темелко

---

* Печатът на завършеното дело на Учителя стана Новия План на бъдещата култура. - авт. бел.

Стефанов, който изумен Го посреща. Той мигом дълбоко съжاليا, че не се е вслушал в предупрежденията на малката си дъщеря Косена и не е приготвил стаята за Великия Гост. Учителят го бе предупредил чрез това чисто дете, но каменоделецът е станал твърд от дългогодишната си близост с гранита и трудно се вслушва в невинното чуруликане на младото усмихнато момиче.

“Та аз ли съм най-достойния за тази висока чест?” си мисли той, до момента на неочакваното посещение. Не сме ли и ние Темелковци, които не вярваме, че Великият Бог ни е изпратил за Свои съсъди и ще ги посети, когато най-малко Го очакват? Ще намери ли обаче Светлият Жених светилниците ни запалени и напълнени с масло? Ще намери ли дома ни подреден за Него?

Домът оживява. Всички са на крак - приготвят стаята за Учителя. Вечерта газената лампа виси на стената на широката стая, изпълнена с братя и сестри насядали на дълга трапеза за вечеря, с очи отправени към Учителя. Всички се чувстват като удавници стъпили на спасителния бряг, и топла благодарност се разлива в сърцата към Спасителя. Под бледата лампена светлина Учителят говори: ”Не са страшни външните бомбардировки, но вътрешните. Те нанасят опасни поражения. Трябва да намерите безопасното място в живота. Сега ще видите Божия Промисъл. Бомбите ще падат край хора, които ще останат невредими, защото невидими пазители ги ограждат. Нищо не става без Божията Воля. Безопасното място е Божията Любов. Когато ястреб подгони веднъж една птица, тя се скри в пазвата ми. В най-усилните времена най-ясно може да се види Божията ръка в живота на хората. Нито косъм няма да падне от главата ви без Божията намеса. Сега ще разберете силата на молитвата и на вярата.”

Смирено навели глава синеокият висок и силен

мъж и съпругата му Софиянка изпълнени с благоговение слушат словото на Великия. Техният голям син е на фронта. Сърцата им горят при мисълта за опасността, която го грози всеки миг. Те търсят утеха. На голямото легло лежи няколкомесечно момиченце - първото им внуче - Божидарка. Къде ли е в този миг баща му? Значи Бог ще го запази, щом Учителя е в неговия дом. И скрита надежда озарява очите им изпълнени с благоговение в този миг. Те не вярват още, че Учителят е с тях, пред тях под скромния им покрив! Малката стая, в която са спали отстъпват на Учителя, а седемте братя и сестри с Него остават да живеят в голямата стая заедно с тях. Печката бумти. Лампата премигва, а по стените трептят отраженията на гостите. Пълен, препълнен дом с души поели пътя към Великия, пълни, препълнени сърца с Любов към Невидимия Баща, станал роден и близък чрез присъствието на благия Си Син на земята. Голямата светлина дойде в най-неуютното мрачно селце, над което като бдяща стража се извисяват стръмните планински склонове - тогава голи и безводни, а днес облечени във величествената дреха на борови гори.

Селцето спи под дебелия снежна покривка, приютило десетки бежанци от разрушения град, изменили дългия заледен 24 километров път от града пеша: кои повлекли пружини от легла, като шейни, върху които седят свити на кълбо измръзнали деца, кои с огромен товар на плещи, задъхани, отчаяни, изплашени, бягат от прокобения град, като бегълците след изригването на Везувий. Преживеният ужас на 10 януари прогони останалите там жители във всички посоки и стария град напълно запустя, обронил беловласа глава над мрачните си развалини в печална размисъл.

Ти граде, който носиш името Мъдрост, къде се ляна твоята Мъдрост, та те сполетя това нещастие? Дали вината ти не е в това, че десетилетия наред в тебе

отседнал Божи Пратеник възвестяваше Вечната Мъдрост, чийто глас остана глас в пустиня? Дали запустението ти не дойде като резултат на това, че Той при своите си дойде и своите Го не приеха, не познаха, а Той остана сам, отхвърлен от власт и църква, отлъчен, като последен отстъпник от вярата, от святата православна църква, разкарван като последен престъпник по обществена безопасност за разпит, интернирван, поругаван от пресата като антихрист и самозванец, който минава за Христос, чието име стана прозвище сред “културното” българско общество... Ти, нещастни граде, на самозабравените, падна под огъня на справедливото възмездие за глупостта и жестокостта си, и ето бягането ти стана зиме, както Христос бе предсказал. Такава е съдбата на всеки град и всеки народ, който не приеме Божествения Пратеник. Христос каза на учениците си: “А където не ви приемат, когато напущате този град изтърсете праха от обувките си за свидетелство срещу него!” Не се ли сбъднаха сега тези думи на Великия Пророк? Плачеше градът и бягаше в мрака на нощта под ледения небесен саван, който смръщено го гледаше под надвисналите си черни завеси. Ударите върху него се сипеха на вълни, като че ли силите на разрушението се бяха зарекли да не оставят в него камък върху камък. Тресеше се земята, и като картонени кутии рухваха напети високи сгради - гордостта на града - в миг превърнати в куп пепелища. Висяха тук таме поостанали полурухнали стени, дюшеци и завивки, дрехи и покъщнина разголени пред смаяния поглед на някой бягаш.

Ти, народе, който преживя нечуваните страдания на петстотингодишното си робство, не смегчи сърцето си чрез милостта и обичта към брата си чрез състраданието и копнежа да подадеш ръка на всеки страдуш, да се вслушаш смирено в гласа на всяка истина и мъдрост, ти народе, за когото толкоз светли апостоли пожертваха живота си, не разбра коя ръка те

избави и ти се притече на помощ в страданието ти и не се научи от тях да вършиш същото, а в самозабрава потъпка всичко свято и презря ръката на Спасителя си, отхвърли я и ето, ново страдание те сполетя, за да се опомниш, но ако това не сториш и този път тежка участ те очаква! “Горко ти Хоразине” - плачеше Христос над забравилния се град и оплакваше съдбините му. И ето днес, пророкът е пак сред тебе, граде избран, но ти го прогонваш. Горко ти, София!

Сгушеният бял дом в подножието на стръмен планински рид е приютил Небесния Пратеник преживяващ тежката съдба на непокорен твърд народ. Но Той вижда във всичко светлата страна, великото невидимо благо и е дошъл сред коравия, упорит български народ, защото му трябва най-твърдите камъни, върху които да построи Новия Храм на Новото Човечество. Той е в дома на Темелко - твърд темел, здрава канара, която е поставил в основите на храма си. “Този, същия Темелко”, казва Учителят, “е онзи брат в Йерусалим, който приюти Христа и учениците Му, последните дни на Спасителя на земята.” В дома му Христос яде последната пасха и произнесе последната молитва за единението на човечеството и за сливането му със Своя Създател - Баща през бъдещата епоха, когато ще се реализира Царството Божие на земята. При същия този предан брат сега отседна Учителя през последните дни на пребиваването си на земята, където изля последното си благословение и си замина завинаги от земните ни очи. Девет месеца Учителят остана в малкото селце, които месеци бяха бременния период на новото мистично раждане, което се извърши там. За девет месеца Той завърши делото си на физическото поле и си замина, за да започне великата работа в духовния свят.

Като учителка в колежа Симеоново, близо до едноименното село, на седем километра от София, знаех че Учителя всеки ден отива до селото и отсяда в

една малка барачка, където Го посетих веднъж. Това стана преди голямата бомбардировка на 10 януари. Разпуснахме веднага учениците и останахме само малка група учители. Майка ми отдавна се беше евакуирала със семейството на сестра ми в родния град на татко - Панагюрище. У нас нямаше никой, защото по-малкият ми брат Георги беше във Виена, където следваше радиоинженерство. Останах сама, напълних един чувал с продукти, които домакинята на колежа разпродаваше и с каручка отидох в село Симеоново, за да се установя в една наета стая. Първата ми работа бе, да изтичам до барачката, да проверя там ли е Учителя. Но за мой ужас ми казаха, че е заминал преди три дни неизвестно къде. Седнах на пейката в барачката и горко заплаках. Какво щях да правя сама без нито един близък човек в това село? Както седях и плачех, някой влезе и ми заговори. Млад черноок брат, ме запита защо плача. Каза ми, че Учителя е в Мърчаево, което име за първи път чух, и че той ще ходи при Него на следния ден, ако искам да отида и аз с него при Учителя. Зарадвах се извънредно много. На другия ден напълних раницата си с малко дрехи и храна и потеглихме.

Голям стръмен селски двор. Като се спускам по тясната пътечка от шосето към къщата, рунтаво овчарско куче силно залайва и се дърпа да се изтръгне от синджира. Минаваме край него и на терасата пред вратата виждам Учителя, Който е излязъл да ни посрещне. Целувам Му ръка с преливащо от радост сърце и си отдъхвам. Той ни въвежда в голямата стая. Там е руснакът, каменоделецът Владо и кметът на селото - брат Петър. Учителят усмихнато се обръща към тях с думите: "Може ли да намерите едно място, където да приютите тази сестра?" Брат Петър - нисък, възпълен човек с малки живи, весели очи, засмян като момче казва: "Учителю, у дома ще я взема, има място в кухнята". Отвежда ме в малка кухничка, в която слагаме четири стола за легло и се нагласявам там. В

същата стая на пода спи младо момче - овчарче, тяхно хранениче. Чувствам се безкрайно щастлива, че съм в близост с Учителя и не мисля за неудобствата.

Започват дългите зимни вечери, изпълнени с вълнения и трепет от задушевната семейна обстановка на групата ни около Учителя. Сега в средата на тавана на стаята виси голяма карбитена лампа, която хвърля по-ярка светлина и прави обстановката още по-топла и приятна. Начело на дългата маса седнал на пейка, Учителят ни кара да пеем Неговите песни и дълго ни говори. Жадно поглъщаме думите Му, които не записваме на книга, но остават запечатани в съзнанието ни. Брат Боев, неразделният спътник на Учителя, който винаги записва думите Му, е на поста си. Сестра Юрданка е главния готвач. Тя е винаги засмяна и бодра, но вечер както седи на стола, започва да клюма глава и задрямва от умора. Учителят е разположен и шеговит след вечеря. Спомням си, че веднъж, когато сестра Юрданка бе дълбоко заспала на стола, а ние пеехме, Той се обърна усмихнато към нея и каза: “Тя ни слуша от астрала сега.”

От всички краища на България идеха братя и сестри на гости и трапезата винаги имаше повече гости, отколкото можеше да побере. От София идеха съобщения за нови бомбардировки, и се разказваха какви ли не куриозни случаи. Например на едно от министерствата при една експлозия, се вдигнала лека кола върху покрива му невредима върху колелата си. “Ще се оправят работите на България, рекох”, бе отговорът на Учителя. При друг случай, бомбата, която се взривила върху едно жилище, свалила една жена от силната детонация и въздушна струя на земята от горния етаж. Пада друга бомба, която вдига жената отново на горния етаж невредима. Големи чудеса разправяха братята за чудното провидение в живота на хората. Когато засвиреха сирените в града, ехото им стигаше до нас и минута след това над главите ни от

западната посока прелитаха огромните орляци американски самолети устремени към София. Учителят винаги излизаше навън и тръгваше по шосето към София в такива случаи, като често гледаше нагоре. Той носеше кафяв кожен каскет при тези излизания и изглеждаше много сериозен и съсредоточен. Вечер ни казваше: “Ще дойде време, да хвърлят плодове - портокали, ябълки и всякакви блага вместо тези яйца.”

При слънчеви дни ходехме при големия минерален извор в Рударци, на два километра от Мърчаево. Водата му е изключително вкусна и полезна, съвсем малко по-хладка от телесната ни топлина. Учителят обичаше този извор и Му носехме винаги вода от него.

Запролети се. Щом се стопи снегът, Учителят откри място в съседния двор, където имаше подземна вода и започнаха да копят корито, което веднага се напълваше с хубава изворна вода. Учителят го нарече “Извор на здравето”. Същото нещо откри и в двора на брат Темелко и след малко копане, започна да се стича от скалите вода в коритото, което скоро се напълни. Заработихме върху изворите - любимата работа на Учителя. Откъдето мина Учителят, правеше чешми, извори и пътища. Трасираха се пътеки из гъсталациите на Рила и Витоша. През онези години туризмът не бе развит и ние бяхме едни от първите туристи и работници по планините. Животът в планината с Учителя е най-светлата страница от Новото Евангелие което Той написа - с безброй Божествени дела. Той записа това Ново Евангелие на земята и в душите ни, а сега ние само изнасяме на света една малка част от това, което се записа с безкрайна Любов в светлите скрижали на живите души за вечността. За себе си и за своята мисия Учителят каза: “Аз съм дошъл да ви покажа пътя към Бога и да Ви заведа при Него, като ви науча да Му служите, както никога не сте Му служили преди. Аз мисля за благото не само на човечеството, но и на всички животни и растения. Желая на всички същества,

да живеят в Любовта и да придобиват добродетели. Зная, че Бог живее във всяка душа и не искам да остане нито една крива мисъл в съзнанието им. Аз съм дошъл сега да науча хората да живеят в Любовта. Аз съм Извор, върша работата си, давам вода на всички. Който пие от Новото Учение, от Новата Струя, ще се освежи и подмлади. Божественото Учение не е ново, то е Христовото Учение. Аз само правя превод от великата книга на живота. Образите, които Аз използвам в Моите беседи, са извлечени от природата. Аз тълкувам това, което е съвсем ново в природата. Идеите, които възвестявам в беседите и лекциите, произтичат от Божествен източник. Думите на Христа и Моите са излезли от един и същи извор. Няма два извора. Всички тези идеи, които Аз излагам в Моите беседи и лекции, вие можете сами да ги откриете, но за всяка от тези идеи ще трябва да работите в продължение на 25 -30 години, за да я откриете. Колко години ще ви трябват, за да откриете идеите, които се крият само в една беседа? Ето защо тези беседи и лекции скъсяват много продължителността на вашето развитие. Аз ви изнасям Истината. Тя иде от Бога. Обикнете ли Бога, главния въпрос в света е разрешен. Този път ще говоря Истината така, както никой не я е изнасял. Аз ви проповядвам едно Божествено учение, върху което се основава бъдещия строй. Това учение се крепи върху разумните закони на природата.

Научете себе си на три неща: Да имате Любов без омраза, да имате светлина без сянка и да имате свобода без ограничение.

Научете себе си на Божията Любов.

Научете себе си на Божията Мъдрост.

Научете себе си на Божията Истина.

Аз съм от онези, които пишат свещената книга, но пишат тъй както пише светлината, която събужда Божественото във вас!"

Ето значението на изворите, които Учителят ни

научи да правим с обич и съзнание.

Изворът, това са безброй малки чисти капчици събрани в едно, които с шум побеждават дори най-твърдата скала и излизат под светлината на слънцето. Това е победата на Духът над материята! Това е животът на възкресението! Това е безсмъртието!

“Вечното благо е сбор от безбройните капки - малки блага, които ежеминутно се втичат в нас”, ми каза Учителят край “Извора на Доброто”, както покъсно наименува новия извор. Това са непрестанните импулси на Любовта, която постоянно поддържа живота ни.

Владо и Темелко, като вещи каменоделци започнаха усилената работа с гранита. Дворът бе неустроен и див. На тревистия склон растяха купчинки храсти и тук таме зеленееше по някое плодно дърво.

Най-напред Учителят накара двамата братя да изработят стълба от гранитни стъпала, които водят от къщата към новоизработената пътечка на изток, която свързваше двата извора. Направиха 14 стъпала с малка извивка в дясно. До стълбата се изработи подпорна стена във вид на изгряващо слънце, от по-светли камъни, които здраво се циментираха. За това слънце Учителят каза: “Сега това слънце ще изгрее най-напред за България, после за Европа и после за целия свят.” Пред слънцето-стена направихме продълговата дървена маса с пейки от двете ѝ страни. Вече можехме да обядваме на двора. През март времето беше меко и можехме да седим навън.

Брат Петър, кметът, усилено работеше за електрифициране на Мърчаево. Той цяла зима независимо от снежните бури и студа, ходеше в град Перник да урежда електрификацията. Вече се строяха директите и се прекарваше мрежата от жици. Той идеше засмян при Учителя и с присъщото си заекване от вълнение, като чешма с малък чучур, през който напират да бликне изведнъж силна водна струя, разправяше

подробно за хода на работата. Обеща, че за 22 март ще светне. Всички бяха мобилизирани в малкото разцъфнало като градина селце. Тъй като имаше много евакуирани ученици в селото, заех се с подготвяне на литературно-музикална програма с тях. Учех ги песни, и беседвах често с тях по разни въпроси. Образувах хор, с който подготвих няколко народни песни и "Летен ден" от Учителя. Изнесохме утро на пети март. Учителят бе доволен от работата и каза: "Сега се подквасва тук населението. Посятото сега да се остави да никне, два пъти да не се сее."

На 6 март валя силен дъжд и изворчето се размъти. Влязох боса в него и изгребах водата, измих грапавото скалисто дъно и правоъгълното басейнче отново започна да се пълни с кристално чиста вода. Учителят дойде при него и каза: "Шестата раса е на сърцето. Те ще са хора на Любовта. Сега изворът като млад момък, ходел на среща, та си окалял краката. Първо в природата като се даде един малък подтик, той се усилва и всички вече го имат. Знаете ли сега на колко хора с този извор оправихме работите. На колко търговци, бакали ще им се продава стоката?"

Първото нещо, което ще е основата на Новата култура е всички хора да бъдат добри. Ние сме като деца в утробата на кенгуруто на земята. През зимата е трудно - през културата на зимата, а през културата на пролетта и лятото е лесно. Сега е културата на зимата, но идва духовната пролет. Потикът за живота трябва да е Любовта, потикът за мисълта трябва да е светлината, а потикът за работата трябва да е Истината. Всичко до човека е създадено от ангелски иерархии, но само човек е създаден от Бога.

Ябълките и крушите в новата култура ще са като лимона - ще цъфтят и връзват през цялата година. Житното растение ще е дърво с плодове като ябълки, готови за ядене. Човек в новата култура ще може да пътува по цялата земя - било с технически или

психически сили. Хората ще работят по час, час и половина физически труд и ще посветят останалото време на културни занимания. Културата отгоре слиза, а не се гради отдолу. Бъдещата култура на човечеството сега съществува горе, като ангелска култура. Сегашната човешка култура ще слезе на животните. Престъпните хора влизат в телата на животни и дървета, които им служат като възпитателни институти. Пеперудите са само шофьори и аероплани на други същества, които влизат в тях.

Една идея не е реална, когато се възприема, но когато се прилага. Един ангел дума не може да каже, ако не е помислил, почувствал и приел сила за тази дума.

Камъните са деца на възвишените същества, изпратени тука да се възпитават.”

Вечер след вечеря Учителят ни караше да пеем, и една вечер накара брат Пеньо, да изпее народната песен ”Татунчо”.

*Татунчо, страшен хайдутин,
Дошъл е мами на гости,
Стисна го майка прегърна,
Зарони сълзи, зарида:
”Ела си, синко, в село,
Не ти ли, синко, омръзна
По тия тъмни балкани!
Хайдутин майка не храни.*

Учителят преобрази думите на песента, и описа новия българин така:

*Татунчо, славен млад юнак
Нежно си мами продума:
”От днеска, мамо, аз реших
Нов живот да заживея,
радост в душата ти да внеса,*

*На всички добро да правя.
Сега в моята душа
Новото добро проникна
Син майка с Любов да храни.*

Другата популярна народна песен, на която текста се измени, беше “Люти клетви”.

*Проклет да е, триклет мамо,
Който либе люби, мамо,
Люби па не взема.
Либе помни и проклина
До девет години,
До девет години мамо,
До девет новоя.*

Мрачният дух на българина е изразен в тази стара народна песен, както и склонността му да проклина всичко, което не е по волята му. Ето новият текст на песента:

*Тъй се мъчех, мила мамо,
И таз песен пеех
Докат' дойде светъл ангел
И вест ми донесе
Че Любовта, мила мамо
Нивга не се мени.
Нивга не се мени, мамо,
Никога не чезне,
Че вси моми, мила мамо,
Са все светли души
Светли души, мила мамо,
Кои либе ми люби,
Благословен, каза мамо,
Който добре люби,
Който добре люби, мамо,
И добре обича.*

*Мойто либе, мила мамо,
Много добре люби,
В мойто либе, мила мамо,
Бог всички люби.*

Учителят насищаше българските мелодии с ново съдържание, с новата идея за Любовта, която в миналото е била тъй ограничена. Той извършваше дълбоки алхимични процеси в българския дух чрез тези песни.

Денем работехме по уреждане двора и извора, като се подготвяхме за пролетния празник. На двора имаше стара ябълка, чиито корени бяха оголени. Учителят накара някои братя да донесат пръст и да я обградят с циментирани камъни, за да не се измива пръстта. Помогна на старата ябълка.

Дойде очаквания 22 март 1944 година. Рано сутринта се събрахме в стаята за беседа. Но вече не бяхме в село Мърчаево, а Учителят го прекръсти “Светляево”, защото електричеството светна за първи път срещу този празник.

“Човешкият живот има смисъл, само когато човек го разбере. Говоря за живота, като за велико благо, чрез което Бог се изявява. Има известни условия обаче, които трябва да се спазват: Живот без мисъл няма изражение. Мисълта е равна на светлината. Живот без свобода не може да се изяви, а живот без Любов, не може да се осъществи.

Човешката мисъл се движи с три квадрилиона и 600 мил. км в секунда, а с тази бързина навсякъде можеш да бъдеш в материалната вселена в един миг. Произнасяте думата Любов, но между нея и самата Любов има разстояние от небето до земята. Гори сърцето ми с този огън, Любовта трябва да произвежда живот, а не страдание. Страданието е насилие в Любовта. Умира кокошката за теб - това е насилие. Слънцето като залезе вечер, умира, а сутрин като изгрее - оживява, то в друг свят е влязло вечерта. Адам и Ева

бяха първите студенти, които отидоха да се учат в университета на земята в кожено облекло. След като излязоха хората из рая, захвана се една борба. Народиха се три мъжки деца. Казаха тогава: Да турим някакъв ред, някакво верую. Първият беше земеделец и дима на жертвата му, на житото, не отиде нагоре. Другият беше овчар. Димът му възлезе нагоре. Първият почна да разсъждава научно, че материалът му е по-долен и реши да принесе брат си в жертва. Господ го попита: "Къде е брат ти?", - "Не съм му страж!" - бе отговорът. Каин внесе първата лъжа в живота. "Ти не попита брат си, дали иска да стане жертва", му каза Господ.

В света греховете със смърт не се изкупват. Единственото нещо, което изкупва греха е Любовта. Никакви молитви, жертви и разкаяния не помагат.

Първото нещо сега, първият морал е: Не отнемай на човека ония блага, които Бог му е дал. Не препятствай на човека в неговото умствено, духовно и физическо развитие.

Всяко присъствие лишено от Любов няма смисъл, всяко чувство, лишено от Мъдрост, няма съдържание, всяка постъпка, лишена от Любов, не може да се реализира.

Киселините са Каиновци. Основите са Авеловци. Солта са Ситовци. Ако не оставите Любовта за основа на живота, какво ще градите? Живот, който не е съграден върху Любовта носи най-големите нещастия, а съграден на Любовта, носи най-големите блага. Любовта е идване на светлината в човешкия ум. Болните са хора на безлюбието. Които не мислят и не чувствуват са хора на безлюбието. Любовта е единствената сила, с която всичко, което човек мисли, желае и за което се труди, ще го постигне на земята. Една капка от Любовта струва милиарди. Туй е еликсир - вечния живот. Вечният живот зависи от онази първоначална капка от Любовта, която ще капне от твоето сърце, ум, душа. Когато капне в ума, раждат се светли мисли, в сърцето

дава светли чувства, а в душата - красиви постъпки.

Сега се бият около 20-30 милиона, отиват да се жертват. Но в Новото учение ние не искаме хората да умират, а да живеят заради нас, не да страдат, а да благуват заради нас. Вие мислите, че сте по-учени от другите - няма нито един по-учен. Учен е онзи, който слугува на Божията Любов и Мъдрост. Който не изпълнява е голям простак, а светът страда от големите простаци. Носи короната на Любовта на своята глава и пояса на Истината на своите бедра, за да си човек. Ако сте лишени от Любовта, големи страдания ви очакват, ако сте запознати с Любовта, Знанието и Истината, най-големите блага ви очакват. Кога човек става баща? Първо да се откаже от своя егоизъм, то е да роди една дъщеря или един син. Ако не му стига ума да роди, не е баща. Най-първо синът ще го родиш в Божествения свят, че ще слезе при ангелите и чак тогава тук ще се роди. А сегашните деца са куклички. Любовта трябва да образува вътрешни връзки между децата и родителите.

Ако нямаме на земята благословието на Божия Дух, нищо не можем да постигнем. Ако не виждаме Бога в светлината, водата, хляба - нищо не се ползуваме, а ако ядем хляба без Любов, се наказваме.

Аз съм пътя свързан с движение. Път без движение няма смисъл. Истината без свобода е непонятна. Да обичаш Истината, значи ума, сърцето и душата ти да са свободни. Петър излезе от затвора, защото 120 души братя и сестри се молеха за него. Тук е силата на Любовта на 120 души. Ако твоят ум, твоето сърце и твоята душа не работят заради теб, няма свобода. Да впрегнем ума, сърцето, душата на работа, да се молим.

Ако всички се обърнат към Бога, мирът ще дойде. Никой не иска да отстъпи. Жената казва: Аз съм нивата, какво струва твоето семе в хамбара? Но нивата излезе от Адама. Тази нива беше в Адама. Кое беше подобие на Бога? Той вложи в него закона на

Божията Любов, знание, свобода. За да служим на Бога - не изнасилвай човека в неговата мисъл, чувства и постъпки. Не сме ние, които просвещаваме хората. Бог е Който просвещава, а ние всички трябва да бъдем проводници на Неговата Любов, знание и сила. Когато човек не изпълнява волята на Любовта, главата се деформира. Като не върви по пътя на Мъдростта, на друго място се деформира, а като не върви по пътя на Истината, другаде се деформира. Такава глава е като змийската глава. Съчувствие няма. Змията яде жабата, но таралежът яде нея. Каквото правиш, ще го намериш. Биенето е копане. Като се разсърди на мъжа, жената да му опере дрехите - това е новото разбиране на нещата. Бог така постъпва с нас - не прави въпрос за нашите прегрешения.

Първото нещо в Новото учение е взаимното почитание. Бог живее във всички хора и ни опитва. Няма нищо скрито, покрито - пише се на лицето всичко. Който е бит по Любов, става добър, който е бит по закона на Мъдростта, става умен, който е бит по закона на Истината става силен. Първите християни се радваха, като ги биеха.

Един цигулар, който не знае да свири, нищо не разбира, който пее разбира музиката. Бог ни е дал разни блага. Ако не можеш да предадеш една Божествена мисъл както трябва, какво знаеш? Когато обичаш някого, трябва да му дадеш най-хубавата храна, каквато ти ядеш.

Какво по-хубаво нещо от това, да бъдеш чадо Божие, Син Божи, дете на Бога? Ако си Син Божи, имаш всичко на разположение и сега и за в бъдеще. Очаква те Божията Любов на земята във всичката нейна пълнота. След това ще опиташ всичката Любов в света на ангелите и най-после ще опиташ тази Любов в Божествения свят. И тогава ще има една връзка между човешката, ангелската и Божествената Любов. Те са едно и също нещо. Те са пъпка, цвят и плод. Бог

ни обича за Любовта и истината в човека. Бог обича Истината, която се крие в един грешен човек. И ако Бог към нас е снизходителен, и ние да постъпим така, както Той постъпва. Препятствия ще има, не е лесна работа. То е едно голямо изкуство. Онези, които обичате са толкова възискателни! Когато държиш някой с Любов в съзнанието си, ти го повдигаш.

Няма по-велико нещо от това, да приемаш Божията Любов, Мъдрост и Истина постоянно, да имаш вътрешна връзка с Бога, като Негово дете, и Неговото благословение да имаш.

Не се питайте, защо са наказанията, те са бич на Моето благословение. Не се питайте защо са мъченията - те са потик за вашето повдигане. Не се питайте, защо са страданията - те са лечебен балсам за вас.

Страданията ви са ръката Ми, чрез която ви повдигам. Чрез тях Моя Дух се излива върху вас.

Следвайте повеленията на Моя Дух.

Слушайте и вървете в пътя, където ви водят Моите светли духове.

Следвайте повеленията на Моите светли духове и Моя Дух ще бъде с вас.”

Мощното слово на Учителя ни изпълни със сила и вдъхновение. Докато светът се тресеше от грохота на страшната стихия на човешкото безлюбие, на братоубийства и разрушения, в тихия оазис на Светляево Духът Христов напътстваше човечеството към вечния път на Истината и живота. Ние живеехме в пълното единство на Любовта и щастието. Всеки миг от ранно, утро, до късна вечер бе изпълнен с блаженото присъствие на Духа на Любовта, Който се изявяваше непрестанно чрез Учителя - благия ни Вожд. Той не пропускаше миг, да не ни поучи на нещо ценно.

В двора растеше една ябълка, чието стебло се извиваше първо надолу, а после нагоре образувайки буквата ”з”. Учителят ми я показа и ми каза: “И така може.” Нали после се отправи към слънцето. Това

дърво ми напомняше нашия път. Ние преди да срещнем Учителя, бяхме тръгнали надолу, но нали после разбрахме грешката си и поехме правата посока.

Учителят продължи: "По права линия действа само Бог - то е най-краткия път с най-малко разходи към реализираното на една цел. Ние действваме по кривата линия, така е по-лек пътя за нас. Ние не се блъскаме в препятствието, а го заобикаляме по кривата линия."

Вечерята бе богата, а настроението ни силно повишено, защото стаята бе осветена с електричество. Брат Петър бе изпълнил обещанието си. Мърчаево светна. Учителят го прекръсти Светляево. Светлината победи мрака. Така завършиха късите зимни дни и влязохме в пролетта със светлина. Но кой от нас е подозирал, че тази ще е последната ни пролет с Учителя на земята? Кой от нас е подозирал, че "Изворът на доброто", който работихме с такава любов е Неговия последен акт на земята - печат на безсмъртното Му дело?

Наближаваше Великден. Ябълките, крушите, черешите и сливите бяха в пълен разцвет. Изворчето вече бе оградено от три страни с гранитни блокове, а откъм изток му служеше за ограда скалата на хълма, от която непрестанно сълзяха бистри, водни капки и се втичаха в правоъгълното басейнче. Улеят за изтичането на водата трябваше да се изработи с цветна мозайка. Дни наред обикалях планината, да събирам подходящи цветни камъчета за мозайката. Един ден попаднах на един сипей над извора на Рударци, където за мое голямо учудване намерих разпръснати чудно лилави кристали - дребни и едри, друзи с изящно гладки лъскави стени. Събрах голям брой аметисти и ги занесох на Учителя. Той взе един правилен кристал с тъмно виолетова капка в центъра отвътре и каза: "Това е някогашен княз." - Удивително, наистина. Намерих всевъзможни други кристали, черни, безцветни, с

имат растенията. Те са изложба на ангелите. Щом дойде истинската Любов в тебе, тя засяга еднакво, едновременно и ума и сърцето, повдига ги. Растенията и животните стажуват при човека.

Сега се вселяват светлите мисли на слънцето и в бъдеще ще изпълнят земята.

Една велика идея е майка на безброй истински идеи. Едно велико чувство е майка, извор на красиви чувства. Една велика постъпка на Бога създава новия свят.

Велика и мъдра е природата, защото Любовта ѝ остава недостъпна за тези, които не могат да приложат Любовта за добро - безкористно да служат на човека.

Сега има условия да се приложи Христовото учение. То сега става.”

Този ден беше 16 април - Великден. Рано сутринта Учителят държа беседа, от която ето някои мисли: “Във вселената има много слънца, милиони слънца, но само едно ни дава топлина и светлина. Земята единствено може да разчита на слънцето, а хората разчитат на много слънца. ”Стар” на английски значи звезда, а на български - отслабнали му краката. Ако човек разчита на звездите е стар - отслабнали му краката.

Спаси ли Христос света? Законът за здравите, или за болните е създаден? Само за здравите, добрите, умните хора има закон. Закон е това, което показва как трябва да постъпва човек, а не ограничение - да затвориш човек в една къща. В животинското царство силното се налага. Вълкът като изяде хиляда овци, става овца и почват да го ядат.

Има хора започват мекичко, а свършват грубичко. Любовта е първият потик в света. Една ябълка след като влезе във вас, знае какъв човек сте. Приемате добре един човек, а един ден го ритнете. Всички ценни неща в света са опаковани. По-красиво същество от човека няма - извънка кутията, но и по-лошо няма - вътре в кутията. Досега не съм срещнал скъпоценен

камък да е пукнал главата някому. Досега съм говорил само за пъпката на Любовта, а за цвета и плода още не съм говорил - дълги години трябва. Ако познавате пъпката му, ще познавате и цвета, ако познавате цвета и плода ще познавате. Бога само с Любов можеш да видиш. Всички хора без Любов са слепи. Херувимите имат форма на животно. Качиш се на кон и работата ти провърви. В този кон един ангел с нисша форма ти услужва от Любов към Бога. Виждал съм в животните отлични постъпки. В света има един промисъл - пътя по който минем, има всичките блага, които ни трябва. Всеки човек, когото срещнеш, Бог е вложил нещо в него, което ти трябва. Целият свят е вътре в Бога - велико нещо има в Бога. Нечисто има само в човека, индивидуално. По-хубаво е грозно писмо със съдържание, отколкото красиво писмо без съдържание. Защо ми е една красива мома, ако не може да ми каже една сладка дума, или един хубав хляб да ми омеси. Пътя, по който пътуваме сега е много кален, та трябва да се окаляме. Хората преди нас оставили всичката си кал. Еленчани са най-чисти. В този живот трябва да благодарим на Бога за очите, носа, ръцете, краката, които ни е дал. Колцина от вас отоплят Божественния салон в който Господ трябва да дойде? Вие се учите от 20-50 години. Аз се уча от няколко хиляди години и нищо не знам, а вие мислите, че всичко знаете. Обличате се с вехтории в религиозния живот. Никога не обличай стара дреха в религиозния живот, а онова, от най-добрия материал. Намерете един от най-красивите дни на вашия живот, дето цял ден сте мислили само за Господа - да си бил толкова досетлив, че Господ иска да направи добро някому, но не може да слезе, та ти свършваш доброто вместо Него. Да обичаш Господа - ще свършиш Неговата Работа. Бог направи човека да обича тъй, както Той обича. Ако сте музикант, свирете безпогрешно, най-хубавото, което можете. Господ иска да говорим най-умното. В Божествената Любов всички

погрешки се превръщат в скъпоценни камъни. Когато обичаме някого, грешките се превръщат.

Търпението е наука - музикално трябва да се преподава. Не сте слушали музиката на търпението. Само на три места съм слушал хора, които пеят хубаво. Който не вижда Бога е ад, а който Го вижда - това е рай.

Пожелавам ви, слушайте, когато Господ ви говори отвътре - добре да Го слушате и добре да предавате. Скоро ваканцията ще свърши, ще се върнем в училище с нови сили.

Бог ще направи нещо, което никой не може да направи. Любовта трябва да се прояви в човека, както Бог я проявява. Новата Любов да не изгасва вече.”

През май направихме първата екскурзия. Тръгнахме рано сутринта с големи раници на гръб. Пътят бе дълъг и стръмен. Бях доста уморена, когато на пътя ни настигна биволска кола, която се движеше в нашата посока. Помолих селянина да закача раницата си на колата и ми олекна. Някои ме погледнаха малко особено, но Учителят побърза да ме успокои. “Тя се освободи от товара си, рекох”, бе забележката Му. В хижата същата вечер насядали на дълга маса слушахме словото на Учителя, седнал на единия ѝ край под газената лампа, която хвърляше слаба светлина в стаята. Тъмната ѝ дъсчена облицовка напомняше някакво древно помещение, в което жадни за Истината ученици са седели при нозете на Учителя в далечна епоха. Помолиха ме да изпея няколко песни от Учителя, и аз тихо запях: “Скитах се по гори и планини”. Изпах три песни. Учителят слушаше с притворени очи унесено. Обърнах се към Него и в миг не видях онова познато лице, с което е винаги при нас, а вместо него - въплотената идея на Мир, благодост и Любов. Разбрах, че ние не сме видяли Учителя и че ни предстои много дълъг път на съзнанието, докато стигнем онова място, където Великият Учител ще ни се разкрие в своя истински образ. Разбрах, че Учителят не е същество в

човешкия смисъл на думата, а въплотена идея, която непрестанно ни се изявява според способността ни да я възприемем, че Той слиза до нас смален милиарди пъти, за да ни достигне. Ние сме клетки в Неговия духовен организъм, които Той обработва, усъвършенствува. Това е процес на непрестанна промяна, която се извършва в нас - процес на вечно обновяване, както физическо, така и духовно. Ние сме в Него и Той е в нас в мистичния смисъл на думата, и само Той може да ни изяви Любовта на Бога в нейната най-висша фаза. Затова Христос се молеше с мистичната си последна молитва с учениците си в горницата, да бъдат едно с Него, те в Него, а Той в Бога, и така да ни свърже с Бога - да бъде съединителната нишка между човечеството и Бога. Затова Той каза: "Аз съм пътя." Само чрез Него ще стигнем в Царството Божие. И ето това мистично единение за което Христос ни говори преди 2000 години се осъществяваше днес - в тези скъпи мигове на преливането ни по Дух с Духа на Учителя. Цели девет месеца живяхме в това велико единение, което надминава всяко описание. Това бе непрестанен празник за душите ни. Той слагаше обилна трапеза пред нас, както на Небето, така и на земята. Трептахме, да не нарушим това тайнство, това посвещение към което ни бе повел с неизразима Любов. Как трептеше душата ми от радост и умиление към всяко камъче, към всяка капчица, която се отронваше, като блестящ брилянт от скалата и се вливаше в изворчето! Копнеех да постеля дрехата си, да седне Той на нея, когато излизахме в природата и Той удовлетворяваше тайните ми копнежи. Исках да пея, да пея безкрайно за Него, да излея в песен насъбралите се пориви в душата ми, които напиряха за израз.

Над хижата се издига скалистия връх Острец на 1700 м височина. Целият ден прекарахме на малката полянка осеяна с пролетни цветя. Небето бе ведро и слънцето топло грееше и ни изпълняше с радостен

живот. Учителят дълго ни говори, след което полегна на тревата край един заоблен камък.

“Човек е затворен, ограничен дух във физическата форма, както дървото. И във всички тия форми Духът прави големи усилия да се освободи - да премине във форма с по-големи възможности. Единствено с Любовта Духът се освобождава от формата и става свободен - слива се с великия живот. Извън Любовта, човек е затворник - птица в кафез.

Дърветата са най-обективни, те са се хванали здраво за земята и се чувствуват сигурни, а нас ни смятат за фантазори. Статическото за тях е реално, а движението - фантазия. Животните са също обективни. Те трябва да имат нещо физическо, за което да държат. Петелът трябва да има красиви пера на опашката си, за да чувства достоинството си. Кристалите са още по-обективни и от дърветата. Тревата трябва да гали, с мекота да действа на един кристал, за да ѝ даде храна. Мекотата действа на кристала и почвата. Но дърветата чувстват, че трябва да се държа здраво за нещо на земята. Фасулът се счита за много добър писател - всяка година пише нещо със зърна, а смята дърветата за не добри писатели, на много години веднъж пишат нещо.

Злото минава през силните и богатите, а доброто - през слабите и бедните. Не какво мислиш, а какво правиш, е важно.

Някои тонове са естествено хармонични, а други не са и трябва много обертонове да дойдат между тях, за да станат хармонични.

Любовта е прерогатив на Бога, а хората търсят Любовта от човека.

Мъчението е закона, Трудът е парите, Работата е Любовта. Сега хората изучават светиите - работене за другите не за себе си - закона на обществото и парите. А ангелите работят по Любов. Те сами се досещат каква е Волята на Бога, какво Той желае и го изпълняват

веднага. Човек не е недоволен, но астралните същества в него са недоволни - те са много възискателни. Човек върши нещо, което не е негово желание, а на друго същество. После вижда Истината. Човек постоянно рисува, а Бог затрива и коригира рисуваното. Когато дойде съвършеното, всички ще живеем правилно.

На човека му е нужно само една кибритена клечка, да му запали огъня, а друго нищо не му трябва.

Човек трябва да живее под добрите аспекти, да се огрява добре от слънцето и да му приема светлината и топлината. Малките работи да не слагаме близо до очите, та да ни затварят хоризонта.

Щом Бог създаде земята, тя е огрявана от Божията светлина и се развива.

Печката грее, защото слънцето грее. Любовта се изучава в светлината - плодовете на слънце зреят. Мъдростта се изучава в тъмнината - нощем на луна растат нещата. Истината се изучава в бурите - волята там действува.

Когато Любовта не приемаш, тя те предава на Мъдростта.

Човек трябва да живее в причинното тяло, няма противоречия там. Във физическия свят всичко свършва с противоречие - зло. В духовния свят са чувствата. В Божествения свят са мислите, а в причинния свят - душата. Да слушаш гласа на душата!

Дай на Бога сърцето си, Той да живее в него - да го възобнови. Сърцето трябва да се възроди - новораждане от Дух трябва да стане.

Н - е Марс. О - е Юпитер. С - е Земята.

Азота е Сатурн. Обхода - Венера. Щедростта - Меркурий. Поезията, въображението - Луната.

Чрез Любовта се отварят вратите на ада и душите се освобождават, когато двама се любят. Христос държи ключовете на ада - ада се отваря."

Словата на светлината се лееха от устата на Учителя и влизаха направо в душите ни. Въздухът

трептеше от свежест и зелените борчета по стръмния хълм приличаха на смирени ученици тръгнали към върха, да чуят Учителя. Сякаш и камъните край нас се бяха вслушали. И кой ли в този чуден свят не слуша гласа на Вечния? Не каза ли Той, че живи души живеят в боровете и камъните, които долавят трепета на човешкия живот и на живота в цялата природа?

На слизане от върха, Учителят вървеше последен: - "Ще ви бъда тил", каза Той.

Край извора спрял веднъж, Той заговори : "Бог е вечно изявление на-съвършенство, а човек вечно изправя своето несъвършенство.

Вечното благо са безбройните малки блага, които идат непрестанно. Само вечното създава радост в човека."

Той гледаше как капките се вливат в улейчето и образуват малко поточе, което се втичаше в извора.

"В хората ще влезе това, което сега строим - извори, каменни стълби. Първото стъпало на доброто ще създаде нещо стабилно в човека. Първото стъпало издържа най-голяма тежест, а най-горното - най-малка.

Характер - записано като в камък - като знаеш една истина, ти не само ще я проектираш като на екран, а ще я изваяш в себе си.

Ще опиташ три пъти Любовта и ще ти трае цялата вечност. Един път ще опиташ Любовта, заради Любовта, един път, заради знанието, което тя дава, и един път заради свободата на Истината ѝ - и това ще бъде за вечността.

Ако съвършеният свят на музиката не те вдъхновява, ти само кряскаш. Още хиляди години да учиш музиката, този свят не можеш да го хванеш, той може само да те вдъхновява и е непостижим.

На земята съвършенство не може да има - тя е пробно поле - тук се опитват съвършените неща..."

В лицето на чистия извор видях човешкото сърце, което се загради с големи гранитни блокове, да не се

разлива водата по всички посоки, а да тече по трасиран чист път в правилната посока и да върши работа. Цялата ни дейност бе организационна чрез елементите на природата. Учителят веднъж каза: “Човешкото сърце и ум не са организирани. Сега се организират. Понеже не са организирани, те не задържат и правилно не оползотворяват благата, които непрестанно се втичат в тях. Земята е шуплеста и задържа само малка част от слънчевата енергия, а по-голямата част преминава през нея и отива в пространството. Нептун и Уран получават по-малко, но всичко задържат и го оползотворяват. Това са по-високо организирани светове. Ние сме в ембрионално състояние още. Дълъг път на развитие стои пред нас.”

Като гледах красивото съчетание на водата и камъните, хрумна ми тази идея:

*Водата някога на камъка казала:
Ох, твърд си много, упорит за мен
От тебе само спънки съм видяла!
И камъкът от нея бил презрян.
Но много векове като минали,
Тя се видяла в нова красота -
През камъни водите кат вървяли
Добили идеална чистота.
А камъните станали градини
И плодородни ниви и поля
И шепнели: "Водице, прероди ни,
Извай ни по-хубави тела."
Тогаз водата весело запяла:
"Не сте по-упорити вий от мен."
От този ден приятели станали
Водата мека с камък твърд студен.*

Имах много частни разговори с Учителя, в които Той ми разкриваше онези Истини, които са още неосъзнати от нас. Непрестанно хвърляше повече

светлина в съзнанието ни, и ни насърчаваше. Веднъж го попитах: "Учителю, защо много малко хора се добират до света на чистата Истина?" Той ми отговори: "Защото се уморяват, тръгват бърже и наред пътя спират - не стигат целта. Много бързат, а Любовта действа с малки потици, но вечно. Потниците на Любовта са нежни, слаби, те не блъскат и не събарят човека. Безлюбието събаря човека. Който ти дава 100 000 лева в Любовта, не те обича истински, защото парите ще се свършат, а който ти дава най-малкото - семката, той най-много ти дава - цяла гора орехи можеш да си направиш.

Радостта е негативна - вземаш, а скръбта е положителна - даваш. Ако не разбираш радостта, скърбиш. Ако разбираш скръбта, се радваш. За невидимия свят земята е фактите - те се интересуват от нас, както ние от плодните дървета и ги чакаме да узреят. В света на законите нещата се организират, а се реализират, осъществяват в света на принципите. Светлите духове изправят всичко криво в човешките съзнания относно Христовото учение.

Има равенство само в Божествения свят, защото там малкото е равно на голямото - семката е равна на дървото." Разбрах, че невидимия свят иска да види факти в човешкия живот, като плод на тяхната висша активност в хармония с тях - висшите.

"Злото е чук, който обработва грубата материя. На злото като господар ще се противиш, но като слуга - не. Най-добрият слуга е то! Добрите хора подариха езера и пр. - туй, което е Божие. Сега лошите, които управляват, трябва да станат най-добрите слуги, а добрите трябва да станат господари и да турят ред в света.

Вън от Любовта няма Мъдрост. Злото е чук, творческа сила за уреждане земята - то е крайното добро: цапаш с мастило книгата - зло е - но който я прочете, казва: нищо, че е изцапана, научих нещо.

Човек трябва да се жени, когато стане на 120 години и е завършил живота си във всички зодиакални знаци.”

Един много важен закон, който не знаех и не можех често пъти да си обясня, отношенията на хората към мен, ми разкри Учителя в частен разговор: ”Каквото е отношението ти към Бога, такова отношение ще има към тебе твоя ближен. Отвън да е добра обходата, но отвътре ако има нещо користоно, хората го чувствуват и не те обичат.

Стомахът е ада, дробовете са духовния свят, главата - Божествения свят. Всички енергии отиват от стомаха нагоре.

Най-чиста Любов имат растенията. Те са изложба на ангелите.

Преди да родиш на земята, първо трябва да се роди нещо в ума ти една светла мисъл, после в сърцето ти трябва да се роди едно хубаво чувство, а във волята ти - една хубава постъпка, тогава раждането на земята ще е правилно.

Светията има миналото, а грешникът - бъдещето.

Ти си терциално построена - на терциална основа. Терцата има само един интервал - едно ядене. Мекота има в терцата. Разрешението ѝ е в квинтата. Първо опитваш нещата, после извличаш теорията им. Събираш факти и върху тях градиш.

Има тактове за 7 год., за 14, 21, 28, 35 и т. н. всеки седем години има нов такт. Тактът е подтик. В секундата има дисонанс, който се разрешава в терцата. Музиката и астрологията е едно нещо. Пръстите ти като се движат на пианото събуждат мозъчни центрове и човек неусетно се облагородява и възпитава. Музиката днес е по-напреднала от поезията. Има хора квартово, квинтово построени, които имат повече възможности в потенциалите и избор, съчетания трябва да правят - философия им трябва. Те са хора първо на теорията, а после на опита. Терцата има един връх от който лесно

се слиза в две посоки, тя има само един перпендикуляр, а квартата - или надолу или нагоре ще се съединят и примирят двата върха, тя има два перпендикуляра. В музиката трябва повече да се придобива, по-малко да се изхарчва.

Държавите са опитни лаборатории на небето, в които човек се обработва и остъргва, да се усъвършенствува. Шестата раса, която иде е на братството.

Божественото е най-лесното нещо да се приложи за който знае, а най-мъчното за който не знае. Само Божественото има бъдеще, човешкото ще отпадне, то е временно. Хората трябва да обикнат във всички Божественото. Виждай Единия в множеството и множеството в Единия.

Трябва да живеем в голямата земя. Въпросът е във вливането и изливането. Хората сега само боклуците и вехториите си раздават - изливат мътилката си.

Има две течения, на доброто и злото - доброто гради, а злото руши, и човек е ту в едното, ту в другото течение - ту се ражда, ту умира. Трябва да излезе от тия две течения и да влезе в Божествения закон, който Христос даде на човечеството. Божественият закон е Любовта. Войната само руши, нищо друго не прави. Войната е трошенето на камъните, от които ще се изгради новото.

Америка и Русия имат допирна точка на север - Истината, в свободата, затова ще са свободни, ще се разберат в Истината и имат братски отношения. А понеже Русия е на изток от Англия - ще се разберат в правдата. Гърците са на юг от България, затова българите трябва да действат към гърците с добро.

Сега учим Божия закон. Човек не трябва да се заблуждава от позлатените работи, те повече лъщят. Има завистливи духове, които като видят хляб с масло в ръката ти, куче дойде и изяде хляба. Високо го дръж. С хиляди години хората не могат да научат Божествения

закон - бавно, мъчно се учат.

Природата чисти водата чрез дестилация и изпарение, но чистата вода няма нужда от чистене - каквото е в началото, такава е и в края. Добрият цигулар да свири, а не да говори за цигулката и професора си. Хората сами ще го оценят и разберат. Който е школувал в школата на Разумната природа, знае как да свърши една работа. Един строител в два часа е свършил туй, което е отнело седмици за други."

Попитах Учителя: "Ще отидете ли в Русия?" А Той ме отговори: "Светлината навсякъде ходи - през прозорците влиза, през най-малката дупчица минава. Някои същества ще те разубеждават: Защо си не уреждаш работите, а се занимаваш с тия неща! Кажи, че се занимаваш с очите си, със светлината, с носа си - с въздуха, с устата си - с храната и хляба. Сега ги изучаваш.

За да твориш, не да преписваш, трябва да си научил законите и формите на природата - да си я проучил, тогава нещо ново можеш да създадеш.

Има музика, в която няма поезия. Поетичната музика има хубава линия. Има неправилни и правилни тактове според тяхното число; неправилният такт е последван от правилен такт. В неправилния такт срещаш затворена врата; вземе ли се вярно - това е отворена врата.

За да си разумен, първо трябва да си здрав. Здравето е основа на всичко.

Да не хвърляме сянка на хората. На някого липсва тона СОЛ - чувство за красивото, на други - тона МИ - чувство за правилна обхода, на трети - тона РЕ - проява на енергията. Тонът ДО - за основата - чувството за време, търпението. Като се набавят, човек правилно се проявява."

Седнали на трапезата в стаята стояхме до късно вечерта и слушахме бликащите изворни струи на Мъдростта, на която никога не можехме да се наситим.

Беше топла пролет и през отворените прозорци, долитаха трелите на славеите в храстите. Музиката на природата се хармонизираше с чудните слова на Учителя и ни отнасяше в красивия свят на небето, за който непрестанно копнееха душите ни.

“Красотата е нещо много подвижно, живо, красивите хора шум не вдигат. Най-красивите хора са в Кавказ. В природата красотата е истинската ценност - красивите неща са ценни. Ангелите са много красиви. Красотата е нещо вътрешно, скрито, хората не го виждат, то е духовно нещо. То не е физическо. Физиологически, то е симетрия на лицето.

Животните имат хубави тела, но не глави - лице нямат. Трябва да имаме образци за красотата. Има една променчива и една непроменчива физиономия.”

Някой брат, помня брат Неделчо запита Учителя под кои планетни влияния съм. Той отговори: ”Спряла е ума и е влязла да изучава духовното. Юпитер е скрит в нея. Носите чертите на 200-300 хиляди души. Човек трябва да си представи себе си извън тялото.

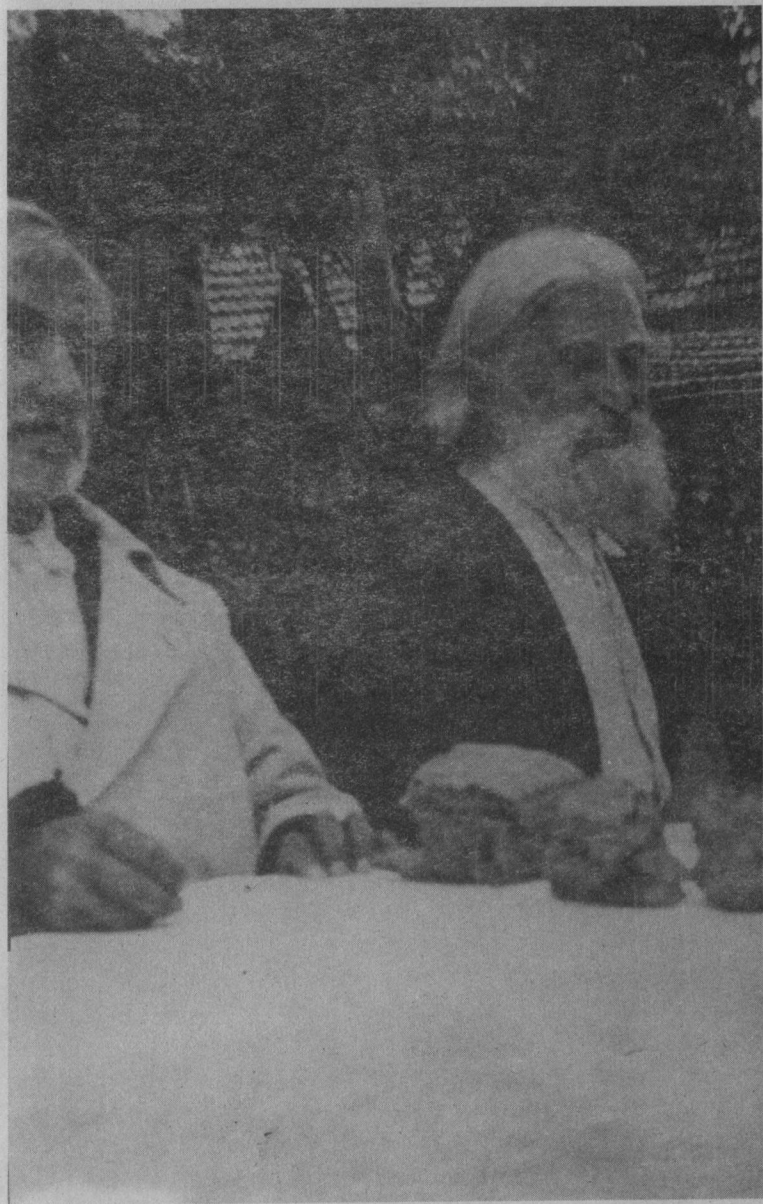
Никога не изучавайте патологическите физиономии, но добрите - нормалните.

Когато не свързваш Любовта с никаква жива форма, ще проникнеш в цялата вселена. Да нямаш обект в Любовта.

Човек трябва да намери постоянното и вечното във временното и променливото. Човек е ценен загдето Великото, което живее е ценно, той трябва да се радва, че е част от природата. Величието на живота, което понякога чувстваш е Величието на Бога, Който живее.

Една Нова Епоха е творчески акт на Бога. Под други закони е вече тя.”

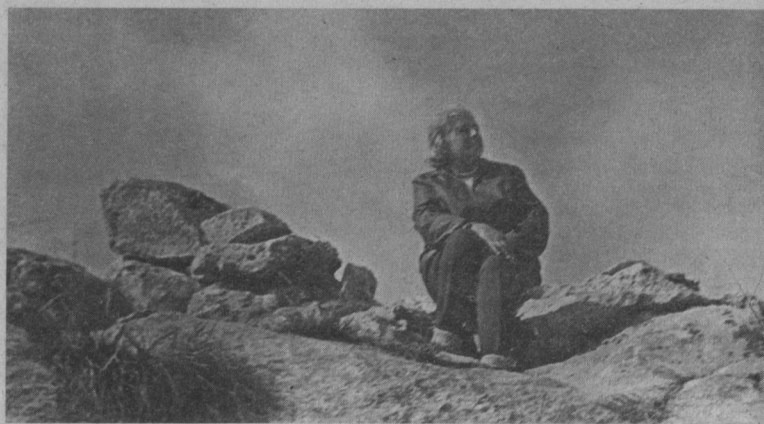
Между постоянно присъстващите ученици на Учителя имаше и един постоянен представител на пернатото царство - един червен петел, който всеки обед щом Учителя седнеше в средата на пейката и ние заемехме местата си на трапезата, с бавни, тържествени

Петелът

Край Извора на Доброто

На Молитвения връх в Рила

стъпки се качваше на хълмчето и заставаше точно зад Учителя. Там стоеше, докато свършим обяда и си тръгнем.

Един слънчев ден, след като се бяхме нахранили и се намирахме във весело разположение на духа, хрумна ми да помоля Учителя, да накара петела да ни попее. Той обаче се обърна към мен с думите: "Вие го накарайте, рекох". Погледнах петела и мислено го помолих да пее. Той не мръдна от мястото си. Обаче след няколко минути, той се обърна и бавно слезе от хълма. Застана на противоположната страна на Учителя, обърна се на запад и започна да пее. Учителят ми каза, да броя колко пъти ще изкукурига. Изминаха няколко минути, а той все кукуригаше като курдисан. Най-после млъкна. "Колко пъти изкукурига?" - запита Учителят. - "Дванадесет пъти", отговорих. "На запад пее за материални работи. Ще има ядене и пиене, рекох."

Наближаваше Петровден. Дните летяха с огромна бързина, защото бяхме винаги заети и унесени в работа, творчество или слушане на Словото на Учителя, Който често ни говореше.

Понякога се разразяваха гръмотевични бури, изливаше се проливен дъжд и ние сядахме на покритата тераса откъдето наблюдавахме природните картини. Под покрива на терасата лястовички бяха свили гнездаои четири малки лястовичета цвърчяха и поглъщаха постоянно храната, която им носеха двете лястовици с широко отворени човчици. Картината беше мила и то най-вече защото птичките не се страхуваха от нас и бяха тъй близо до нас. Кравата на Темелкови даваше много мляко и няма да забравим вкуса му на ароматни полски цветя. Малката Божидарка растеше и гугукаше вече, станала неразделна част от нашата компания.

Пред вратата на Учителя стояха често две сестри към които един ден брат Темелко се обърна с думите: "Не мислите ли, че смущавате Учителя, като поктоянно

стоите пред вратата Му?” Те се оплакали на Учителя и Той три дни останал в стаята си натъжен от тази обида на сестрите. Брат Темелко разбрал невявяването на Учителя и решил да събере цялото си семейство и да отидат при Учителя да измолят прошка за стореното. Целунали Му ръка и се извинили. Учителят след това дойде отново при нас. Той винаги изкупваше грешките ни с глад и усамотение. Винаги ни казваше, да не се оскърбяваме и обиждаме, а да се съобразяваме с характера на хората и да сме много внимателни в обноските си.” Една обидна дума е една форма, която невидимия свят не приема и мъчно се поправя тая форма. Не се ядосвай и сърди, а веднага изправи погрешката си, това е важно, а не тези отрицателни състояния. Когато обиждате човека, вие обиждате Бога в него.

Когато гърми лошите духове бягат и се крият в земята. Ако те е страх, изкусителите в тебе се страхуват.

Сега трябва да говорят хората ханаански език - той е иносказателен, образен. Вместо да кажеш “Моля”, късо и заповедно, кажи: “Бъдете тъй добри, да ми направите една услуга.” Ако някой не те обича, кажи: ”Тази година дървото не роди плодове, но догодина ще има.” Той е безобиден език. Ако някой говори лошо за тебе, кажи: ”Как не те мързи да говориш!” Или ако има много живот: ”В твоя двор има много щедри дървета, потоци.” Меките хора са от страх меки, затова ги блъскат и унижават. Умният последен трябва да остава, за да го не блъскат.

В природата всичко е уредено и става на своето време, но човек забавя работите с неестествения си живот.

ДО е материален тон - земен. РЕ е въздушен тон. МИ е воден тон. ФА е воден тон. СОЛ е светлинен тон. ЛА е тон на живота. СИ е опитване на нещата.

Искаш да премахнеш някоя мъчнотия, от ДО, има напрежение, ще се повдигнеш в РЕ има посока, искаш

да тръгнеш. МИ е гъвкавостта, начини да се проявиш. Инволюционен тон е, пътища, да се избавиш от мъчнотиите. ФА е скривалище. СОЛ, изминал си половината път, облечен си и никой не те познава. ЛА станал си виден търговец, общественик, проявяваш се. СИ, четеш морал на хората - как се яде.

Сърцето, чувствата са *andante*, а умът е *allegro*. Жената все иска да обожествява мъжа, а на себе си не може да помогне. Адам изхарчи всичкото си богатство, да възпитава Ева и още не е я възпитал. Тя мисли, че като яде плода, като Бога ще стане. Жената не може да обича мъжа на земята, а в астралния свят.”

Една топла вечер работехме още с Владо на Извора на Доброто, когато Учителят ни приближи и заговори: “На Луната живеят сто хиляди адепти. Те строят културата си под кората на Луната. Те обичат Слънцето и събират много слънчева енергия в огромните циркуси, която прекарват под кората на Луната. Те се интересуват от хората и нощя слизат, да ги проучват. Те държат връзка с хората.”

Беше залез. На запад небето бе пламнало от огромния огнен диск, който бавно потъваше зад далечните планински хребети. Учителят ни обърна вниманието към залязващото слънце, но ние с Владо не разбрахме какво Той искаше да ни каже с това. Чак на 27 декември ни стана ясно. Стояхме до Учителя потънали в размисъл. Винаги при залез слънце една необяснима тъга обзема сърцето ми, но този път тъгата я нямаше, защото до нас стоеше Учителят. Мислех, че ще бъдем така с Него безкрайно дълго време, никога не можех да си представя някаква раздяла с Него. Слънцето бавно изчезна, а ние тримата стояхме до изворчето неподвижни.

Петровден - най-радостният празник в живота ни. Та не е ли и природата в апогея на своята сила и разцвет на този ден! С притаен дъх стоим в широката стая - едни седнали, други прави в очакване на Учителя. Тържествен

и величествен Той влиза и ни поздравява. Денят се пада в сряда - редовният ден за школна лекция. Но този път очаквахме нещо ново, нещо неизказано до този момент от никого в света. Той иде!

Първо Коринтяном. 13 гл. - за Любовта. Учителят чете от беседите "Вечното благо" стр. 121-123.

"Неизмеримата Божия Любов, Мъдрост и Истина са плодове на Божия Дух. В хармонията на Любовта всичко е на място и човек е доволен. Когато човек е доволен, той е в реалността. Ти се безпокоиш от нереалното, а Любовта носи всичко. Кой е израснал и станал богат от страдания? Като не разбираш доброто, то се превръща на зло, а като разбираш злото, то става добро. Щом откъснеш един плод трябва да го изядеш. Всички страдат, когато откъснат една Божествена мисъл или чувство, и не го изяждат. Никога не късайте плода, преди да сте изгладнели.

Новото учение седи в това, да знаеш как да снемаш раницата от гърба си. Глупак е, който уповава на своята къща, или разчита на себе си.

Единственото реално нещо е Любовта. Когато чувстваш най-малкия подтик на живот, то е Любовта. Сладчината на плода е Любов.

Онзи, Който иде сега в света носи свободата за всички - Той носи Любовта. Той иде с изгряващото слънце и заминава със залязващото слънце. Той иде с чистия въздух и заминава с нечистия въздух. Той иде с чистата храна и заминава с нечистата.

Досега сърцето ви е било все *andante*, а сега ви трябва *allegro*. *Andante*, хората го създадоха, а *allegro* Бог го създаде. Старите хора образуваха *andante*. *Allegro* е ритмичното ходене, мислене и чувствуване.

Любовта е камертон - Любовта е туй, което ви помага. Мъдростта и Истината е туй, което ви наглася. Ако не нагласиш живата си съобразно с Любовта, мисълта си съобразно с Мъдростта и постъпките си съобразно с Истината, не можеш да станеш ученик.

Бог винаги говори благо като слънцето. Гласът на Бога е благо на живота. Бурите са дисонанси. Христос не може да дойде на земята - бит е. Да сме доволни от живота. В хубавата мисъл, в хубавото чувство и в хубавото разположение Бог се проявява. Ти ако си познал страданията Христови, няма да правиш прегрешения. Вечното движение не може да спре. Животът не може да спре. Любовта е единственото нещо, което не се губи. Единственото нещо, което може да изгаси Божията Любов е безлюбието. Остените на миналото станаха днес пера за писане. Никой в света не може да се подмлади без Любовта. Туй, което иде право от Бога, то подмладява. Щом те погледне Господ, ти се подмладяваш - радостен и весел си. Щом те погледнат хората, ти си скръбен и спиш.

Да оставим човешките неща настрана и да приемем новото от Бога. Божественото няма да дойде чрез хората, а направо от Бога ще дойде до вас. Не говорете за онази радост, която иде от Бога. Любовта не се придобива, тя иде от Бога. Знанието иде от Мъдростта, Свободата иде от Любовта. В свободата никой не може да те ограничи. Без Любовта светлината и свободата не могат да дойдат. Никога не се поставяйте по-горе от другите. Кажете: Стояне, послужи ми днес, както Господ те е научил. Уший ми дрехи, както Господ те е научил, по Любов.

Ако не приложите това, което ви казвам, нищо не сте разбрали. Аз вярвам, че днес вие ще разберете, а с вас заедно и целия свят. Хората знаят как да приемат храната - сложете я само.

Имаш желание да учиш. Господ е заговорил в теб. Слънцето само веднъж изгрява и залязва. Болестта е старото. Които ще вярват в Новото Учение, болести няма да имат.

Само при глада Любовта се познава каква е. Само при глада светлината се познава каква е. Без глад света на Любовта, Мъдростта и Истината е непонятен. Гладът

е обич. Първоначалното е Любовта. Това, което винаги дава - Любов е то. Любовта се радва в глада. Всички трябва да бъдете доволни за онова, което Бог ви е дал. Любовта изключва абсолютно всички съмнения, подозрения. Което Бог търпи и ние трябва да търпим, което Бог обича и ние трябва да обичаме. Бъдете първи да изправите погрешките си и бъдете последни да направите най-големите работи в света. Старото си отива - неразбраните работи. Новото иде - разбраните работи. Да започнем като малките деца да играем. Който яде от плода на дървото на живота - живот, знание и свобода ще има. Ако сте жена, имай един идеал, че има един мъж в света, който е съвършен и който до сега не е казал на своята възлюбена нито една обидна дума. Има една жена в света също такава. Новото е Любовта. Новото е, да виждате доброто в себе си и в другите.” Учителят чете:

“Велик е Бог в Любовта си! Велик е Господ Бог в Мъдростта си! Велик е Бог в Истината си! Господ Бог в Любовта си поучава, в Мъдростта си просвещава, в Истината си освобождава. Милостив и жалостив е Господ. Неговата благодат е над всичко. Веселието Му крепи всичко. В Господ всичко живее и се движи, Той е веселие и радост на всичко живо на света. В Любовта няма страх. Когато човек не изпълнява закона на Любовта, винаги се явява боязън. Като дойде Господ, мирът ще дойде. С кръста нагоре, без кръста - надолу. Скръбта е най-голямата Любов. Мъдростта е пазител на великите Божии блага. Най-голямата Любов, която можеше да се даде на Христа, бе распятието. Радостта е най-малката Любов.”

Излязохме от беседата вдъхновени, изпълнени с радост и вътрешно решение да приложим най-малкото, което се иска от нас.

Отидохме с Учителя на минералния извор в Рударци. Там Той ни накара всеки да се измие на извора. Напълних една дамаджана вода и Гавраил поля

на Учителя, да се измие. Седнахме на полянката над извора. Постлах Му палтото си да седне. Говорихме, след което Учителя ни пръсна и четохме поотделно молитва. На връщане Му показах кратък път по пътечка през нивата. Там направихме общи снимки. Не вървахме, а летяхме. Такава лекота и възторг не бях почувствала през живота си. Сякаш с нас вървеше цялото небе. Сякаш всеки от нас бе станал фокус на плеяда светли духове, които идваха да поздравят Учителя и ни изпълваха с блаженото си присъствие!

Обядвахме на три смени. Обядвах в третата смяна близо до Учителя. Тържествен ден - ден неповторим. След обяда седнахме на терасата, видяхме как малките лястовички за пръв път излитаха от гнездото си. След няколко опита да хвъркнат на близкия орех, те излетяха и вече не се върнаха. Мисля си, дали тези малки крилати душици не ни подсказаха, че така ще излети от нас благия ни Баща, за да ни повика някой ден горе в светлите си небесни селения.

В дъбовата гора над минералния извор растяха едри манатарки - наречени царски гъби. Един ден, като отидохме с Учителя на извора, минахме през гората и с Владо събрахме цяла кошница гъби. От двете страни малко пред Учителя вървяха Владо и Ганчо. По едно време Учителят се спъна в един дъбов корен и падна напред. Спуснахме се да Го вдигнем и Му полях вода на изпрашените ръце да ги измие. Почувствах дълбоко угризение на съвестта, че при нашето присъствие се случи това нещастие на Учителя. Много мислих за случая, но не можах да се добера до истинската причина. След обяд бях при Учителя на разговор и Той ми помогна с разрешението на този въпрос: "Човек трябва да се пази. Има много същества, които дебнат да го спънат и забавят развитието му.

Човек е трояк - Божествен човек, в духовния свят и физическия човек. Физическият човек трябва да е слуга, да изпълнява повелите на Божествения и духовния

човек, с тях да е в съгласие.

В България вибрациите, средата е груба.

На Любовта сянката е като цвят от призма - не боядисва, не прави петно, а другите бои правят петно.

Човек да не оставя Любовта си на земята, защото после все слиза да я търси. Нищо да не го свързва със земята. Отдалечи материалните работи от очите си и ще виждаш ясно всичко. Много близо ги държиш. Бъди винаги на фокус. За да се изяви Божествената красота, обхода трябва.

Безсмъртието е във вечното подмладяване. Съвършенството - също.

В света много хора ще си останат да живеят каквито са си. Все в Името на Бога те лъжат! Една котка дебне птички - не изгоних котката, но хвърлих камъче и птичките се качиха на дървото. Котката бе недоволна. Ти имай една цел: да изпълниш Волята на Бога.””

Завършихме работата по извора в края на юли. Един ден Учителя ме заведе при него и каза: Сега всички неща в света ще станат тъй както тук направихме всичко. Нашите енергии отидоха в света и работят - водата от извора тръгна на път.

Учителят помоли един брат, да ни фотографира - Владо и мен до извора, което той веднага изпълни.

В древността са вярвали, че написаното на камък се събдва. Записа се и сега на камък съдържанието на Новия живот, който иде да замести един стар изчерпан и отживял порядък - порядъкът на тъмните сили, които от хиляди години управляват земята и създадоха най-големите нещастия на човека. Както Зорницата блести на небето, така ще блестят през вековете невидимите с просто око думи на камъка: Чистота, Вечно обновление - проявеният, новият човек. Петте добродетели, силата, която вечно дава Любовта. Сплотеност в Доброто, победа на Духовното начало. Сега светлината написа на камъка своя вечен завет, своя неизличим печат. Сега се роди една идея в камък и вода - и стана плът и кръв

на земята. Тя не може да не стане плът и кръв и в душите, умовете и сърцата на хората, които жадуват за Истината.

Великият Учител завърши една велика работа в малкото селце Мърчаево, като го преобрази в Светляево. Преди години, Той бе казал в една беседа: "Когато аз напусна земята, ще ви оставя един извор." Той ни остави Вечният извор на Словото Божие и много планински извори от които този в Светляево беше последния печат на обещанието Му.

Шести август* - забравимата дата в живота ни. Какво ставаше в невидимия свят, та намери толкова велико отражение в Учителя и цялата атмосфера в която живеехме? След обяд към четири часа Учителят влезе в стаята облечен в нов светъл костюм с цигулка в ръка. Той свиреше още като излизаше от стаята си "Химна на Бялото Братство" и сияеше от радост. Той дълго свири: "Напред да ходим смело", "Братство, единство", "Изгрява ден тържествен". Прав, като спря, погледна ни победно, а аз от въодушевление проговорих: "Учителю, това, което свирехте бе състояние на големи множества на тържество, събирахте ги от всички страни и тръгнахте победно напред."

Ние дълго пяхме, а Той свири все тъй вдъхновено и възторжено. Накрая Той засвири нова мелодия, нежен мотив и каза, че е песента на скръбта и радостта. Даде ни думите:

**ПЕСЕН НА ДВЕТЕ СЕСТРИ -
СКРЪБТА И РАДОСТТА**

Аз нося скръбта си с радост в живота.

Тя ми е блага другарка

Що добре ме учи.

Макар и безспирно да пъшкам,

Тя кротко напред ме води

И сладки думи ми говори

За свойта сестра Радост

---

* "Преображение" по стар стил - авт. бел.

*Която с радост ще ме посрещне.
Трепна за пръв път тогава моето сърце,
когато чух за мойта сестра Радост.*

Ние скоро я научихме, но Учителят каза: "Ще ѝ ушием дрехи за в бъдеще. Сега имаме елементите. Тази е дълга песен. Работете върху нея още. Една песен трябва да мине през пролетта, лятото, есента и зимата, пролетта е детството, лятото е юношеството, есента - зрялата възраст, а зимата - старостта, и трябва отново да се яви през пролетта."

Учителят ни раздаде сочен пъпеш и каза: "На ония, които са слушали". Бяхме трима души в стаята, но имах чувството, че сме хиляди. В кои ли дни от земния си живот ще изпитаме възторга на реализираната идея на Учителя, която Той проектира този ден с такава радост и победоносни химни! Не беше ли тази последната симфония на Учителя, която възвести победата на радостта, братството и светлината, както Бетовен в деветата си - последна симфония, с химна на радостта?

Не ни ли подготвяше Той за предстоящата скръб, която трябваше да понесем с радост? Наистина това бе ден на велико разрешение, на най-голямото противоречие, в което предстоеше да изпаднем. Песен за скръбта - последна песен.

Същия ден привечер Учителя ми говори дълго за скръбта. Не можех да запиша чудните неща, които ми каза, но ето една малка част, записана: "Скръбта е един отделен красив свят. На земята в скръбта влиза греха, скърбим за изгубената чистота. В радостта всичко изхарчваш и оставаш празен - иде скръбта в която си на угощение, нахранваш се, ставаш доволен - иде радостта. Скръбта е зелен плод, който ще узрее - ще дойде радостта, радостта е зрял плод - ще посееш семката му в земята - иде скръбта. Скръб и радост са един процес. На земята скръбта е вътре, радостта е вън, на небето радостта е вътре, скръбта вън. След всяко

опитване иде нова теория. Първо е фактът, после теорията.

Като слезе първо човек от невидимия свят, носи подаръци оттам - радостен е.

Досега скръбта е била един тъмен свят, като се освети сега, ще се види красотата му. Нова светлина трябва, за да видиш този свят. Човешкият свят започва с радост, свършва със скръб, ангелският свят започва със скръб, свършва с радост, а Божественият свят започва и свършва с радост.

Да виждаш Любовта на Единия в множеството и Любовта на множеството в Единия. Слънцето като една маса изглежда, но то е голям колектив.

Ще стане извор на жива вода вътре във вас. Процесът на вечното обновяване и пробуждане е един и същ. Най-голямото пробуждане е старостта, а роденото дете е спяща душа, която постепенно ще се пробужда.

От днес започват да вземат форма нещата - Новото, което сега иде, то тръгна отгоре - слиза. Ще стане вселяване на Духа. Духът Утешител са ония добри същества, които като грешим все ни нашепват отгоре: Ще се поправи това, и ни утешават.

Теорията е обясняване на превозните средства по които иде до нас сладчината. На всяка степен на опитване на сладчината, нова теория се създава. За разбиране на тия неща, нова светлина трябва.”

На следния ден Учителят отново работи с нас над новата песен. Той прибави следните думи:

*Аз нося скръбта си с радост в живота,
Тя ми е блага другарка
Що добре ме учи.*

В нейните думи намерих красивия път на живота - и ми каза да напиша още думи. По-късно дадох тези думи:

*Тя събуди милост
И Любов в душата ми.*

В стаята влезе малко русо момиченце. Учителят го погледна и каза: “Личните ѝ чувства са силни и хвърлят сянка върху лицето ѝ, та не може да проникне светлината на слънцето - заоблачено е то.

На Бога трябва чисти проводници на Неговата мисъл - добри пиана. Докато не се опита нещо, няма теория. Хората искат да оградят един извор, че само те да черпят от него и да продават водата му - търговия да правят, да делят Любовта, там е греха. Всички трябва да черпят от извора свободно. Тъмните ангели делят Любовта. Ние досега сме считали частта за цяло, а цялото за част.”

Пак край извора дойдоха думите и мелодията на песента “Химн на обединените славяни”. Идеята за братство на народите бе вложена в извора и мозайките край него и тази идея проговори със стихове и мелодия в съзнанието ми.

*Дойде денят вси славянски народи
Да се обединят,
Бялото знаме високо да вдигнат
За братство в света.
Братя славяни, ръка си подайте,
Вожд вам е Любовта,
Ваш'то високо призвание съзнайте
За Божа хвала.
Вражески сили вий вред ще сразите,
Братя на Любовта,
И бздници светли ще изградите
Где властва мира!
Братя славяни, след дълго страдание
Победата е вам
И свободата на светло съзнание
е Новия храм.*

Жетварска
пѣсенъ

МУЗИКАЛНА БИБЛИОТЕКА

Тролѣвѣна
пѣсенъ

Химнъ на
душеникъ народа

Маршъ на
гашата се
младенъ

МУЗИКАЛНА БИБЛИОТЕКА

НОВА ПѢСЕНЬ

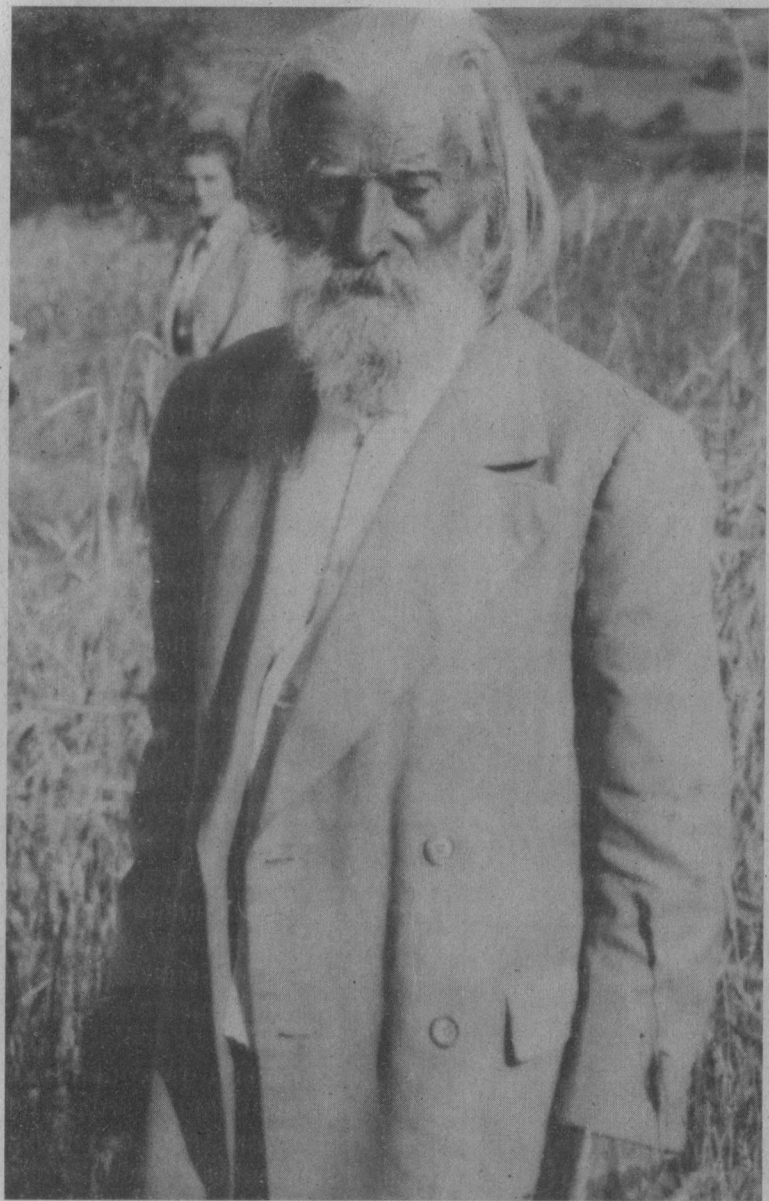
Химнъ на
Славянитъ

МУЗИКАЛНА БИБЛИОТЕКА

НОВА ПѢСЕНЬ

Издадени музикални творби

Учителят сред житата

*Мощна обнова в света ще внесете
С братски приветен зов,
Знаме на новото знание вдигнете
С достоен надслов.
Синове светли, в едно вси сплотени,
Божия нов народ
В дух на Любвта и за братство роден е
Човешкият род.*

Денят в който написах песента се разрази една доста силна буря. Явиха се явни противоречия и спънки в пътя ми и когато занесох песента на Учителя, Той ми каза: “Няма лесно да се обединят славяните, ще има бури и пречки. За всяко действие се явява противодействие на земята, затова трудно се живее на тази планета. На другите планети има по-благоприятни условия.”

Наистина пътя на живота ми е бил трънлив и труден. От дете се боря с тежки условия и големи противодействия от близки и чужди хора. Копнеех да стана пианистка, но няхах условия да уча пиано. Копнеех за разбирателство с хората, но най-често се натъквах на трудно преодолими противоречия в отношенията си с приятели и близки. Наистина край Учителя се събираха сложни противоречиви натури, защото Той каза, че някои от нас сме големи проблеми за Него. Не случайно в последната си беседа завършващото изречение, което сякаш остава незавършено, е: “Даваш на болния едно лекарство, не върви, даваш му друго, пак не помага...” Значи всички сме сериозно болни на земята. Колко трудно се изправя изкривения човек на земята! Колко бавно прониква Божествената светлина в съзнанието ни! “Пътят е труден, но славен.” Трябва голяма вътрешна сила да устоиш на противодействието, което ти оказва околната среда с мислите, чувствата и отношенията си. Кален е пътят по който вървим, а трябва да го чистим.

Една ранна сутрин брат Владо дойде запъхтян в

палатката ми. Рано в пролетта се преместих да живея в палатката закачена на гредите на недовършен етаж в дома на наше братско семейство, и каза: "Сестра Веса, Учителят поръча да тръгнем веднага трима - ние и брат Ганчо - за Витоша." Той ми даде термоса с топла вода. Набързо сложих храна в раницата си и тръгнахме. Денят беше хубав, но по пътя времето започна да се заоблачава. Черен облак се спусна ниско над земята. Заставахме тримата в молитва и постепенно облакът започна да се разпръсва и да се прояснява. След малко слънцето блесна с всичката си сила. Имаше интересни опитности през трите дни на престоя ни в планината на хижа Острец. Една сутрин целият хоризонт в кръг представляваше огромен венец от бели облаци. Молихме се за мир и братство на земята, уморени от разрушителната война, която вилнееше още с голяма сила в света. Бяхме в пълна хармония и през цялото време вдъхновението и светлото присъствие не ни напущаше. Вдъхновени и радостни се върнахме при Учителя и Му разказахме опитностите си. Казахме Му, че сме Го очаквали, а Той ни отговори: "Аз дойдох при вас отгоре. Художниците ви рисуваха хубави картини по небето." Учителят изглеждаше доволен от работата, която бяхме свършили и главно от хармонията ни.

"Ясното небе показва, че слушаме туй, което е Божествено, а облачното - че своята воля изпълняваме. Представете си човека като едно плодно дърво - едно хубаво чувство е един зрял плод, една блага дума е един зрял плод. Човек е като дърво с корени. Попитай едно дърво ще обича ли да ти даде един плод, той ще капне за тебе, ако трябва.

Що е човека? Туй, което влиза и излиза, туй, което не си продава къщата, ума, сърцето, душата, духа.

Светията е мъж, а чистият човек е жена. Светлината без чистота не може да се прояви."

Учителят ни даде имената на седемте Рилски

езера и на Витошкия бивак. Първото езеро - Махарзи. Второто езеро - Ел Бур - място на Бога. Третото езеро - Балдер Дару. Четвъртото езеро - Близнаците. Петото езеро - Маха Бур - бърбрека. Шестото езеро - Сърцето. Седмото езеро - Шем Хаа - глава. Витошкият бивак се нарича Ел Шадай - Божи стаи.

"Езерата са седем музикални тона. Любовта е храна за душата. Храна е туй, което се яде и никога не се изяда. Общо е моралното, общо е туй, от което мога да се ползвам.

Злото е първична енергия, тя създава материалните светове, а вторичното ги организира и облагородява. Злото произтича, когато те лишат от Божественото благо, а доброто, когато ни го дават.

Остави човека да се развива, както Бог го е направил - дай му побуждение да развива своята свобода, не му предавай своята. В самовъзпитанието само поддържай Божественото в човека. Който си е нервен, остави го да си е нервен.

За да им предаваш вегетарианството, първо ще накараш децата да обичат растителното царство и ще станат вегетарианци, а ако обичат органическия свят - месоядци са. Каквото обичаш, това ядеш.

Горчивото стимулира, предава нещо, а сладкото подкупва. И най-лошото, което човек прекара е пак добро. Налягане е страданието. Има нещо, което човек търси. Най-високото състояние е най-близо до най-нисшето. Имаш радост от една златна монета, тя съдържа нещо Божествено, което излъчва и те радва. Вземат ти я, веднага се озлобиш.

В невидимия свят, когото любиш, само веднъж можеш да го видиш, спорове няма. Там външно са еднакви. Хората външно са различни, а вътрешно еднакви.

Ако не се освободиш от злото, ще умреш, ако се освободиш, ще живееш.

В силните неща ти се проявяваш, защото ги

владееш, нямаш нужда от Божия защита там, а в слабото в тебе, Той се проявява и те пази.

Само свободният може да живее в рая.

Черните се боят от жената - живота. Те не допускат жената в школата си. Черният адепт излъга Ева като ѝ каза, че има нещо по-хубаво от това, което имаше, за да стане недоволна от положението си и да се съблазни в другото. Черните адепти съпоставят нещата - те са реалисти - показват ти нагледно и те убеждават, но ти трябва да се противопоставиш на онова, което изглежда много обещаващо и привлекателно. Там има капан. Като те карат много да направиш нещо, ти не го прави, а обратното, което изглежда мъчно, него направи. Раздвоение се явява, когато не си доволен от туй, което имаш и мислиш, че с другото ще си по-щастлив.

Не допускай никаква отрицателна мисъл за някого. Не прави злото, да те забрави. Да не те забрави доброто, прави го. Злото е мъж, доброто е жена. Злото е господар. Всички слуги трябва да станем доброволно. Тогава човек работи. Когато е с пари е труд, а неволята е закон.

Нашата Любов е безлюбие за по-висшите същества. Когато всичко ви се вижда opak намалили сте движението и всеки ви блъска.

В първия рунд смъртта улови Христа, във втория - Христос я улови, а в третия - Той се издигна нагоре - възкръсна и се възнесе:

Има един Баща и един Син. Всеки господар, който не е баща, е насилник, а всеки слуга, който не е син, е лентяй. Господарят трябва да е баща, а слугата син. Това е разрешението на въпроса.

Ако всяка година човек запазва формата си, ще има 120 форми, но все един човек ще е. Цялото човечество са формите на един човек. Ангелите ни виждат като много малки - паяци, и като не могат да влязат в нашето съзнание, не се интересуват от нас. Те

се интересуват от нас само дотолкова, доколкото сме им били полезни. Но Бог влиза в положението на всяко същество и му помага - интересува се от него.

Бащата и синът са пълна и празна чаша. Бащата като капне няколко капки в чашата на сина, тя се напълва, а в човешката Любов, чашата вода се изпарява. Става преливане от чашата на бащата в сина и обратно.”

Един следобед Учителя отиде до София с такси и донесе по чифт обувки на брат Темелко, на сестра Косена, дъщеря му, и на брат Колю Драгнев, който бе пощальон и помощник - връзка на Учителя със София. По-късно ми казаха, че Учителя е раздал вещи от багажа си на ул. Опълченска 66, на някои братя. Подготвял се е за 27 декември, което време приближаваше.

Синът на брат Темелко, Велин, беше на фронта. Бащата постоянно мислеше за него и се тревожеше. Един ден той отиде при Учителя да Му поиска съвет, да отиде ли на фронта да потърси сина си. Учителят му отговори, че не е нужно, защото Велин скоро ще се върне невредим.”И действително”, разправя брат Темелко, ”един ден Велин пристига - дали му десет дневен отпуск поради проявено геройство. Малка група войници били обградени от всички страни от германците и трябвало непрекъснато да стрелят с картечните си, за да не бъдат нападнати и избити. Всички другари на Велин паднали в няколкодневното сражение, а той останал сам и трябвало да продължава картечния огън в кръг, за да увери врага, че има още войници, които водят сражение.” Шинелът, шапката му бяха надупчени от куршуми, но той останал незасегнат. Германците били прогонени от пристигналото наше подкрепление, а Велин жив и здрав получил отпуск, да посети семейството си. Радостта на родителите била неопишуема, а още по-силно те чувствали дълбока признателност към Учителя, Който спасил сина им по чуден начин. Силата на Божия промисъл многократно се потвърди

през тези тежки, усилни времена за всички, които живеят под покрива на Всевишного!

Брат Темелко имал по-малък син, който бил хванат от властите преди Девети септември и убит след една обща акция в оръжеен склад. Няколко години по-късно, според разказа на брат Темелко, се родил син на големия му син Велин. Когато момченцето започнало да говори, то разказало чудни неща на дядо си. Като го хванали, започнали да го мъчат, забивали игли в пръстите му и какво ли още не правили с него. Най-после като не могли да изтръгнат нищо от устата му, те го застреляли. Внукът видял една от обувките си, като син на брат Темелко и я познал. Запитал дядо си за книгите и други вещи, които били складирани на тавана, като споменавал нещата, които някога притежавал.

Удивителният случай на бързо прераждане направи силно впечатление на всички, които слушахме брат Темелко. "Но интересното е", завърши той, "че като стана на седем години, момчето всичко забрави. Не си харесваше новото име, а искаше да го зовем по предишното му име."

Учителят винаги щедро се отблагодаряваше и за най-малката услуга, която Му правехме. Той запази децата на брата, в чийто дом намери пристан и благослови обилно всички в него.

Когато работехме извора, един ден Учителят минавайки край мен се обърна и ми каза: "Вие с Владо сте в дихармата. Вашата връзка е за в бъдеще." Понеже брат Владо бе изявил желание да се съберем, Учителят каза, че това не бива да става между нас. Бракът е карма, а ние нямаме карма. Ние сме слезли с поръчение и обещание от невидимия свят и трябва да изпълним мисията си докрай.

По-късно като се върнахме в София една заран Учителя ми каза: "Владо е Меркуриев тип и се движи в елипса - ту се приближава ту се отдалечава, а ти си

Венерин тип и се движиш в кръг - внимаваш да спазиш еднакво разстояние от центъра. Владо гледа практичното в живота.”

На трапезата през последните дни Учителят ни каза: “От изгаснали главни, сега ще станем светещи слънца - да даваме. Не с Любов, а с бой ще се изправи човекът. Сега и праведни и грешни горят, та златото ще се отдели от рудата за украшения. Второто пришествие ще е запалване на въздуха, а сега е приготвление за пришествието. Сега иде Божията милост към хората.

Бият те, защото си глупав, не защото си слаб.

Знанието е за малцина, забавлението - за мнозина. Любовта разрушава брачната връзка между доброто и злото.

Любов, която не се мени при никакви обстоятелства е Любов. Мъдрост, която не се мени при някои обстоятелства е Мъдрост. Свобода, която не се мени при някои обстоятелства е Истина.

Истината е в свободата, която не се мени.”

Неочаквано дойде последният ден, когато повикана от колежа Симеоново, трябваше да напусна Светляево. Беше 18 октомври 1944 година. Насядали около Учителя на обяд разговаряхме с Него след като се нахранихме. Парчета начупени от големия домашно омесен хляб имаше още по масата. Бяха останали брат Боев и още трима, четирима братя. Учителят написа азбуката на едно листче, което брат Боев прибра. Есенният повея полюляваше жълтите листа по дърветат и ронеше златен дъжд по тревата. Тъга изпълняше сърцето ми при мисълта, че още малко и ще целуна ръката на Учителя за сбогом. Сутринта в двора, Учителят ми бе казал с тъжен тон: “Сега Темелкови ги притеснихме малко, но те свикнаха с нас и ще им е мъчно, като си отидем.” Но не само Темелкови, а ние бяхме така свикнали с благия Учител, животът ни бе така богат и красив в Неговото присъствие, че сърцето ни се свиваше от болка при мисълта, че ще се разделим.

Изведнъж се унесох и започнах да говоря. Учителят затвори очи вслушан. “Чувства се, че става една смяна. Нещо ново замества старото. Нещо си отива, ново иде.”

Говорих продължително и вдъхновено. Накрая никой не каза дума. Учителят стана от мястото си с думите: “Очен хорошо!” - и се прибра в стаята си.

На следната сутрин се сбогувах с Учителя, сърдечно Му благодарих и си тръгнах. Владо ми каза по-късно, че Учителят е тръгнал малко по-късно същия ден с такси. Когато се спрял пред таксито прибледнял и Му прилошало.

Само Той знаеше за какво се връща...

ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Една сутрин Учителят ми заприказва от горната площадка на стълбата на Изгрева: “Владо да преподава руски език, рекох.” Веднага заминах за Светляево и казах това на Владо. Още в същия ден той се записа в курсовете за учители по руски език в МНП, които бяха открити преди няколко дни. От министерството го заведох в III Мъжка гимназия, където се ръководеха курсовете, а на квартира той остана при нас. През декември той бе назначен в гимназията в с. Вълчи дол, Варненско, като учител по руски език. В Русия той бе завършил навремето военна академия преди да емигрира в България.

Един ден Учителят ми каза: “Сега помогнахме на Русия, подигнахме Русия, нали Владо от каменоделец стана учител.” Така работеше Учителят. С малко средства и условия градеше великите бъднини на света. Владо ми казваше, когато работехме на извора в Мърчаево - ”Сестра Весела, Учителят работи с нас в причинния свят. Там не са нужни много хора. Това, което се изработи в този свят неизбежно слиза на земята и се реализира.”

А сестра Годора и брат Ангел, верни служители и работници на Учителя, ми казаха на Витоша: ”Учителят чрез вас освободи народите, завърши работата си на физическия свят.”

18 Декември 1944 година.

Стоя пред вратата на Учителя със свитък в ръка. Този свитък е “*Победен химн*”, написан предишния

ден. Чух звуците на тържествени фанфари. Седнах на пианото и написах словата и музиката на песента, която чух във висините. Стоях пред вратата на Учителя с трепетно сърце. Рядко си позволявах да почукам на тази горна врата, свещеното място, където живееше Учителят на земята. Вратата широко се отвори и аз подадох свитъка на Учителя: Песен за Вас, Учителю, казах. Той я взе, разгъна свитъка, прегледа я и каза: "Ще я пеете в сряда, рекох." След това ми подаде обратно песента и каза: "Изпейте я сега", и влезе да ми донесе ключа на пианото. Подаде ми го и аз влязох в салона и седнах пред пианото. Вратата след минута се отвори и влезе сам Учителя. Вътре нямаше никой. Той с бавни стъпки, слабо залитащ, като се придържаше на столовете, се отправи към мен. Скочих да Му подам ръка, но Той отказа. Поканих Го да седне и свири. Той посвири малко и каза: "Да чуем песента, рекох." Видът Му бе тъжен. Той беше отслабнал и блед. Сърцето ми се свиваше от болка. Понечих да запея, но не можах. Тогава само изсвирих песента. Учителят бе седнал на стол зад мен и се бе облегнал на гърба на стола. "Да чуем думите, рекох." Прочетох ги с треперлив глас:

*Изгрява победния ден на светлината,
На правдата вечна,
На братство и мир в света,
Тържествени химни огласят небесата,
Възпяват възходния ден на Любовта.*

Припев:

*О, братя запейте тържествени песни
И вечно живеете
За слава на Любовта
И тръбния зов на Всемирния Вожд проглася
Свещения час за пробуда и възход
На мощни крила Той с велика Любов
Понася света към върха
На безсмъртния нов живот.
о, братя запейте,*

и т.н.

Учителят бе замислен. "Победния" не звучи добре, рекох, беден на обилната светлина е по-добре. А "тържествен" не е благозвучна дума, много съгласни са събрани в едно - по-добре, е "радостен." Тогава поправих първия стих така:

*Изгрява денят на обилната светлина,
На правдата вечна, н а братство и мир в света,
И радостни химни огласят небесата,
Възпяват възходния ден на Любовта,
О, братя, запейте днес радостни песни,
И вечно живеете за слава на Любовта.*

Вторият стих остана неизменен. - "И по-хубави работи ще пишете. Не знам по-хубава песен от "Изгрява слънцето" - тихо каза Учителя, стана и бавно излезе.

Същия ден Той се затвори в приемната стая и остана там до заминаването си.

Учителят не лягаше нощя, а седеше на стола си в размисъл. Срещу 23 декември останах цяла нощ на бдение в малката трапезария и разбрах, че положението на Учителя беше съвсем необикновено. Тревога цареше в душата ми, виждах, че сме пред прага на някакво голямо нещастие. Всички бяха тъжни и говореха почти шепнешком. На следния ден 24 декември беше неделя. Влязох при Учителя рано да Го попитам има ли нужда от нещо. Той ми каза да измия съдовете Му в горната стая. Измих ги и слязох. Владо беше при Него и ми каза тихо: "Сестра, Учителят ми каза: "Да се прослави Бог в Бялото Братство." Едва ми издума това и Учителят тихо заговори. Приблжих се до Него, и долових думите, бавно изговорени: "Да се прославят белите братя в Божията Любов." Записах това последно мото. Учителят говореше шепнешком - "Сега се коригира, поправя пътя на душата към небето. Процесът трябва да се прочисти. Няма вече големи неща, а малки. Господ дава малките благословения на всички хора. Малките работи сега."

След пауза, Учителят пак проговори: "Петър

когато се отказа от Христа загуби силата, а като Го призна, получи силата.”

Донесоха чиния топъл салеп на Учителя и Той хапна от него и подаде на Владо да хапне от същия салеп. Владо взе две, три лъжици и ми подаде чинията. Довърших останалия салеп и измих чинията. Слязох при Учителя и видях нозете Му подути. Седнах на земята пред Него и започнах да ги разтривам. Той се наведе и тихо ми прошепна: “Имате Божието покровителство”, защото бе разбрал дълбоката ми мъка. ”Какво ще правите с личния елемент при лошите условия? При лошите условия трябва да мислиш, какво да сееш. Лошите условия, като минат, ще ги забравиш. Да приложиш добрите условия при лошите условия е голям майсторлък. Няма добри условия. Груби са условията. В такава груба среда не може да се живее. Да приложиш лошите условия при добрите, не е лесна работа. Да не правим опити.”

“Не ни въвеждай в изкушение, но избави нас от лукаваго.” Вижте какво можете да постигнете. Уповавайте на Бога. Пишете още тази вечер. Аз после ще го чета. Живейте чист и разумен живот. Обичайте се един друг. Поставяйте на първо място Божественото.”

Учителят чакаше сестра Годора и брат Ангел, да донесат вода от минералния извор в Рударци. Те се позабавиха. Той ме погледна с тъжни очи и каза: “Докато му дадат чаша вода, бедният човек умрял.”

В стаята влязоха още две сестри - сестра Савка и сестра Балтова. Учителят гледаше устремено нагоре, по едно време каза: “Неописуема красота. Да посрещнем светлите воители.” Каза ми, да взема Библията Му от масата и да я отворя. Падна се 102 псалом. Молитвата на един скръбник. Още с първите редове ме задуши гърлото и горко заплаках. В този псалом бе описано състоянието на Учителя. Не можех да чета от плач. Бях коленичила на кушетката Му, на която Той бе седнал блед, жълт, зелен на изпитото Му лице. Образ на Велик скръбник. Обърна се и ми каза: “Четете разумно, рекох, който чете хубаво, да чете”. Прочетох псалома.

Изпяхме Венир Бенир, Махар Бену, за които песни Той каза: "Няма по-хубаво нещо от музиката. Пейте, всякога пейте."

Това бе последната служба с Учителя.

25 Декември, 11.30 часа вечерта.

"Една малка работа напълно се завърши сполучливо."

Сряда, 27 Декември.

Свършва беседата прочетена от брат Симеон и ние с майка ми, станахме, да си отидем. Погледнах часовника - 5.40 часа. В този момент в салона бързо влезе сестра Мария Тодорова, прегърна ме и каза разплакана - "Сестра, Учителят си заминава," като ме поведе към приемната. Влязох и бързо се спуснах към кушетката. До Учителя бяха брат Борис и брат Владо. Учителят лежеше неподвижен и когато заставах до Него Той изпусна на два пъти продължителен дъх - последният си дъх. На дясното Му око се появи голяма сълза. Брат Владо ми каза: "Сестра, вземи кърпата на Учителя, изтрий сълзата Му. Запази кърпата."

Избърсах последната сълза на благия Учител и запазих бялата кърпа.

Денят бе сив. Никакъв вятър, минус 12 градуса. Три дни траурното небе не се промени. Мъртва сивота. Слънцето сякаш изчезна от небето завинаги. Владо ме поведе към къщи. Бях напълно сломена. Отидох си и легнах. Не можех да търпя тялото си, не можех нито да лежа, нито да седя. Никакъв импулс за живот не бе останал в мен.

На втория ден сутринта, както лежах като мъртва, гласът на Учителя ясно прозвуча в слънчевия ми възел: "Недей скърби, Аз ще възкръсна!" В миг цялото ми тяло се изпълни с живот. Радост преля в сърцето ми. Скочих от леглото - нов човек. Нито помен от досегашната мъка. Облякох се бързо и се затичах към Изгрева. Исках да споделя радостта си с всички. Срегнах сестра Савка и я прегърнах като й казах думите на Учителя. Но тя скърбеше. Няколко месеца след Учителя тя си замина.

Салонът бе пълен с плачещи братя. Учителят лежеше на одъра заобиколен от скръб. Радостта ми бе неудържима. Как да кажа на тези братя да не плачат? Постоях малко и си отидох. Бях преживяла живота присъствие на Безсмъртния. Той лежеше там за нас. Отнасяше голямото зло с физическото си тяло, за да расте младото, посято в нас от Него.

Този, Който владееше материята до последна клетка, остави святото си тяло да го погребат малките в малкия си свят, за да ги запази. Не случайно тези, които са спускали ковчега са чули трясък вътре в него в момента на спускането.

Може ли Учителят да остане в земята? Когато стоях в салона на третия ден, за първи път облаците се разтвориха и слънчев лъч проблясна, прониза сивия саван и проникна в салона. В този момент пиших:

*На върхът на най-високата планина
Голям тъмен облак се разпръсна.
Светлина - Вечна светлина озарява
върха на земята.*

Светла бяла пътека се очерта към изток - към източника на светлината и на живота и безброй души възлизат по тази пътека. Той победи, Той отвори пътя на душата към небето, която сам освободи.

В 12 часа на обяд спуснаха ковчега в гроба - в лозето, където Учителят обичаше да седи. Здравец и босилек ухаят сега там.

Това малко описание на последните дни с Учителя и деветте месеца в Мърчаево е взето от записките ми в тетрадките, където много малка част е записана от всичко видяно и преживяно.

1960 год.

Септември 1971 година

След много години брат Йордан, който ме заведе в Мърчаево на 18 януари 1944 година, ми разкри, че получил писмо от Мърчаево, с което имал нареждане от Учителя, да ме намери и отведе в селото. Той ми каза: “Аз не бих ви завел по свой почин и не бих ви носил раницата, ако нямах поръчение за това.” Изпълни ме радост подобна на онази, която преживях в момента на срещата ми с Учителя в Мърчаево. Разбрах още веднъж безкрайната Му Любов към нас.

ПОСЛЕСЛОВ

София, Декември 1993 година.

Великият Учител на Всемирното Бяло Братство оповести идването на една Нова Култура в света основана на Божествената Любов, Мъдрост и Истина. Той работи цели петдесет години в нашата страна. В хиляди беседи, лекции в двете езотерични школи основани през 1922 год. и в многобройни разговори Той разкри в пълнота съдържанието на тази велика култура непозната до днес. Сега сме в края на една тъмна епоха - на една култура, основана на насилието и безлюбието. Настъпило е времето да се освободи човечеството от робството на лъжата, суеверието и насилието. Вечните Истини изгряха като едно мощно Слънце за изстрадалия свят живял векове в мрака на духовното невежество. Всички хора, търсещи изход от това тежко положение започват да усещат силата на Новите Идеи за живота, които са изпълнили цялото пространство. Края на зимата настъпи, иде пролетта - пробуждане на човешкото съзнание. Топлите жизненатни лъчи на това Ново Слънце пробуждат душите ни след дълъг сън. Живеем в най-интересния век в историята ни, век, в който след стълкновението на силите на мрака с тези на светлината, последните са взели надмощие и ръководят света в правилната насока.

Идеите, които Учителят ни даде за новия начин на живот, физически, духовен и Божествен, водещ към безсмъртието, изхождат от Вечния извор - Самия Творец, Който ни подава ръка да се върнем при Него, откъдето първоначално сме излезли преди много векове.

Отклонили се от онзи "образ и подобие Божие", както бяхме създадени, дълги векове се лутахме в безпътица, създадохме една неустойчива, мрачна култура, която ни доведе до днешния трагичен край - век на разплатата, на ликвидацията с всички минали грехове и грешки, век на сътресения, кръвопролития и беднота във всички полета на живота. Но този век е наречен от Учителя "края на злото", а Христос го назова "края на света". Днес започва светлия век на духовния възход, за който Бог изля великото Си благословение над човечеството чрез мощното Слово на вечната Истина.

Учителят свали идеите от високите полета, като разкри съдържанието и смисъла на всички видими и невидими форми на живота - един затворен свят за нас до днес. Единствената сила, която може да ни избави от злото и влее нов живот и просветление в нас е силата на Божествената Любов. Формулата "Любов към Бога" разрешава всички въпроси на живота ни. Божествената Любов е един велик, непознат свят за нас, който ще проучваме през вековете. Учителят даде на света една огромна наука за Бога и за живота, произлязъл от Любовта Му. Новата култура ще се гради върху основата "Любов към Бога, обич към ближния и почит към себе си".

Ние слизаме на земята като души излезли от Бога, облечени в плът, за да се учим. Земята е едно велико мирово Училище, където като в опитно поле ние се учим да различаваме Доброто от Злото и да работим за своето усъвършенстване. Земята не е място за удоволствия и щастие. Щастието не е външно постижение, а вътрешен процес на просветление и разширение на нашето съзнание.

Само като си помислим за Бога сърцето ни трябва да трепне и се изпълни с благодарност и радост, че един вселюбящ и всемогъщ Баща ни държи в съзнанието Си, напътства ни в живота и ежеминутно ни изпраща светлина и сила да вървим по Пътя на Доброто и да Го

опознаваме все повече и повече. Крайната цел е сливането ни с Неговия Дух в света на блаженството и щастието. Досега живяхме в превъплъщаването, но днес започва епохата на вселяването, когато слънчевите идеи ще влизат в съзнанието ни и ще дават условия на пробудената ни душа да се проявява. Епохата на Святия Дух - третата епоха, е живот в душата и духа ни - съзнателна връзка с Бога.

Има какво да учим през идните хилядолетия. Най-обикновените прояви на живота придобиват ново съдържание и смисъл. Цялото учение на Христа ни се разкри, а самият Христос бе обещал на учениците си през последните дни, че в бъдеще Бог ще им изпрати Духа на Истината, Който ще разкрие на света цялата Истина за живота. Това време е днес. Много малко е стигнало до нас от всичко, което Христос е говорил на учениците си и на народа, затова Учителят даде пълното Учение на Христа и новите методи за приложението му. "Една идея става реална, когато се приложи", казва Той. Шестата раса, която иде на земята ще са хора духовно високо просветени - "раса на светещите". Те ще преобразят земята в рай и ще приложат Вечните Истини в живота си. Нашата земя е още в ембрионално състояние и оттам идат много от човешките неправилни прояви. Наследили сме погрешния живот на хиляди поколения. Днес земята излиза от 13-та сфера и влиза в 12-та, по-близо до космичното слънце, от което всички слънца във вселената получават светлината си. Животът на земята както и на цялото човечество ще претърпи коренно преобразование.

Благословен и щастлив е народа, сред който се явява Великият Учител, но този народ също носи отговорността да приложи това учение и да го предаде на другите народи.

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗА АВТОРА НА КНИГАТА - *стр. 5*

УВОД - *стр. 7*

ДЕТСТВО - *стр. 10*

ПАНСИОНЪТ - *стр. 33*

В НОВИЯ СВЯТ - *стр. 49*

ПО СВЕТЛИЯ ПЪТ - *стр. 75*

**ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО -
- *Мърчаево, 1944 - стр. 243***

ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ - *стр. 297*

ПОСЛЕСЛОВ - *стр. 304*

Весела Несторова

ПЪТ КЪМ СВЕТЛИНАТА

Първо издание

Издателска къща
СИЛА И ЖИВОТ

На първа корица - металопластика от
Георги Куртев

компютърен набор - Надя Баева
гарнитура - Dutch, формат - 108x84/32
печатни коли 20, тираж 3000

ISBN 954-8146-09-6

Цена 38 лв

Печат
ДФ "Абагар" Печатница
Ямбол

Край Учителя Дънов /1864-1944/
се е движил тесен кръг ученици,
чиито пробудени души и предани сърца
всякога са били в негова услуга.

Те са чувствали дълбоко в себе си, че са
сподвижници и съработници на Светлината.
Затова са пазили свято връзката си с Учителя.

Знаели са, че Учителят ще им предаде
най-великото чрез Светлината.

И са се отправили съзнателно към нея.

Превърнали са живота си в
Път към Светлината!

Цена 38 лева